OHRANA KÓD

TARJÁNYI PÉTER
DOSEK RITA

X 318076

OHRBNA

TARJÁNYI PÉTER
DOSEK RITA

PATMOS RECORDS
BUDAPEST, 2020

SZTE Klebelsberg Könyvtár
J001364473

© Tarjányi Péter, 2020
© Dosek Rita, 2020

SZTE Klebelsberg Könyvtár SZEGED 3.
X 318076

A kiadásért felel *Kauzál Márton*

Szerkesztette *Sugár Ágnes*

Borító, tördelés *Ifj. Balogh Ferenc*

© 2020 Patmos Records
All rights reserved – Minden jog fenntartva.

ISBN 978-615-6108-25-8

Az itt leírt történet egyes részei megtörtént eseményeken alapulnak, de a regényben szereplő nevek, helyszínek, időpontok és a cselekmény egésze a fantázia szülötte, bármilyen egyezésük a valósággal csak a véletlen műve.

I. RÉSZ

„Aki képes megkülönböztetni az igazságot és a hazugságot, nem vesztegette hiába az idejét."
Kajguszuz Abdál – török tanítómester

1. FEJEZET

Augusztus

Az IL–96-os orosz elnöki különgép harmincezer láb magasan repült a felhők között. A pilóta bejelentkezésében arról adott tájékoztatást, hogy a repülőgép a Kárpátok hegyvonulata felett halad éppen, és az utasok nagy része érdeklődve tekintett ki az ablakon. Senki sem sejtette, hogy a zárt elnöki tárgyalóban parázs vita folyik az orosz elnök prágai útjának kudarcáról.

– Nem hiszem el! – csapott az asztalra az orosz elnök, amit rajta kívül tízen ültek még körbe. A szobában feszült csönd volt. Ha a Kremlben lettek volna, a falak még mindig visszahangozták volna az üvöltését, de a speciális tárgyaló hangszigetelése minden zajt elnyelt. Vlagyiszlav Bukov, az elnök jobbkeze sem mert megszólalni, pedig ő volt az egyetlen, aki nem szemlesütve ült az asztalnál. Az ok egyszerű volt, ő ugyanis nem vett részt a félresikerült találkozó előkészítésében. Az elnök dühében felpattant és fel-alá kezdett sétálni, majd ismét megállt a székénél és az asztallapra támaszkodott. Az orosz címerrel a háta mögött és vérben forgó szemével különösen félelmetes volt.

– Ez elfogadhatatlan! – üvöltötte megint. – Fél évig folytattátok a tárgyalásokat, előkészítettétek a szerződést, megkentétek, akit lehetett, megfenyegettétek, akit meg kellett, úgy volt, hogy egy rohadt aláírás miatt repülök oda! Egy aláírás! Az előkészített szerződésen! – emelte fel az előtte lévő mappát, majd bedobta az óriási ovális asztal közepére. A mappa többször megpördült a tengelye körül, majd szétrepültek belőle a papírok. Senki nem mert utánanyúlni, csak csendben hagyták, hogy az elnök tomboljon.

– Hogy fordulhatott elő, hogy a cseh miniszterelnök visszakozni mer a szerződés kapcsán az aláírási ceremónián? Mi? – nézett körbe. – Hol

SZTE Klebelsberg Könyvtár SZEGED

voltak a hírszerzőink? Hol volt az SZVR[1]? Hol volt a GRU[2]? Hol volt az FSZB[3]? Miért nem kaptam értesítést, hogy ilyesmire készül? Miért nem avatkoztatok közbe? Hol voltatok ti, a tárgyalást előkészítő felelősök? – mutatott körbe mindenkire. – A külügy arról tájékoztatott, hogy minden elő van készítve, ugye, Ivanov? – nézett rá a megnevezett emberre az elnök. Ivanov félszegen ráemelte tekintetét, és már szavakat kezdett formálni a szájával.

– Nehogy megszólalj! – fojtotta belé a próbálkozást az elnök. – Rohadtul elegem van, hogy dilettánsok vesznek körül! Az egész nemzetközi sajtó közvetítette a fiaskót! Tudták, mert látták, hogy meglepett a fordulat! Hogy engedhettétek meg, hogy szégyenszemre szünetet kérjek, és egy százéves gobelin[4] mellett győzködjem a cseheket, hogy ne lépjenek vissza az aláírástól? Hogy fordulhatott elő, hogy képbe kerültek a törökök? – nézett körbe az emberein az elnök. – Ivanov, miért nem szólsz ilyenkor egy szót sem? – üvöltötte le megint a külügyes összekötő fejét. Bukov tudta, ha az elnök haragos, akkor képtelenség neki megfelelni. Nem irigyelte ezekben a percekben Ivanovot.

– Elnök úr, tisztelettel, az utolsó pillanatban változhatott valami, mi nem tudtunk róla.

– Mi az, hogy nem tudtunk? Mi az, hogy változott? – harsant fel megint az elnök hangja. – Mi diktáljuk a feltételeket, nem ők! Aláírni jöttem Prágába, és nem alkudozni! – bökött ujjával az asztalra, hogy szinte lyukat ütött a keményfába. – Mi irányítunk! És most valaki óriásit hibázott maguk közül – mutatott körbe kissé görbe mutatóujjával. Az asztal körül ülők úgy érezhették magukat, mintha kivégző osztag előtt lennének. Egyikük sem mert az elnök szemébe nézni, csak várták a mindent megváltó lövést. – Bukov, Ivanov, Valrov maradjatok itt, a többieket ne is lássam többet! – adta meg a kiutat embereinek az elnök. A döbbent csendből lassan ocsúdtak fel az ott lévők. – Nem hallottátok? Kifelé!

[1] Külföldi Hírszerző Szolgálat (Szluzsba Vnyesnyej Razvedki).

[2] Orosz katonai hírszerzés (Felderítő Főcsoportfőnökség) (Glavnoje Razvedivatyelnoje Upravlenyije).

[3] Szövetségi Biztonsági Szolgálat – a KGB utódja (Federalnaja Szluzsba Bezopasznosztyi).

[4] Szövött kárpit, faliszőnyeg.

Székcsikorgás, pakolászás, sietős léptek törték meg a feszült csendet, Bukov némán figyelte, ahogy mindenki megpróbál olyan gyorsan és láthatatlanul távozni, ahogy csak sikerül. Az elnök feldúltan állt, míg ki nem mentek mindannyian, majd visszahuppant kitömött bőrszékébe, és ujjait maga előtt összeérintve elgondolkodott.

– Ha hetven évvel korábban lennénk, senki nem távozhatna erről a gépről élve – jegyezte meg velősen.

Bukov úgy érezte, az elnök dühe valamelyest csillapodott, ezért elkezdte összeszedni a széthullott papírokat. Valakinek végre meg kellett törnie a fagyos hangulatot.

– A szerződés – jegyezte meg visszafogott, de határozott hangon – még nincs elveszve. A tárgyalások tovább folytatódnak, az ön közbelépésének köszönhetően.

– Nemcsak az zavar, hogy meg kellett fenyegetnem a cseh miniszterelnököt, mert elég volt emlékeztetnem mivel jár, ha most kihátrál ebből az üzletből – fordult felé az elnök –, hanem az, hogy közröhej tárgya lettem a nemzetközi sajtóban, nemcsak én, hanem Oroszország.

– Tudom, hogy feldúlt elnök úr, mégis úgy vélem, az emberek azt fogják látni, hogy ön erős kézzel visszakormányozta ezt a hajót a helyes útra – mondta Bukov.

– Ez nem változtat azon a tényen, Bukov, hogy valaki elárult. Elárulta az országát. Engem! – dühödött be megint az elnök, ahogy visszaemlékezett a részletekre. – A törökök valahogy bevásárolták magukat Kelet-Európa legnagyobb energetikai fejlesztésébe, amit nekünk kellett volna elnyernünk. És mi még csak nem is láttuk előre, hogy ez megtörténik. Szerinted hogy röhög a hátam mögött a német kancellár vagy a lengyel elnök? Őket mi ütöttük ki a nyeregből. Most meg oldalról beelőznek minket a törökök? Ezt nem tűröm el! – csapkodta újra tenyerével az asztallapot.

– Nem fordul elő még egyszer – mondta szemlesütve Ivanov.

– Biztos, hogy nem – dőlt vissza a székébe ismét az elnök. – Mert, ahogy leszálltunk, maga beadja a lemondását, miután kirúgott mindenkit, akinek bármi szerepe volt ebben az ügyben. A legutolsó gépírónő is repül. Hallotta?

– Igen, elnök úr – hajolt meg a parancs előtt Ivanov. Bukov kissé túlzónak találta a büntetést, de ismerte az elnök észjárását és habitusát,

tudta, hogy nem fog a véleményén változtatni. Az elnök most a külügyminiszter felé fordult.

– Ön marad, barátom, viszont visszahívja az összes diplomatát Csehországból és leváltja a prágai nagykövetet! Senki nem maradhat a posztján, aki csak ránézett a papírokra.

– Igen, elnök úr – hódolt be a külügyminiszter is.

– A teljes rendszert leváltjuk!

– Ahogy parancsolja – bólintott ismét a külügyminiszter.

– Akkor hozzá is láthatnak – intett kifelé az elnök. – Bukovval van még egy kis megbeszélni valóm, maguk ketten távozzanak.

Ivanov és Valrov úgy araszoltak ki hátrafelé hajlongva, mintha féltek volna, hogy hátba lövik őket, ha megfordulnak.

– Micsoda nap – lazította meg a nyakkendőjét az elnök, majd felállt és a bárpulthoz lépett. Egy hideg gyümölcslevet vett ki az alsó hűtőből és töltött magának. – Iszol valamit?

– Nem, köszönöm, elnök úr – válaszolta Bukov, és nézte hogyan húzza le a jéghideg üdítőt a főnöke. – Bátorkodom megjegyezni, hogy a cseh energiakonszern elnyeréséért még mindig versenyben vagyunk, és nem biztos, hogy most a legjobb megválni azoktól az embereinktől, akik ismerik a projektet.

– Nem dolgozom árulókkal – mondta az elnök. – Van elég törtető diplomata, aki majd meg akarja mutatni, hogy ő jobban csinálja.

– Értettem, uram – bólintott megadóan Bukov. Ebben az elképzelésben is volt ráció.

– A törökök egyre pofátlanabbul próbálkoznak, és nem csak itt – mondta a pohárral a kezében gesztikulálva az orosz elnök. – Gazdasági uniót akarnak Kazahsztánban, nyomulnak a Kaukázusban…

– De még nem nyertek. És a végén úgyis elhozzuk a szerződést – mondta Bukov.

– De én akkor is kellemetlen helyzetbe kerültem – tette le az üres poharat az asztalra az elnök. – Szóval az a parancsom, hogy kerítsétek elő nekem azt az embert, aki elérte, hogy a csehek megvétózzák a szerződésünket.

Bukov felállt, elővette táskájából a katonai védettséggel ellátott laptopot, és kinyitotta. Megnyomott pár gombot, majd amikor a rendszer feléledt, odament az elnökhöz.

– Már vizsgálatot rendeltem el az ügyben – mondta, és az asztalra téve a számítógépet, odafordította a képernyőt. – Kilenc lehetséges milliárdost találtunk, akinek van akkora vagyona, és főleg kapcsolata az európai politikai körökben, hogy képes megakasztani egy ilyen volumenű energetikai fejlesztést.

– Kilenc? – kérdezte rosszallóan az elnök.

– Nos, a legvalószínűbb mégis ő lehet – mutatott egy képet Bukov. – A neve Abdi Faron, és kivételes kapcsolatokat ápol európai vezető politikusokkal, egész Kelet-Európában.

– Akkor szeretném, ha foglalkoznátok Abdi Faronnal – jelentette ki az elnök. – És azzal is, aki mögötte áll. Tudják csak meg, milyen az, ha szembemennek Oroszországgal. Nem akarok még egy ilyen fiaskót!

– A hírszerzés már rajta van, uram. Előkészítünk egy akciót Bejrútban. Az ottaniaktól kellene még egy kis segítség.

– Mi nem kérünk segítséget – villantotta rá az elnök mérges tekintetét. – Mi elvesszük, amit akarunk. Érthető?

– Kristálytisztán, uram – bólintott Bukov, és villámgyorsan jártak a gondolatai, hogyan oldja meg a feladatát. – Akkor kell egy igazán nyomós név a műveleti csoportba, akitől mindenki tart.

– Válasszon! – tárta szét a karját az elnök. – Mire vár még?

– Semmire – válaszolta Bukov. – Nergusz tábornokot állítom az ügyre.

– Nerguszt? – kérdezett vissza az elnök. – Jó választás, őt mindenre lehet használni.

2. FEJEZET

Október

Az ütött-kopott Toyota Corolla óriási port kavart a homokos úton, ahogy a város felé közeledett. Borisz Tyihunov őrnagy a GRU tábornoka mellett ült és feszengve figyelte a reakcióit, de az idős férfi nem adta jelét a kényelmetlenségnek. Szokatlan volt, hogy egy háromcsillagos tábornokot nem páncélozott, éjfekete limuzin szállít lesötétített ablakokkal és behűtött italokkal a hátsó ülésben. Igor Nergusz tábornok azonban, mintha még élvezte is volna a szokatlan utazást. Egyenruha helyett homokszínű farmert és barna bőrdzsekit viselt. Keze a vállon átvethető kis sporttáskán pihent maga mellett, miközben éberen figyelt kifelé az ablakon. Borisz is izgatott volt. Épp átlépte a harmincötödik életévét, és most már elég tapasztalat volt a háta mögött, hogy megkezdhesse karrierjét a GRU-nál. Az orosz belügyi főiskola elvégzése után kezdő tisztként felvételizett az orosz különleges egységhez, a Szpecnazhoz. Mivel gyerekkora óta sportolt és több nyelven beszélt, a felvételi vizsgán könnyedén átjutott. A Kaukázusba került, ahol a városi harc mellett hegyvidéki hadviselést is tanult. Itt fejlesztette tökélyre sziklamászó és síelő képességeit. Magas, kisportolt termetén egyaránt jól festett a tereptarka katonai gyakorló vagy az elegáns öltöny, mindig úgy, ahogy a feladat kívánta. Fiatalkorában biatlonozott, és a Kaukázusban megtanult szélsőséges körülmények között életben maradni. Úgy érezte, nincs olyan pontja a földnek, ahol ne találná fel magát. Dús haját közel-keleti kiküldetései miatt hosszúra növesztette, szőkésbarna göndör tincseit és szakállát barnára festette, hogy könnyebben elvegyüljön a helyi lakosság között. Amikor az orosz követségre hívatták Bejrútba, megfordult a fejében, hogy új küldetést kap, de azt nem gondolta, hogy személyesen a GRU közel-keleti vezetőjére kell majd vigyáznia. Igor Nergusz több

ízben adott számára külön feladatot, talán ezért kérette most is személy szerint Boriszt a rendkívül titkos találkozó biztosításához.

Az egyszerű autóhoz a tábornok ragaszkodott, az előttük és mögöttük haladó, zárt terű kisteherautókhoz pedig Borisz. Csak így tudta eltüntetni azt a kétszer ötfős kommandós egységet, akik a GRU főnökének biztonságáért feleltek. Mellettük és mögöttük még három robogó haladt, rajtuk a személyi biztosítókkal, akik most inkább utcai suhancoknak néztek ki, mint képzett harcosoknak. Úgy tűnt, Nergusz tábornoknak kifejezetten tetszett a lepukkant konvoj. Moszkvában Vörös-tengerként vált szét előtte a városi forgalom, ha meglátták a visszapillantóban az állami rendszámos limuzinját. Itt sokszor le kellett fékezniük, ha útjukat állta egy áruval megrakott kisteherautó vagy egy öszvér vontatta kordé.

– Épp, mint fiatal tisztkoromban – nézett rá mosolyogva Nergusz tábornok. – Tudja, Líbiában kezdtem a szakmát.

– Ezt nem tudtam, tábornok úr – felelte Borisz gépiesen.

– Pedig így van, őrnagy. Most visszarepített az időben – fordult újra az ablak felé a tábornok. – Ne aggódjon, fiam. A háztetőket kell nézni és a gyerekeket – mondta kifelé mutatva. – Ők viszik a hírt, ha jön a célpont. A mozgásukról már ki lehet találni, hogy várnak-e minket. Egy páncélozott autó nagy feltűnést keltene, higgye el nekem, jobb ez így.

– Miért éppen Bejrút? – kérdezte Borisz. A tábornok nagyon kevés információt adott a találkozóról, ami túl sok változót jelentett a biztosítási feladatban.

– Az iráni bankár, akivel találkozunk, itt könnyebben mozoghat, mivel Bejrút ezen része a Hezbollah[1] ellenőrzése alatt áll – válaszolta a tábornok.

– Ezt értem, de ennek ellenére az emberrablások és a lövöldözések mindennaposak – jegyezte meg Borisz. – Ha előre közölte volna az utazása célját, jobban megszervezhettem volna a védelmét. Azt hittem, Szíriába akar átmenni.

– Kifejezett kérésem volt ez – felelte a tábornok. – Minél később tudja meg a bejrúti kirendeltségünk, hogy megérkeztem, annál nagyobb a biztonság.

[1] Egy libanoni siíta, félkatonai szervezet. A Hezbollah besorolása napjainkban is viták tárgyát képezi, hogy terrorista szervezetről vagy törvényes pártról van-e szó.

– De így nem tudtuk felmérni a terepet, nem tudjuk hány emberrel számoljunk…

– Csak egy bankár, nem valami államfő – legyintett a tábornok. – Vélhetően három-négy testőrrel érkezik, átadtam a fényképüket. A Hezbollah védett házában találkozunk, amit eddig még nem használtak. A találkozóról nem tudhat senki. Ha a központból idejöttek volna felmérni a terepet, valaki biztosan felfigyelt volna magukra.

– De most vakon megyünk be – mondta Borisz. – A síitákkal való találkozás felkelti az izraeliek figyelmét, még akkor is, ha csak egy bankárról van szó. Nem beszélve a palesztin hatóságokról, a törökökről és az amerikaiakról, akik előszeretettel ütik bele mindenbe az orrukat. A városban mindegyik ország titkosszolgálatának lehetnek emberei.

– Jobban örült volna, ha egy kietlen pusztában találkozunk? – kérdezte a tábornok.

– A drónok világában? – ingatta a fejét Borisz. – Annál feltűnőbbet el sem tudok képzelni. A városban el lehet vegyülni – bólintott, félig elfogadva a tábornok indokait.

Ahogy beértek a piaci negyedbe felegyenesedett, hogy jobban lásson. Egy gyümölcsárus előtt fékeztek le. Az egyik személyi testőr lepattant a robogóról, és bement a boltba. A másik is leszállt, és a gyümölcspulthoz lépett. Elvett egy papírzacskót, majd beletett néhány almát, miközben a környező házak ablakait és a tetőket figyelte. Arcát leárnyékolta a gyümölcsök fölé kihúzott napszítta ernyő. A két kisteherautó az állig felfegyverzett katonákkal kicsit előrébb és hátrébb parkolt le. Borisz tudta, hogy a GRU kommandósai a legképzettebb katonák a térségben, akik percek alatt a földdel egyenlővé tehették volna ezt a városnegyedet, ha kell. De azzal is tisztában volt, hogy csak akkor szállhatnak le a teherautókról, ha baj van, különben felfednék a kilétüket. A személyi testőrök csak pillanatokra tudnak feltartóztatni egy nehézfegyveres támadást, az igazi védelemhez egy ütőképes csapat kell, kisebb fegyverarzenállal felszerelkezve.

– *Tiszta. A megadott személyek tartózkodnak a helyiségben* – hallotta Borisz a fülébe helyezett adóvevőn keresztül. Még egyszer körbekémlelt, mielőtt bármit mondott volna.

– Ne aggódjon, Tyihunov őrnagy – szólt a tábornok. – Azért választottam magát, mert maga a legjobb, és mert ezer éve ismerem. Na, mit mond?

– Hát, uram, nem vagyok még teljesen meggyőzve – mondta Borisz, még mindig feszülten figyelve a járókelőket. A földig érő fehér disdása[2] alatt bárki elrejthetett fegyvert, és a fejükön kafijját viselő férfiak lehettek hétköznapi emberek, hírszerzők, kommandósok, terroristák, egyszerűen akárkik. – Mennyi időt szándékozik itt tölteni?

– Csak egy átadás-átvétel. Kapok egy adathordozót, és átadom ezt itt – paskolta meg a sportos válltáskát a tábornok, amiről egész úton le sem vette a kezét. – Maximum negyedóra, ha minden rendben megy.

– Az emberem szerint azok vannak itt, akikről átadták a fényképet.

A tábornok bólintott.

– Nos?

– Egyes? – kérdezte a rádióban Borisz.

– *Tiszta.*

– Kettes?

– *Tiszta* – jeleztek vissza a robogóról leszállt személyi testőrök.

– Ütköző csoportok álljatok készenlétben! Zéró elindul.

– *Vettük.*

– Mehetünk – mondta Borisz a tábornok felé fordulva.

– Ez a beszéd, fiam – mondta Nergusz tábornok, majd felvette a baseballsapkát, a napszemüvegét, és átvetette vállán a táska pántját. Borisz kiszállt és körbenézett, majd koppintott egyet az ajtón. A tábornok is kinyitotta az ajtót és kiszállt. Ebben a helyzetben furcsa lett volna, ha Borisz nyit neki ajtót. Az emberek így is felfigyeltek rájuk. Noha Borisz és a csapata beolvadtak a környezetbe hosszú sötét hajukkal és napbarnított bőrükkel, a tábornok frissen borotvált csupasz arca és fehér bőrszíne elütött a helybéliektől, még akkor is, ha csak pár pillanatig láthatták az utcán, mielőtt bementek a gyümölcsös bódéjába. A boltos rájuk nézett, bólintott és hátrafelé biccentett, nyilván a Hezbollah is megkapta a fényképüket. Az egyes személyi biztosító a bolt hátuljában várta őket, a kettes pedig letette a papírzacskónyi almát a kezéből, és utánuk ment. A harmadik orosz testőr már a tárgyalóhelyiségben várta

[2] Klasszikus arab (többnyire az öbölországokra jellemző) viselet: egy hosszú ing, amit disdásának vagy kandórának hívnak + egy hosszú kendő, amit sokféleképpen neveznek (kuffija, ghutra, egal, semagh) és területenként változóan többféle módon viselnek.

őket. Így közvetlenül négyen biztosították a GRU vezetőjét, és ez a biztonsági protokollnak megfelelően elég volt egy sima találkozóhoz. Borisz leghátul ment, hogy láthassa, nem követi őket senki. A bolt mögött egy lépcső vezetett a védett objektumhoz.

– Átmegyünk az épület mögött egy másik házba – jelezte Borisz a kint ülő két ütköző csoportnak a rádión. A kinti műveletirányító a rádió gombjának megnyomásával visszajelzett. Boriszék egy fehér járólapos folyosóra értek, még pár lépcsőn mentek lefelé, majd balra fordultak.

– A folyosó után balra az első szoba – adta meg a pontos helyet, miközben az egyes személyi biztosító előtt társa már nyitotta is az ajtót, így ketten voltak a tábornok előtt, amikor beléptek a szobába. Az ajtó mögött pár lépéssel megálltak. A kettes személyi biztosító a tábornok mögött maradt, Borisz kilépett mellé, hogy jobban felmérje a szobát. Az ajtó a szoba hosszabbik oldalának végéből nyílt, ezen az oldalon egyenlő távolságra két ablak volt, ami a két épület közötti szűk udvarra nézett. A szoba közepén tárgyalóasztal állt. Egy hosszúkás arcú, kecskeszakállas, őszes férfi ült az asztal végében, a fényképről ítélve az iráni bankár. Hosszú fehér disdásája felett az állami vezetőkre jellemző fekete bistet[3] viselt, ami megkérdőjelezte Boriszban, hogy valóban csak egy bankárral van-e dolguk. Két testőr állt mögötte, a harmadik a hozzájuk közelebb eső ablakon figyelt kifelé, a negyedik pedig az ajtó mellett állt. Borisz a fejét ingatta.

– Nem, nem – intett kollégájának, hogy ne engedje továbbmenni a tábornokot, mivel nem akarta, hogy az iráni testőr mögéjük kerüljön. – Kérem, menjen át a másik oldalra – utasította udvarias szavakkal az iráni testőrt. A férfi a bankárra pillantott, aki biccentett fejével. A testőr engedelmesen átment, és a bankár háta mögött jobb oldalon állt meg. – Rendben – mondta halkan Borisz. Nergusz tábornok odament az asztalhoz és leült a bankárral szemben. Az egyik személybiztosító az ablakhoz lépett, a másik és Borisz a tábornok mögött kétoldalt álltak meg.

– Elhozta, amit kértem? – kérdezte Nergusz tábornok.

Az iráni felmutatott egy kis dobozt.

– És maga?

[3] A bist a disdása fölött hordandó, kendőszerű ruhadarab, általában magas rangú állami vezetők, illetve vallástudósok hordják. Hasonló bistet Iránban is viselnek.

A tábornok kivett a zsákjából egy kisebb fémkazettás dobozt és átlökte az asztalon. A doboz fémes hangon csúszott végig, nagyot zökkenve állt meg a bankár kezénél. Az megpróbálta levenni a fedelét, de zárva volt.

– Hogyan nyithatom ki?

– Az ujjlenyomatával – mondta elégedett hangon a tábornok. Borisz elmosolyodott, mert ez egyszerre volt gesztus és üzenet. A GRU megszerezte a bankár ujjlenyomatát, ami azt jelentette, hogy mindent tudtak róla. A tábornok ezek szerint mégis felmérette a terepet, mielőtt úgy döntött, hogy idejön. Az iráni ráhelyezte a hüvelykujját a kialakított részre, a kazetta halk pukkanással kinyílt. Borisz nem látta, mi van benne, úgy gondolta, valamilyen irat vagy térkép. Az iráni bólintott, majd átcsúsztatta a dobozkát az asztalon. Nergusz tábornok kivett egy öt inch átmérőjű iPadet a táskájából, bekapcsolta, majd leemelte a dobozka fedelét és az adathordozót bedugta egy átalakítón keresztül a gépbe. Borisz a szeme sarkából látta, hogy rengeteg adatsor jelent meg a kijelzőn, de figyelme mégis inkább az iráni testőreire irányult.

– Rendben vagyunk? – nézett fel az iráni, de alakját hirtelen porfelhő nyelte el egy jókora robbanás kíséretében.

Borisz azt sem tudta először, hogy hová fordítsa a fejét, az események a pillanat tört része alatt zajlottak. Szinte fel sem fogta, mi történik, úgy érezte egy lelassított filmben nézi magát kívülről. A bal oldali fal óriási kockákra hullott szét, az irányított szalagtöltetes robbanás helyén a füst és por mögött fegyveresek jelentek meg tüzelve rájuk. Szinte ugyanabban a minutumban Borisz látta egyik társát eldőlni az ablaknál, de befelé esett, ami azt jelentette, kívülről lőtték le.

– Megtámadtak minket – üvöltötte a fülében lévő rádióba, és már emelte is fegyverét a bankár testőreire. Kétségbeesetten gondolkodott, hogyan lehetne szétzilálni a „tűzzsákot", ami feléjük tartott. Az ablakon belövők, az iráni testőrök és a leomlott fal mögött feltűnt fegyveresek mozgása szabályos U alakú katlant rajzolt ki Borisz fejében, amiből tudta, nincs menekvés. Csak pillanatokkal később értette meg, hogy tévedett. Ugyanis a beomlott falon érkezett hat fegyveres közül három az iráni bankár testőreit lőtte, három pedig őket. Borisz megértette, hogy a támadók úgy akarják beállítani a helyzetet, hogy mindkét tárgyalófél azt higgye, a másik verte át őket. A tévedésből beállt pár

pillanatnyi késlekedés behozhatatlan előnyt jelentett a támadóknak, és végzetes veszteséget az irániaknak. Borisz csapata a legegyszerűbb orosz taktikával reagált. Késlekedés nélkül lőttek mindenkire, aki velük szemben állt. A Szpecnaznál megtanulták, hogy a különleges egységek lövései általában derék és vállmagasság között terjednek, egy felnőtt férfi életfontosságú szerveinek vonalában. Ezért Borisz egyszerűen odaugrott a tábornokhoz és a székével együtt a földre döntötte, hogy a tűzvonal alá menekítse, majd egész testével ráfeküdt.

– Kívülről támadnak – üvöltötte a rádióba, ezzel riadóztatva a kinti GRU-s ütközőegységeket, miközben érezte, hogy lövések érik a hátát. A titánnal megerősített kerámialap megvédte a lövedékektől, a becsapódási fájdalmat az adrenalin nyomta el. Kirobbant mögötte az ajtó, lábakat látott, ismerős bakancsokat. A teherautón ülő egységek azonnal a segítségükre siettek.

– Vigyük ki a tábornokot! – hallotta, a következő pillanatban azonban két társa rogyott le mellé. Hátba támadták őket.

– A tetőkön – kiabálta a műveletirányító. Két tűz közé kerültek, Borisz igyekezett még jobban takarni a tábornok testét.

– Kivisszük innen – mondta, talán inkább magának bátorításként. Végre meghallotta a gépkarabélyok összetéveszthetetlen hangját. Most örült igazán, hogy nehézfegyverzetet és teljes testpáncélt rendelt el a kinti csapattagoknak. Őket csak egy pontos fejlövéssel lehetett volna kiiktatni, de ahhoz a támadóknak túl kellett volna élni a nehézfegyverek tűzerejét. A fal felől érkező fegyveresek dominóként dőltek el a gépkarabélyok kíméletlen erejétől, azonban a tetőn rejtőzködő ellenséges mesterlövész fejbe lőtte az egyik oroszt.

– Gyerünk, kifelé! – ordította Borisz, és legördült a tábornokról. Elkapta a bőrdzsekijénél fogva, átfordította testét, és hátrafelé, az ajtó irányába húzta. A GRU nehézfegyveresei közben tűz alá vették a tetőket, hogy biztosítsák a kijutást a két épület között. Az ajtóban ketten átvették tőle a tábornokot, és továbbmenekítették. Borisz hátul maradva egész testével takarta a tábornok testét, amikor a törmelék porfüstjében meglátta a szétlőtt iPadet. Egy megmagyarázhatatlan gondolat megállásra kényszerítette, a rengeteg kiképzés, a menekítés alapszabályai ellenére vissza kellett mennie. Tudta, hogy végzetes lehet a döntése. Csak egy pillanatra

hagyta el a menekítő formációt. Odafutott, kirántotta az iPadből a sérült adathordozót, és felkapta az egyik AK gépkarabélyt elesett társától, de elkésett. A tetőn lévő mesterlövész azonnal észrevette a pillanatnyi rést. A tábornokot két lövés érte. Borisz kíméletlenül lőni kezdte a tetőt, nem is figyelve, hova céloz.

– Vigyétek! Gyorsan! Gyorsan! – ordította. Társaival együtt visszarohantak az első kisteherautóhoz. Szinte bedobták a tábornok sérült testét, felugrottak maguk is, és már indult is az autó.

– Fényt! – kiáltotta Borisz. Nem volt ideális helyzet betegszállításhoz a kisteherautóban. A tábornok mellkasából habos vér tört elő. Borisz rátenyerelt, hogy elszorítsa a vérzést, de tudta, csak a szenvedéseit hosszabbíthatja, ebben az autóban egy tüdőlövéssel semmit nem lehet kezdeni.

– Kórházba! Gyorsan! Az amerikaiakhoz! – adta ki az utasítást.

A tábornok megfogta a karját.

– Elhozta? – préselte ki kínok közt a kérdést. Borisz bűntudattal nézve rá bólintott. – Jól döntött – hörögte a tábornok. – Vigye Moszkvába! Velem ne foglalkozzon. Az fontosabb nálam.

– Most ne beszéljen – mondta Borisz elcsukló hangon. Nem tudta, az embert siratja, akire felnézett, aki hitt benne, és akit cserbenhagyott, vagy azokat a társait, akik holtteste a Hezbollah védett házában maradt.

3. FEJEZET

Fél évvel később
Április

Borisz Tyihunov némán meredt tükörképére az expressz sebességgel felfele száguldó liftben. Dús haját rövidre vágatta, öltönyt és nyakkendőt viselt. Menedzsernek vagy banki alkalmazottnak nézett ki, és gyűlölte magát ezért. Gyűlölte az elbukott akciót, a pár pillanatnyi meggondolatlan mozdulatot, amikor magára hagyta a GRU közel-keleti vezetőjét, aki később belehalt sérüléseibe. Az akció annyira kínosan érintette a katonai hírszerzést is, hogy Nergusz tábornok halálát végül szívelégtelenségként tálalták a sajtóban. Borisz azt hitte, az akció után azonnal leszerelik, pár hétig fel is felfüggesztették a szolgálat alól, amíg tisztázták Nergusz tábornok halálának körülményeit, majd írásos parancs érkezett, melyben elküldték a Moszkvai Egyetem kommunikációs és gazdasági szakára. Borisz ezt nagyobb megaláztatásnak tartotta, mint hogy egyszerűen elvágják a karrierjét. Így a GRU kötelékein belül mindennap azzal kellett szembenéznie, hogy félreállították. Nem panaszkodott, úgy érezte, megérdemli a büntetést, mivel óriásit hibázott. A pénzügyi szak kegyetlenül nehéz volt és számára unalmas, mégis a lehető legjobb tudása szerint készült a vizsgákra. Angol és orosz nyelven tanulta az anyagot, fejből kellett tudnia Európa összes országának makrogazdasági fejlődését az 1950-es évektől, illetve azokat a vezetési, irányítási metódusokat, amiket Nyugat-Európa politikai vezetése alkalmazott az elmúlt hatvan évben. Mostanra már annyi feleslegesnek tűnő információ volt a fejében, amivel el tudott volna irányítani egy nagyobb intézményt.

Pár nappal ezelőtt azonban váratlanul megkereste az összekötője és egy borítékot nyomott a kezébe. Amikor kinyitotta a borítékot, megfordult vele a világ. Gyönyörű, vastag levélpapíron a következő állt, kézzel írva:

Holnap tíz órakor várom a Federszija Towerben, az irodámban. Vladiszlav Bukov

Borisznak elakadt a lélegzete. Bukov az elnök jobbkeze volt, hozzá tartozott a Kremlben és a kormányzatban az ideológia, a média, a politikai pártok, a vallás, az innováció és a külpolitikai kapcsolatok. Minden, ami Oroszország számára a hadseregen és a diplomácián kívül fontosnak számított. Köztudott volt róla, hogy aktívan formálja a titkosszolgálatokon és a médián keresztül a világot. Színházi rendezőnek készült, de volt testőr, orosz gigavállalatoknál PR-vezető. Óriási hatalma volt és tudta használni is.

A lift lassulása jelezte, hogy Borisz a felhőkarcoló legmagasabb szintjére ért. Az ajtó kinyílt és egy mosolygós arcú lány várta.

– Üdvözlöm, Tyihunov úr. Bukov úr már várja. Kérem, tegye le a telefonját arra az asztalra, és ürítse ki a zsebeit. Semmilyen fémeszköz nem lehet magánál.

Borisz bólintott és kipakolta a zsebeit. Az előtér négy sarkában mozdulatlan, szoborszerű alakok álltak a félhomályban. Nagydarab, rezzenéstelen tekintetű férfiak. Borisz a szeme sarkából felmérte őket. Nem kellett sokat néznie őket, hogy lássa, profi gyilkosok. A mosolygós lány kedvesen intett, majd a szemközti fal felé mutatott.

– A másik lift egyenesen Bukov úr irodájába viszi. Nyitom az ajtót – mondta.

– Azt hittem, ez a kilencvenharmadik szint.

– Az is, de van még egy emelet, ami nem köztudott.

Ezzel egy időben a fal egy része félrecsúszott és láthatóvá vált egy jól álcázott lift. Borisz belépett. Belül minden üveg volt. Halk kattanással záródott az ajtó, majd legnagyobb döbbenetére nem felfelé indult el a lift, hanem vízszintesen. Pár pillanat múlva kinyílt egy ajtó, és az üvegkapszula kilencvenhárom emelet magasságban, az épület falán kívül megállt, majd lassan elindult felfelé. Borisz hegymászásban edződött gyomra is tiltakozóan meglódult, amikor lenézve háromszázhatvan méter magasan találta magát. Két másodperc múlva halk csilingeléssel kinyílt mögötte a liftajtó, és Borisz belépett a körben szintén teljesen üveg rezidenciába.

Vladiszlav Bukov egy kényelmes fotelban ült és lazán intett.

– Jöjjön csak! Látom, egész jól bírja a magasságot. Nyilván a kiképzés. Valaki halálra rémül már magától az utazástól. Én azt mondom, az

erős és tisztességes embernek nincs félnivalója. Aki néhány száz métertől megijed, nem való Oroszország irányítói közé. Jöjjön már, ne álljon ott a lift ajtajában! Üljön ide, velem szemben.

Borisz lassan megindult a fotel felé. Az egész iroda üveg és fa kombinációja volt. Előkelő, de távolságtartó. Éjjel elolvasta Bukov önéletrajzát, megtudta, hogy a babaarcú, a fényképeken mindig mosolygó férfi csecsen–orosz származású, és az orosz politikai viharokban edződött, sokat látott ember. Hihetetlen volt szemtől szemben találkozni vele. Bár magasabb volt, mint vendéglátója, de a férfi erős aurája az egész helyiséget betöltötte. Egyszerűen félelmetes volt. Borisz kissé hátrahúzta az egyik fotelt, hogy elférjen a dohányzóasztal mögött, aztán óvatosan lépdelve a gyönyörű szövésű szőnyegen, leült és lábait maga alá helyezte, olyan pozíciót vett föl, hogyha kell, azonnal tudjon mozdulni. Bukov végigmérte, majd elmosolyodott.

– Ne aggódjon, nem akarom bántani. Munkát kap, nem tarkólövést. Ha le akarnám lövetni, a másik sarokba invitálom – mutatott a helyiség másik végébe, ahol fényesre lakozott parkettán állt egy kényelmesnek tűnő fekete színű bőrgarnitúra, asztallal. – A szőnyegből nehéz kiszedni a vért.

Borisz nyelt egyet, Bukovnak furcsa humora lehetett, bár mosolygott, szavai mégsem tűntek viccnek.

– Azok után, hogy Nergusz tábornokot az én hibámból lőtték le… – kezdte Borisz.

– Nergusz tábornok szívelégtelenségben halt meg – vágott közbe Bukov, és pillantása felért egy fenyegetéssel. Borisz visszanyelte a mondatot. – Felejtse el Nerguszt, és koncentráljon a mostani feladatára! Ez az útja visszavezetheti hozzánk, vagy a semmibe – töltött magának egy pohár brandyt. Boriszra nézett, aki egy apró fejingatással jelezte, hogy köszöni, nem kér. – De előtte tisztázzuk. Hogy érzi magát? – szólalt meg akcentussal, de jól érthetően magyarul. Borisz szeme fennakadt.

– Köszönöm, jól – nyögte ő is magyarra váltva. – Ön beszéli a nyelvet? – kérdezte döbbenten.

– Igen – vonta meg a vállát Bukov, visszaváltva oroszra. – Nyilván nem olyan jól, mint maga. Ha jól láttam az aktáját, 1980-ban Magyarországon született, és az apja repülőtér-parancsnok volt. Hol is? Hol is? Valami Kun… ööö

– Kunmadaras – válaszolta Borisz. – Tizenegy évig éltem ott a szüleimmel a katonai bázison. Az orosz az anyanyelvem, de magyarul is jól beszélek.

– Kevesen tudják, hogy én is Magyarországon szolgáltam – mondta Bukov és ivott egy kortyot. – Egy évig voltam ott – bólintott, mintegy lezárva a gondolatot, majd lendületesen felállt. – Mi a véleménye az Európai Unióról, és hogy látja a Brexit után Angliát?

Borisz érezte, hogy egy furcsa vizsga közepén van, nagy levegőt vett.

– Nagy-Britannia… – kezdte, de Bukov közbevágott.

– Nem, nem, nem, hagyja, biztos vagyok abban, hogy jól el tudja mondani a leckét. Olvastam a vizsgaelemzéseit, és a hatvanas évek stílusában írt esszéit. Nem, nem – ingatta a fejét. – Jellemezze inkább egy szóval Európa helyzetét. Nos? – húzta fel a szemöldökét Bukov.

– Bizonytalanság – mondta határozottan Borisz.

– És Oroszország helyzete két szóban? – kérdezte ismét Bukov.

– Érdekérvényesítés, visszatérés – mondta most már nyugodt hangon Borisz. Bukov az ablak előtt sétált.

– Tudja mi a különbség köztünk és az utcán sétáló átlagpolgárok között?

– A tudás és a messzebbre látás – mondta Borisz.

– Így van – bólintott Bukov. – De van egy fontosabb. Mi mondjuk meg, mi a valóság, ők – bökött az utca felé – ott lent azt gondolják, a világ történéseit képesek átfogóan szemlélni, miközben végtelen sok igazság van. Ha létrehozunk egy alternatív valóságot, etetni tudjuk saját mikroigazságukat. Ők – bökött ismét lefelé – nem tudják, mi az igaz, és mi a hamis. Csak mi tudjuk itt fent. Érti, Tyihunov őrnagy? És van egy utolsó kérdésem. Ha erre is tudja a helyes választ nagy hatalmú ember lesz.

Borisz bólintott, bár fogalma sem volt Bukov hova akar kilyukadni.

– Nos – kezdte Bukov –, az elkövetkező másfél év eldönti Európa és Oroszország sorsát legalább ötven évre. Mit tud megszerezni hazánk Európában most?

Borisz elgondolkodott, majd megfontoltan felelt.

– Az irányítást.

– Hogyan? – kérdezte Bukov.

– A változások miatt. Franciaországban, Németországban, Magyarországon, Csehországban új politikai erők jelentek meg, tombol a populizmus. Az európai uniós állampolgárok félnek és bizonytalanok. Az USA-nak ugyanúgy nem érdeke egy erős Európa, egy erős Európai Unió, mint nekünk, oroszoknak. Ha befolyásolni tudjuk a politikai erőviszonyokat, ha beszivárgunk a gazdasági és politikai folyamataikba, fegyverek nélkül újra irányítani tudjuk Európát.

Néma csönd lett. Bukov lassan megfordult és Borisz elé lépett.

– Tökéletes meglátás, csakhogy ezt nem csak mi látjuk így – mondta. – A török hírszerzés hihetetlen erővel nyomul Európában, és ki akarja szorítani Oroszországot. Vissza akarják állítani az Oszmán-Birodalmat, és ehhez minden eszközt bevetnek. Meg kell állítanunk őket.

Egy adathordozót nyújtott át két ujja között. Borisz ereiben megfagyott a vér, ahogy ránézett. A pendrive megtévesztésig hasonlított arra, amit Bejrútból elhozott.

– Nos, őrnagy, jól válaszolt – mondta Bukov. – És jól döntött akkor is – nézett a szemébe. – Az adathordozót, amit hazahozott, visszaállítottuk. A rajta lévő adatok fontosak. Nagyobb tettet hajtott végre, mint gondolja. Nergusz tábornoknak igaza volt. Maga tehetséges, őrnagy.

Borisz nyelt egyet, fel sem fogta a hallottakat. Ha meg mert volna szólalni, talán mégis kért volna egy pohár brandyt, de egy hang sem jött ki a torkán, csak elvette a pendrive-ot.

– Ezennel megkapta a Kelet-Európához kapcsolódó összes információt, amit az iráni bankár eljuttatott hozzánk. És itt van a feladata – nyújtott át egy barna mappát Bukov. Borisz kinyitotta és belenézett. Gyorsolvasással futott végig a sorokon. Amit látott, az egyszerre volt meglepően nyakatekert és zseniális. – Mostantól ön felügyeli az elnök jóváhagyásával ezt az akciót. Nem lesz egyszerű, de ha megoldja a feladatot, képes lesz befolyásolni ezekben az országokban a politikai és gazdasági folyamatokat. És az elnök ezt kéri magától!

Borisz hosszasan bámulta a kezében a papírokat és egy villanás alatt lepergett előtte élete filmje. Minden klappolt. Magyarországi gyermekkora, a katonai iskola, a speciális kém- és kommandós felkészítés, és végül a pénzügyi iskola. Úgy érezte, egy láthatatlan erő kísérte végig eddigi életét. Minden lépés és döntés ezt a pillanatot készítette elő. Azt, hogy az előtte álló ember parancsait végrehajtva, hazáját képviselve a legjobbak közé kerülhessen.

– Tehát őrnagy, vállalja? – kérdezte Bukov. Borisz szólni sem bírt, csak bólogatott. Bukov végigmérte és elégedetten felnevetett. – Ott a kinevezési papírja az asztalon a részletes instrukciókkal, és az emberei önéletrajzával, az új csapatával. Olvassa végig, készüljön fel, mert holnaptól az élete gyökeresen megváltozik.

4. FEJEZET

A kör alakú terem falát óriási kivetítők alkották, a bejárat mellett plafonig érő adatszerverek zümmögtek, azok a gépek, amelyek a bázis többi részén elhelyezett hatalmas adatszerverszobákból összegyűjtötték az információt. Borisz úgy érezte egy rakétaindító állomáson van, vagy legalábbis valami hasonlón. A föld alatti adatfeldolgozó bázis nemcsak nagyságában nyűgözte le, hanem korszerűségében is. A helyiség közepén egy terepasztal nagyságú intelligens számítógép állt, ami ugyancsak egy interaktív kivetítő volt. Reagált kézmozdulatokra és beszédre egyaránt, de Borisz azt sem zárta ki, hogy ezek már olyan fejlett komputerek, hogy talán a gondolatait is olvasni tudják. Hálás volt a fejlett technikáért és azért a gigászi munkáért, amit Oroszország titkosszolgálatai az elmúlt években végeztek. Így nem neki kellett unalmas akták tömkelegét lapozgatnia, hogy megtalálja a számára fontos információkat, elég volt mindössze a megfelelő kulcsszavakat megadnia a gépnek, és az a már szoftveresen kiszűrt aktákat a rendelkezésére bocsátotta. Sőt, azokat is, amelyekben ugyan nem volt megtalálható a kulcsszó egyike sem, de a szoftver valamilyen összefüggést mutatott a kikeresett eseményekhez kapcsolódóan. Persze így is napokig tartott, míg minden aktát végigolvasott, minden híranyagot megnézett és meghallgatott, amit a 2008-ban indult hírszerző műveletben Oroszország kémei összegyűjtöttek. Borisz végigolvasta az akkori elnöki direktívát, ami a gazdasági világválság hatásait kihasználva utasította az FSZB, az SZVR és a GRU vezetőit, hogy tervezzék meg Európa és az USA gazdasági és politikai destabilizációját. A műveleti időtartamot tizenöt évben határozta meg az orosz vezetés, azaz még most is tartott. Borisz megborzongott az orosz elnök zsenialitásán, aki felismerte, hogy ugyan Oroszország is sérül a 2008-as világválságban, de egyben óriási nyersanyagtartalékainak köszönhetően erősebben tud a világ hatalmi színpadának legfontosabb szereplőjeként visszatérni. Miközben az USA és az EU országai spóroltak, átütemeztek, fejlesztéseket állítottak le a hadiipar és a hírszerzés területén, Moszkvában a vezetés minden forrást

biztosított a tizenöt éves kémművelet beindítására. Az adatokat olvasva érthető lett az európai szélsőségesek támogatása, a szíriai beavatkozás, a hadiflotta fejlesztése és a rengeteg beszervezés, amit eddig csak folyosói pletykákban hallott. Most viszont Kelet-Európára vonatkozóan itt volt előtte minden. A titkos műveletek Kelet-Európában nyilván kisebb erőforrásokkal folytak, de a hírszerzési intenzitás és agresszivitás semmiben sem különbözött a világ más részein folyó akcióktól. Nyugat-Európa és az USA más irányítókhoz tartoztak, de óriási dicsőség volt tudni, hogyan sikerült Oroszországnak az USA 2016-os elnökválasztásába is beavatkozni.

Borisz, bár tapasztalt hírszerzőnek számított, most olyan izgalommal bámulta a gépeket, mint egy kisgyerek. Úgy érezte, új életet adtak neki, mindezt akkor, amikor már mindenről lemondott. Igyekezett minél jobban felkészülni, mielőtt megérkeznek az emberei. Csak falta a betűket, inspiráló volt számára ebben a tervben részt venni. A jelentések öt helyről érkeztek: az orosz külügyminisztériumtól, a gazdasági vezetéstől, különös tekintettel az energetikai szektor nagyvállalataitól, illetve az Orosz Polgári és Katonai Hírszerzéstől. Külön adathalmaz volt annak részletezése, amelyben az orosz technikai hírszerző részleg tájékoztatta a kelet-európai lehallgatási lehetőségekről. Rengeteg ember több éves munkája után most minden szervezet készen állt, hogy segítse a feladatát. Borisz úgy érezte, mintha egy karmester lenne, akinek a legkisebb rezdülésére is azonnal reagál Oroszország kém elitje. Tudta, hogy most az első lépései a legfontosabbak. A titkosszolgálat Magyarországra kijelölt egységeit hatékonyan működő egységes gépezetté kellett kovácsolnia. Ránézett az órájára, már csak egy perc volt a találkozóig. Felállt és még egyszer ránézett a kivetítőkre a háta mögött, majd az asztallapra, hogy melyik mappát hol találja. Szeretett volna jó benyomást kelteni az embereiben, egy tapasztalt hírszerzőét, akiről elhiszik, hogy nem most vezet először ilyen nagyszabású akciót.

Magas frekvenciájú figyelmeztető hang jelezte, hogy valaki az ajtó elé ért. A kivetítőn megjelent a folyosó képe, a férfi videóarcképe, ahogy az ajtó melletti kamerába bámul, majd a számítógép egy pillanattal később felsorolta a férfi minden adatát. *Sztyepan Vasziljevics, FSZB.*

Borisz elégedetten bólintott, mert a kamerán át látta, hogy a férfi nem egyedül jött, a csapat többi tagja ott állt mögötte a folyosón. Az asztalla-

pon megérintette a zöld mezőt, amivel engedélyezte a belépést. A tolóajtó kinyílt, három férfi és egy nő léptek be rajta.

Borisz kezet fogott Sztyepán Vasziljeviccsel. A férfi alacsonyabb volt, mint ő, zömök, de erős alkatán viccesen feszült az öltönyzakó. Kopasz feje kissé morcossá tette az arcát. Mögötte jött egy vékony, fiatal szőke srác, Erik Dudajev, a technikai részleg főnöke, rajta látszott, hogy már rengetegszer járt ebben a teremben. Szögletes alakú, műanyag keretes szemüvegével le sem tagadhatta informatikus végzettségét. Tánya Lubanova, a külföldi hírszerző igazgatóságot, az SZVR-t képviselte, vállra omló hullámos sötétbarna haja és a hosszú szoknya, amit viselt, ellentételezte vékony, inkább fiús aszkéta termetét. Hosszúkás arcát szigorú vonások szabdalták, közelebb járt már az ötvenhez. A sort a nagydarab, barna rövid hajú Vologya Kosztolevszkij zárta. Borisz barátságosan üdvözölte, vele már találkozott párszor. Vologya a GRU Szpecnaz külön egységénél dolgozott, akcióegységeket irányított hasonló bevetéseknél, mint Borisz. Ők öten alkották a szűkebb csapatot. A négy csapattag körbeállta az asztalt és fegyelmezetten várták Borisz szavait. Borisz visszatért az asztal hosszabbik oldalára az ajtóval szemben, hogy a kivetítők mögé kerüljenek, így a csapattagok jól látták mindazt, amiről beszél.

– Tehát, ahogy már mindannyian tudják, Borisz Tyihonov vagyok, a GRU erre a különleges feladatra felállított részlegének irányítója. Kiváló hírszerzőként önök is tapasztalhatták, hogy az elmúlt években nem igazán volt zökkenőmentes az együttműködés a különböző hírszerző és titkosszolgálatok között, ez azonban a mi esetünkben most elképzelhetetlen. Arra kérem önöket, hogy a feladat sikeressége érdekében tegyék félre mindennemű ellenérzéseiket a másik szervezettel szemben, és képességeik, kapcsolataik és befolyásuk legjavát tegyék bele a közös munkába – kezdte a begyakorolt köszöntőjét, majd a tárgyra tért. – Az elmúlt tíz év titkosszolgálati munkájának köszönhetően minden információ a rendelkezésünkre áll, hogy számunkra kedvező befolyást szerezzünk a környező és a meghatározó európai országok életébe a következő években. És mi ott leszünk mindenhol – nézett elszántan az asztalt körbeálló kollégákra, majd egy mozdulattal, mintha lesöpört volna valamit az asztalról, a mögötte lévő kivetítőre küldött néhány fájt, melyek azon nyomban meg is jelentek a kijelzőn. Kimutatások voltak Csehország, Németország és Magyarország népességi, GDP- és politikai adatairól. A táblázatok kevésbé voltak érdekesek, a látvány számított.

– A mi fókuszunk Magyarország – emelte a vállához a kezét, és szétnyitva ujjait, kinagyította a Magyarországról szóló híreket. Borisz jó párszor begyakorolta a mozdulatot, ahogy átsöpri az asztalról az információt a falon lévő monitorra, majd kinagyítja azt. Még most is ugyanúgy tetszett neki, mint első alkalommal, de most igyekezett nem vigyorogni hozzá, sőt nagyon komoly, megfontolt arcot vágott. – A néhai Nergusz tábornok jóvoltából nagyon hasznos információkhoz jutottunk, ami kitűnő lehetőséget nyújt, hogy újra megvessük a lábunkat Kelet-Európában. Az elkövetkezendő három hónapban feltérképezzük, kiket kell megkörnyékeznünk, elkészítjük a tervet, amit majd az elnök engedélyez, és utána végrehajtjuk az akciót.

– Három hónap kevés lesz ahhoz, hogy feltérképezzük, kik lehetnek a megfelelően befolyásolható személyek – vetette közbe Sztyepán. – Az elnök sikert akar – ingatta a fejét. – Ehhez nem forgácsolhatjuk szét az erőinket. Alapos munkára és több időre van szükségünk.

– Időnk az nincs – húzta elő a pendrive-ot zsebéből Borisz, amit pár napja kapott Bukovtól, és amiért Nergusz tábornok az életét adta. – De megvan ez – tette le az asztalra. Az adathordozót rögtön érzékelte a számítógép. Világoszöld színű körök jelentek meg a pendrive körül, adatok futottak végig az asztalon, ahogy feldolgozta a gép a rajta lévő információkat, majd rengeteg fényképes dokumentum és jelentés tűnt fel Borisz mögött a kijelzőn. Az asztalt körülállók szeme elkerekedett. – Minden a rendelkezésünkre áll.

– Így már egész más – bólogatott Sztyepán.

– Kelet-Európa a legjobban átszőtt korrupciós góc a világban, és ezt kihasználva korlátlan lehetőségünk lesz bekebelezni őket – mondta Borisz.

– Ez tetszeni fog az elnöknek – bólogatott Tánya.

– Remélem, nem kell említenem mennyire titkosak ezek az adatok – mondta Borisz. – Az irániak úgy tudják, hogy ez az adathordozó megsemmisült egy tűzharcban, a technikusok sokáig dolgoztak rajta, hogy az eredeti pendrive-on lévő adatokat visszaállítsák. A legnagyobb titokban, és csakis itt tanulmányozhatják a munkájukhoz – mutatott körbe.

A csapat tagjai bólintottak. – Jól van, szét kell bontani a műveleteket – folytatta Borisz. – Az erőforrásainkat nem lehet mindenre szétteríteni, belépési pont kell a kiválasztott személyekhez.

– Szólok az informatikai és telefonlehallgató csoport bécsi részlegének, hogy tegyék rá a figyelést a megadott személyekre – szólalt meg Erik.

– Budapesten két személyi figyelő csoportja van az SZVR-nek és a GRU-nak – mondta Sztyepán. – Csak meg kell adnunk, hogy kikre fókuszáljanak.

– Ahhoz még egy kicsit több információra van szükségünk. Vologya és Tánya, maguk kezdjék el átnézni az adatokat, és megírni az elnöki javaslatokat. Önök végig Moszkvában maradnak.

– Rendben – bólintott a két megszólított.

– És én? – kérdezte az eddig csöndben figyelő Sztyepán.

– Maga készítse elő az utunkat – mondta Borisz. – Budapesten akarok felállítani egy megfigyelőközpontot. Kevés holmi, de a legjobb technika. És csak mi hárman megyünk, Erik, én és maga. A többiek pedig itthonról támogatnak.

5. FEJEZET

3 hónappal később
Július

A felturbózott Volvo terepjáró lassan araszolt a budapesti csúcsforgalomban. Tom hangosan dobolt a hüvelykujjával a kormányon a hangszórókból áradó zene ritmusára. Próbált nem gondolni a pár hónappal korábbi eseményekre, amikor egy terrorista megsebesítette és kis híján kirobbant a polgárháború Németországban.[1] Erkel Tamás, akit barátai csak Tomnak hívtak, már a negyvenes évei végén járt, de soha nem tudott igazán kiszállni terrorelhárító múltjából, mert mindig hajlandó volt egy különleges munkát elvállalni csapatával. Régi bajtársával, Kistehénnel, két tanítványával, Ritával és Judyval, valamint a német különleges szolgálat vezetőjével, Georg Dahllal alkották a rendhagyó csapatot, amit barátja, Wolfberg János ezredes, és egy nyugdíjas osztrák tábornok, Fritz Meier kívülről támogatott.

A zene hirtelen elhalkult, és a telefon kihangosítójának csörgése jelentkezett be.

– Helló Tehén! – nyomta le a kormánykeréken a telefonkagylót formáló gombot.

– Na, milyen volt a megbeszélés? – kérdezte Kistehén.

– Unalmas – mondta Tom. – Egy órán át papolt nekem a titkosszolgálat üdvöskéje a legújabb szabályokról, hogy mit és hogyan lehet csinálni itthon, de annyi paragrafust idézett, hogy úgy gondolom, mégis egyszerűbb mindig a saját szakállunkra dolgozni háttértámogatás nélkül.

– Azért csak mondott mást is – próbálkozott Kistehén.

– Nem. Ez a nő egy élő törvénykönyv. Csak mondta, mondta a jogszabályokat, amiket átléptünk, és ami alapján egy hasonló helyzetben a

[1] Lásd *A terror stratégája* c. könyvben.

fejemet vehetik, ha megint elfogunk egy terroristát – folytatta Tom. – Ha akarsz vele beszélni, megadom a csaj számát, mert én a monológja felénél kikapcsoltam, és csak udvariasságból hallgattam végig.

– A csajt neked kéne felhívnod – sóhajtotta lehangoltan Kistehén. – Szegény azért beszélt annyit, mert zavarban volt.

– Miért?

– Tom, a hölgy helyettese jó barátom. Ő mondta, hogy a nő két időpontját cserélte el, hogy találkozzatok. Az akcióról készült jelentés elolvasása óta követi a sorsodat, és te tényleg csak a szabályzatot hallottad ki az egész találkozóból?

– Nem – gondolt vissza a beszélgetésre Tom. – A végén elkezdett mesélni a barátjáról, akivel két hónapja szakított. Na, onnantól inkább elkezdett érdekelni a szabályzat.

– A fenébe, Tom – mondta Tehén. – Most sikerült magunkra haragítanod azt az osztályt, amelyik a háttértámogatásunkért felelős.

– Ugyan már, mikor volt nekünk háttértámogatásunk? – kérdezte Tom. –Alapszabály, hogy csak magunkra számíthatunk, akkor nem érhet meglepetés...

– Valóban. De azért egy kicsit lazíthatnál – vágott közbe Tehén. – A németországi akció óta csak dolgozol, edzel és eszel. Olyan vagy, mint egy gép. Hol vagy most egyáltalán?

– Ideértem Judy stúdiójához – parkolt le Tom a kocsival. – Együtt edzünk...

– Tessék? – töltötte be a teret Tehén döbbent hangja. – Inkább gyere ki velem a pályára lőni!

– Ott reggel voltam – felelte Tom –, de a nyakamon átvágott izmokat valahogy rendbe kell tenni. Nevethetsz rajtam, de a gyógytorna segít, pár hete fájdalom nélkül még a fejemet sem tudtam fordítani.

– Ismerek egy nagyon ügyes ápolónőt...

– Na, szia – tette le Tom a telefont megrázva a fejét.

Kiszállt a kocsiból és a vállára dobta a sporttáskáját. Lassan ballagott a stúdió felé és barátja szavain töprengett. Tehénnek igaza volt, a sérülés óta tényleg megváltozott. Nem a magánéleti kérdésekben, abban mindig is konzervatív volt. Amit barátai észleltek rajta változásként, az máshonnan fakadt. Hihetetlen sötét erőket látott megmozdulni az elmúlt években.

A terrortámadások Európa-szerte, a menekültek millióinak elindulása, a szélsőséges ideológiák visszatérése mind-mind azt mutatta, hogy a kontinens egy gigászi válság közepén van. Igyekezett elhessegetni a komor gondolatokat és megszaporázta lépteit. Judy már a terem ajtajánál várta.

– Óriási volt a dugó – mondta Tom. Lehalkította a telefonját, bedobta a táskájába, és bezárta az egészet egy szekrénybe. – Kezdhetjük – mozgatta meg a vállát, hogy ellazuljon.

– Oké – bólintott Judy. – De igyekeznünk kell, ha el akarod kerülni a tömeget. Egy óra múlva kezdődik a spinning.

– Tökéletesen laza vagyok – tette fel a kezét Tom, és leült egy edzőszőnyegre. A speciális elemekkel átszőtt gyógytorna hihetetlenül fárasztó volt. Tom úgy érezte, hogy a feje, mint egy súlyos kő ül a nyakán. Tudta, hogy a sérüléseknek hosszú távon nem tesz jót a kímélő életmód, így mindent megpróbált végigcsinálni, amit Judy mondott, még akkor is, ha szenvedett. Még a csoport érkezése előtt ki tudott slisszanni az ajtón. Kivette a táskáját a szekrényből, és az öltözőbe ment. Lezuhanyozott és átöltözött, majd magához vette lenémított mobiltelefonját, és visszahangosította. A kijelző egy sms-t jelzett, ami ismeretlen számról jött.

– Tehén, kinyírlak, ha megadtad valakinek a számom – dünnyögte, de rögtön lefagyott az arcáról a mosoly, ahogy az üzenetre pillantott. A számok egy huszonöt évvel ezelőtti kód alapján íródtak. Ezredes barátja, Wolfberg János írta az idegenek számára lefordíthatatlan üzenetet. Három óra múlva találkozót kért vészhelyzeti hivatkozással a szokott helyen. Tom órájára nézett, már csak másfél órája maradt. Felkapta a táskáját és Judy irodájához ment. A lány éppen számlákat rendezgetett.

– Ne engem okolj, ha fáj, én szóltam, hogy rendesen melegíts be – mondta oldalra pillantva.

– Helyzet van – mutatta fel Tom a telefonját. – Wolfi kért segítséget. Értesítsd Tehenet és Ritát! Bonyolult lenne elmagyaráznom, hova gyertek, csak annyit mondj Tehénnek, hogy oda jöjjön veletek, ahol húsz éve a rejtett diplomáciai találkozókat gyakoroltuk.

Judy láthatóan máris harci üzemmódba kapcsolt, nem szólt semmit, csak bólintott, és már nyúlt is a telefonjáért, hogy hívja a többieket.

Tom kifordult az irodából, és autójához futott. Leginkább a számsor utolsó nulla-egyes karaktere zavarta. Bő húsz éve ez jelentette az ország

elleni támadás legsúlyosabb kódfokozatát. Táskáját a hátsó ülésre dobta, majd indított, és az autókat előzgetve elkanyarodott az M3-as autópálya felé.

Az elhagyatott, betonozott kocsimegálló három percre volt Gödöllőtől, és egypercnyire egy 30-as út melletti étteremtől. Ennek ellenére senki nem volt az út menti fák mögötti parkolóban. Tom kikapcsolta az autó motorját, lehúzta az ablakokat és fülelt. Bekapcsolta az övén lévő adóvevőt, és fülébe rakta a rejtett kezelőegységet.

– Tehén, itt vagytok? – szólalt meg halkan.

– *Itt vagyunk* – válaszolt barátja. – *Tőled egy óránál én, kilenc óránál Judy, hat óránál pedig Rita. Infrában vagyunk, nincs mozgás a területen. Hetven méterre három óránál egy őzcsapat. Wolfit azonban nem látom.*

– Rita? – kérdezte Tom.

– *Negatív, nincs mozgás.*

– Judy?

– *Negatív, magunk vagyunk.*

– Pedig Wolfi itt van valahol – morogta Tom. Lekapcsolta a belső világítást és lassan kinyitotta az ajtót. Kiszállt. Tökéletes volt a sötétség, inkább érzékelve a teret, mint látva, a parkoló közepe felé indult. Egy árok mellett ment el, amikor megszólalt egy hang.

– Pontos vagy, mint mindig.

Tom szíve majd kiugrott a helyéről.

– A fenébe, Wolfi, a szívbajt hozod rám. Hol vagy? – Egy felkapcsolódó piros fényben Wolfi alakja rajzolódott ki. Tom régi kollégája egy csatorna elvezető lépcsőjének alsó fokán állt. – Ezért nem láttak a többiek – dünnyögte Tom. Lassan elindult lefelé a lépcsőn. – Megvan Wolfi – szólt a rádióba. – Figyeljetek és szóljatok bármilyen mozgás esetén.

– *Nyugta* – hallotta a rádióban a visszajelzéseket.

Wolfi a vörös fényű lámpát letette a földre, és leült a lépcsőre. Tom mellételepedett.

– Azt hittem, egyedül jössz – mondta Wolfi.

– A csapat, az csapat – mondta Tom. – Vigyázunk egymásra. Miért hívtál? És miért ide?

– Az akadémián erről nem beszélhettem. Emlékszel 1996-ban, amikor hat hónapon át, minden este hattól kilencig egy idős emberrel kellett beszélgetnünk? – kérdezte Wolfi.

Tom összeráncolta a homlokát, ahogy előkereste elméjében a régesrégi emlékeket.

– Igen – válaszolta. – Fél évig a hírszerző szervezetek módszereit tanultuk az 1700-as évek elejétől napjainkig. Érdekes történelmi utazás volt, és hasznos is, mert a mai napig használni tudom minden munkámban. Az öreg kém nevére már nem emlékszem. De hogy jön ez ide?

– Tudod, hogy a németországi események miatt megalakult egy kockázatanalízist végző szervezet.

– Olvastam az újságban – bólintott Tom.

– Nos, azt nem olvashattad, hogy van ezen az egységen belül egy néhány fős csoport, ami nemcsak az elmúlt pár hónap ügyeivel foglalkozik, hanem az elmúlt tíz év történéseiből készít egy előrejelzést, és furcsa gazdasági, politikai anomáliákat vizsgál. Köztük például olyat, mint ami bő fél évvel ezelőtt Bejrútban történt, ahol tisztázatlan körülmények között meghalt a GRU egyik magas rangú tábornoka.

– Ez elég érdekes Wolfi, utóbbiról hallottam is, de miért kellett itt találkoznunk?

– Azért, mert ennek a titkos csoportnak én vagyok a vezetője.

– Gratulálok – tárta szét kezét kérdőn Tom. – Gondolom, feltérképezitek a nemzetközi és hazai bűnözői és kémtrendeket, és csináltok egy nagyon titkos, színes, szagos összefoglalót, amit a végén senki nem olvas el. Ahogy itthon szokás...

– Ha ez lenne, nem vállaltam volna – rázta meg a fejét Wolfi. – Én és három ember hozzáférést kaptunk az elmúlt tíz év összes terror- és szervezett bűnözéshez kapcsolódó ügyének gazdasági hátteréhez. Bankszámlákhoz, tőzsdei jelentésekhez, árfolyammozgásokhoz, vállalat-összeolvadásokhoz, fegyver- és titkoseszköz-beszerzésekhez, és ami fontosabb, az általunk megfigyelt külföldi országok diplomáciai levelezéseihez.

– Az szép – mondta Tom. – Ez olyan sok adat, hogy kizárt egy élet alatt végigmenni rajta. Aki ezt az utasítást adta, vagy nagyon hülye volt, mert fogalma sincs, mekkora adatmennyiséggel kell dolgoznotok, vagy nagyon okos, mert ezzel a látszatintézkedéssel fedezni tudja magát, mint-

ha nagyon dolgoznának egy olyan munkán, aminek soha nem lehet a végére jutni.

– Utóbbi – bólintott Wolfi. – Sőt, egy hónap után csak én maradtam, mert a másik három ember felállt és otthagyta az egészet.

– Szóval a nyakadba szakadt minden – szólalt meg Tom. – De mit mondott a vezetés, miért kell egyáltalán ez a vizsgálat?

– Az Európai Unió titkosszolgálatait koordináló bizottsága kért egy vizsgálatot tíz évre visszamenőleg az uniós országokat érintő kívülről indított hírszerzési tevékenységekről. Minden EU-s országnak a saját vonatkozásaiban kell elvégezni ezt az értékelő elemző munkát. A forrásokat Brüsszel biztosította, és a munka fél évvel ezelőtt elkezdődött.

– És erre adott Magyarország megbízást négy embernek? – kérdezte Tom. – Gondolom, valamelyik minisztérium lenyúlja érte a pénzt. Kíváncsi lennék a németek és a franciák hány emberrel csináltatják a melót. Ötvennel, százzal?

– A németek százötvennel, a franciák kétszázzal, de a velünk azonos méretű csehek is legalább huszonöttel dolgoznak ezen az ügyön.

– És kéne a segítség a csapattól – bólintott Tom.

– Nem – válaszolta Wolfi. – Megcsináltam – mondta halkan.

– Hogy micsoda? – ugrott fel Tom önkéntelenül.

– Megcsináltam – ismételte meg Wolfi. – És ülj vissza, légy szíves!

– De hogyan? – kérdezte Tom. – Valami spéci szoftverrel?

– Nem, azzal, amit annak idején tanultunk. A Fouché-módszerrel.

Tom lélegzete elakadt. Hihetetlen sebességgel ugrott vissza az időben és újból ott volt, amikor a veterán kém oktatta őket 1996-ban.

„Jegyezzék meg egy életre, uraim – hallotta idős kiképzőjét húsz év távlatából. – *Az összes információval ellátott kémfőnök tökéletesen döntésképtelen. Így járt Napóleon is, amikor Európa majd mindegyik uralkodóját legyőzte, és a csaták után mindegyik vesztes hírszerzési irattárát megszerezte. Bécs elfoglalásakor a Habsburg-ház kétszázötven évnyi kémkedési anyaga került a franciák kezébe. Annyi adat, hogy képtelenség volt feldolgozni. Erre találta ki a francia rendőrminiszter, Fouché a csomópontok analizálásának elvét. Ha ezt követik, a legbonyolultabb helyzet is átláthatóvá és egyszerűvé válik.*

– *De honnan tudjuk, hogy mi a csomópont egy adott ügyben vagy korban?* – hallotta magát Tom ismét húsz év távlatából.

– *Nos, ezt fogják megtanulni a következőkben…*"

– Pokoli munka lehetett egyedül – rázta meg a fejét Tom visszatérve a jelenbe.

– Az volt – sóhajtott Wolfi. – Azon sem csodálkoznék, ha a feleségem el akarna válni, olyan keveset voltam otthon az elmúlt hónapokban. De most nem ez a fontos.

– Hanem az, amit találtál – vágott közbe Tom. – Az elmúlt évtizedekben senkinek nem volt ilyen prioritású hozzáférése titkos anyagokhoz. És te találtál valamit, ami megrémisztett. Ezért vagyok itt? Igaz?

– A helyzet ennél bonyolultabb – vakarta meg az állát Wolfi. – Ezzel a vizsgálattal egy időben megkeresett egy újságíró. Soha nem találkoztam még vele, fogalmam sincs, hogy talált rám. Nem is akartam vele szóba állni, de adott egy anyagot, ami felkeltette az érdeklődésemet. Az ösztönöm azt súgja, a vizsgálati anyagok, és amit az újságíró adott, kapcsolódnak egymáshoz. De nem vagyok biztos benne, lehet, hogy túlságosan elmerültem a munkámban és már nem látok tisztán, de mégis úgy érzem, találtam valamit – nézett fel Wolfi. – Nem akarom elmondani, mert nem akarlak befolyásolni. Jobb szeretném odaadni, hogy te is nézd meg.

– De nekem nincs ilyen jogosultságom – mondta Tom.

– Ez igaz – bólintott Wolfi. – De ha igazam van annak kapcsán, amit sejtek, az lesz a legkisebb probléma, hogy mid van és mid nincs, főleg nem jogosultság tekintetében. Itthon ezt a módszert már nem tanítják. Mindent adatbányászati szoftverekkel oldanak meg és dolgoznak át. A múlt módszereit egyszerűen elfelejtettük. Tudod kik voltak az utolsók, akik ezt tanulták? – kérdezte Wolfi.

– Gondolom mi ketten – sóhajtott Tom. – Wolfi, ezek államtitkok, és ha egyszer kiderül, hogy megmutattad nekem, börtönbe kell menned.

– Nem – rázta meg a fejét Wolfi. – Ha igazam van abban, amit találtam, akkor van egy évtizedek óta fennálló nemzetbiztonsági rés az országban. Azonban, ha leírom egy jelentésben, sokan akarják majd eltussolni, és nem történik semmi, azon kívül, hogy leváltanak és nyugdíjba küldenek. Tom, tudom, hogy bízhatok benned – húzott elő a zsebéből egy kulcscsomót. Tom azonnal felismerte, sok évvel ezelőtt az FBI Akadémia pincerendszerébe építettek egy zárt szobát, ami egy atomtámadást is kibírt volna. – Menj el, és nézd végig az aktákat úgy, ahogy

én. Hasonlítsd össze az anyaggal, amit az újságíró adott. Alkalmazd a Fouché-módszert, nézd végig a csomópontokat és a hozzájuk írt elemzéseimet. Ne higgy el semmit, kételkedj a logikámban, és utána mondd el, hogy mit gondolsz. Ellenőrizz le, ezt akarom.

Tom forgatta a kezében a háromágú tollkulcsot. Még a zárat is külön csináltatták hozzá.

– Wolfi, tudod, hogy egy másik ügyre fókuszálok a németekkel. Terrorista stratégákat és a megbízóikat keresem.

– Tudom, Tom – vágott közbe Wolfi. – Ennek ellenére azt kérem, hogy nézd át az anyagot. A te tempóddal három nap alatt végzel, esetleg négy. Ellenőrizz, ennyit kérek csak!

Tomban kavarogtak a gondolatok. Bízott Wolfiban, biztos volt abban, hogy tényleg talált valamit, tudta, hogy barátja alapos és kiváló gondolkodású szakember.

– Rendben – bólintott és zsebre vágta a kulcsot. – Megnézem. Adj pár napot és jelentkezem.

– Köszönöm – mondta Wolfi. – A hivatalnak majd azt mondom, hogy egy terrorellenes felkészítéshez kértem a segítségedet, ezért jössz fel az akadémiára.

– Jól van. A kocsid hol van? – kérdezte Tom.

– Az étteremnél hagytam. Direkt oda szerveztem egy kolléga búcsúztatóját. Az, hogy kijöttem negyedórára, igazán senkinek sem fog feltűnni. Eléggé elfáradt a csapat a vacsora utáni iszogatástól.

– Akkor én megyek először – mondta Tom és felállt. – Négy nap múlva jelentkezem, azon a számon, amiről a számsort küldted.

– Rendben – válaszolta Wolfi. – Nagyon várom, mire jutsz! Szeretném, ha azt mondanád a végén, hogy tévedtem.

Megölelték egymást, és Tom felszaladt a lépcsőn. Visszasétált autójához.

– Végeztünk – szólt az adóvevőbe. – Öt perc múlva bontás!

– *Nyugta* – hallatszott a fülében.

Tom elindult a kocsival, és érezte, hogy élete megint érdekes fordulatot vesz.

6. FEJEZET

Tom lassan gurult át az autóval a burkolatba épített alvázszkenneren, és közben az akadémia büszke épületeit nézte. Régi emlékek villantak fel lelkében, és akaratlanul is elmosolyodott. A portaszolgálatot végző felfegyverzett őr igenlően intett, hogy áthaladhat a felnyíló sorompón. Tom egy pillanatra megállt mellette, és lehúzta az ablakot.

– Régen láttuk már – üdvözölte az őr barátságosan. Tom nem tudta a nevét, de számtalanszor találkoztak anno a kapuban. – Üdv, újra itt.

– Csak látogatóba jöttem – oszlatta el a találgatásokat Tom, mielőtt azok elindultak volna, és mosolyogva kezet fogott az őrrel.

– Az igazgató úr már várja – bólintott az őr. – Ismeri a járást.

– Köszönöm – biccentett Tom, majd továbbhajtott. Befordult az ismerős parkolóba a főépület elé és leállította a motort. Nem akart behajtani az épület alatti mélygarázsba, inkább ült még egy percig a kocsiban, és jólesően végignézett az épületegyüttesen. Itt képezte ki a lányokat. Menynyi idegtépő vitán, izzadságos feladaton és unalomig ismételt mozdulaton voltak túl, mire összeállt a csapat. Eszébe jutott, hányszor toltak autót, nyomták a fekvőtámaszokat, vagy gyakoroltak fegyverelővételt, míg vérhólyagos nem lett a kezük. Ezek már olyan régen történtek, mintha egy másik élet emlékszilánkjai lettek volna.[1] Tom elővette Wolfi kulcsát és kiszállt az autóból, bezárta maga mögött, majd belépett az épületbe, de ahelyett, hogy az igazgatói irodába ment volna, a pincelejáró felé vette az irányt. Még a nyikorgás is ismerősen csengett, amikor kinyitotta a vasajtót. Megfordulva bezárta maga mögött, és körbenézett.

A megszokottól eltérően a pincében most otthonos hangulat fogadta Tomot. A falakat leszigetelték és átfestették. Kanapé, étkezőasztal és TV is volt bent. Kialakítottak egy fürdőszobát, mellette egy nyúlfarknyi konyhával, ami hűtőből, mosogatóból és főzőlapból állt, a pulton mikrohullámú sütővel. A polcokon instant levesporok, konzervek sorakoztak. Tom kinyitotta a hűtőt. Akár egy védett házban, szépen fel volt tölt-

[1] Lásd *A Balkán angyalai* c. könyvet.

ve mindennel. Fóliás felvágottal és hosszú lejáratú ételekkel. Az ajtóban bontatlan gyümölcslevek és vizespalackok álltak, az alsó sorban pedig katonásan sorakozott egy kartonnyi sör mindenféle típusból. Tom elmosolyodott, és kivett egy menteset.

Aztán megfordult és a belső páncélajtóhoz ment. A vasból készült ajtó felett kamera volt. Felmutatta a sört, mintegy köszönve Wolfinak, betolta és elfordította a tollkulcsot, amit korábban Wolfitól kapott, majd az ujjlenyomat-olvasóra helyezte a hüvelykujját. Az ajtó nagy szisszenéssel kinyílt. Egy pillanat sem telt el, hangos pittyegés fogadta. Bal oldalon a riasztó kezdett villogni. Tom odafordult és beütötte a kódot. Wolfi már réges-rég rábízott egy számsort, arra az esetre, ha történne vele valami. Úgy tűnt, ez itt is hatásos volt, mert a pittyegés elhallgatott. Tom felkapcsolta a villanyt, majd döbbenten körbenézett.

– Jézusom Wolfi, te nem lazsáltál – dünnyögte.

A fehérre meszelt fal előtt hatalmas, földig érő táblák álltak, három oldalon. A mennyezetről lámpák világították meg mindet. Papírok, levelek, fényképek voltak felragasztva egymás alá, a tetején évszámok, események felirata látszott. Egyes események vízszintes vonalakkal voltak összehúzva, mint egy mátrix, időben és eseményhez rendelve. Tom felismerte a Fouché-módszer csomópontjait. Wolfi egyes világeseményekhez rendelte az ahhoz kapcsolódó és azt megelőző történéseket országonként. Nemzetközi és nemzeti levelezések, kapcsolatfelvételek, belügyi történések, világsajtó- és nemzetisajtó-hírek, tőzsdeinformációk, deviza- és részvényárak változásaival. Tom tudta, hogy ilyen módszeres adatfeldolgozással egy idő után kirajzolódik egy minta, ami a világban zajló hasonló eseményekhez vezet, és felismerve ezt a mintát, egyrészt előre lehet jelezni valamilyen változást, és fel lehet ismerni, sőt esetleg ki lehet szűrni egyes ellenséges hírszerző tevékenységeket. A falakon lévő papírok az elmúlt tíz év kelet-európai eseményeihez vezető csomópontokat vázolták, de ez csak a jéghegy csúcsa volt. Óriási munka lehetett, nemcsak a rendszerezés, az összes anyag átolvasása és értelmezése, de az indifferens iratok kiszűrése és elkülönítése, majd a lényeges iratok összegzése is. Tom tekintete a negyedik falra tévedt, ahol egy irattartó polc állt, tele aktákkal. Előtte pedig egy nagy íróasztal, lámpával és egy laptoppal, ami nyilván nem kapcsolódott internethez. Ott is összerendezetten álltak a papírok. Tomnak jó pár

pillanatba telt, mire felmérte a munka nagyságát. Ezt a munkát máshol számítógépes programok végzik kereső szoftverekkel és digitalizált anyagokkal, fegyveres őrökkel és elektronikus védelemmel ellátott objektumokban. Tény az, hogy a kiöntött vasbeton teknőben felépített három téglasornyi fal, a riasztó, a kamera, a vasajtó és a rejtekhely biztos tárolást nyújtott az aktáknak. Nyilván Wolfi engedélyeztette, hogy idehozhassa az anyagokat, viszont Tom azzal is tisztában volt, hogy senki nem gondolta volna, hogy végig is csinálja, amivel megbízták, vagy legalábbis nem ilyen gyorsan. Azt pedig végképp nem gondolták, hogy talál is valamit. Közelebb ment az asztalhoz. Egy poháralátét várta, és egy előrecsomagolt szendvics, egy cetlivel.

„Jó munkát!"

Tom újra körbenézett. Nagyot sóhajtott, aztán kihúzta a széket, leült, és maga elé vette az első stócot.

– Sokba fog ez neked kerülni, barátom – mondta.

7. FEJEZET

A fekete Mercedes karosszériáján visszatükröződtek a város fényei, ahogy áthajtott a Lánchíd ásító kőoroszlánjai között. Éjszakai pezsgés járta át a várost, mindenki rohant valahová. Abdi Faron a hátsó ülésen ülve azon gondolkozott, vajon túlgondolja-e a veszélyt, amit a mostani találkozója sejtetett.

A szaúdi férfi negyvenes évei végén járt, magas, sármos pasas volt, legalábbis annak, aki ezt a típust kedveli. Elegáns, fényes öltönyt viselt, amit olasz szabómesterek szabtak alkatára. Fehér, magas gallérú, divatos ingét divatjamúlt nyakkendő helyett selyemsállal kötötte meg. Ruháit Itáliából, óráit Svájcból, a nyakát és karját díszítő aranyat pedig Dubaiból szerezte be. Majdnem harminc éve élt már Magyarországon, az egyik legnagyobb konszern tulajdonosa volt, és rengeteg kereskedelmi vállalatot tudhatott magáénak szerte Európában. Mindig gondosan ügyelt arra, hogy feddhetetlenek legyenek a cégei. Soha nem kereskedett tiltott áruval, droggal vagy fegyverrel, leginkább ruházati és műszaki cikkeket utaztatott mindig éppen oda, ahol piac volt rá, és mindig pontosan elszámolt az állammal. Ezért sem értette, hogy miért pont most jelezték egy átfogó pénzfelügyeleti vizsgálat indulását a pénzügyminisztériumban dolgozó barátai. A karrierje elején még értette volna, de mostanra már több évtizedes múltja volt a bankoknál, a hatóságoknál, a cégbíróságokon, rendes adófizető állampolgárként élt magyar feleségével, és olyan naggyá nőtte ki magát vállalatóriása, hogy jó ismerősei között tudhatta a kormány és az ellenzék döntéshozóit. Ingatlanbizniszekbe, gigaprojektekbe vonták be befektetőként, és havi szinten együtt golfozott a belügyminiszterrel.

Mindezek tükrében nem lett volna semmi oka tartani egy átfogó pénzügyi vizsgálattól, de volt egy másik élete, ami miatt most nagyon is megszólalt a vészcsengő a fejében.

– *Huszonnyolc év* – dünnyögte magában. – *Huszonnyolc éve senki nem tudja, hogy ki vagyok valójában* – ingatta rosszallóan a fejét, azt keresve, vajon hol hibázhatott. Sem magyar felesége, sem szaúd-arábiai családja nem

tudta, hogy valójában ő a török hírszerzésnek, a MIT[1]-nek dolgozik. Mindenki elhitte róla, hogy annyira tehetséges üzletember, hogy ilyen gyorsan felfuttatta a vállalatait. Persze értett a kereskedelemhez, az üzlethez, a tárgyalásokhoz, de azért leginkább az segített, hogy a török hírszerzés sorban lehetetlenítette el a versenytársait. Nem volt egyszerű idáig eljutni, és ilyen háttér nélkül nem is sikerült volna. A hírszerzés hosszú távú befektetésként tekintett rá. Hagytak bőven időt számára, hogy apránként belevásárolja magát a legnagyobb hatalmúak baráti körébe.

Senki nem gyanakodott rá. Úgy ment át az állambiztonsági vizsgálatokon, mint kés a vajon, hiszen minden üzlete létező, lekérdezhető, hosszú múltú vállalkozás volt. A diplomata útlevéllel érkező, követségen dolgozó kémektől eltérően, akikről nagyjából mindenki tudta, hogy valószínűleg a hírszerzésnek dolgoznak, ő teljesen gyanú felett állt, éppen ezért volt olyan értékes beépített ügynök.

– Talán csak egy új protokoll – nyugtatta magát, miközben az autó befordult a Gresham-palota elé.

– Nem tart sokáig – mondta a sofőrnek Abdi, majd kiszállt az autóból, és összegombolta magán a zakóját. A nehéz faajtót fehér kesztyűs londiner nyitotta ki előtte. Belépett a szecessziós épületbe és végigvonult a Zsolnai kerámiával, kovácsoltvas falikarokkal díszített üvegárkádok alatt a kávézóba. Abdi megállt és körbenézett. Aranyszínű asztali lámpák, üvegasztalok, négyszögletes kristálycsillárok és óriási ablakok fokozták a pompát. Pénzügyminisztériumi kapcsolata az egyik oszlop melletti asztalnál ült. Amint észrevette őt, felállt és integetett. Abdi intett a pincérnek, hogy csak egy kávét kér, majd odament az asztalhoz, és kezet fogott a pénzügyminisztérium bankfelügyeletért felelős vezetőjével.

– Régen láttalak – mondta udvariasan, majd leültek.

– Szerencsére – tette hozzá Abdi ironikusan. – A pókerarcod vagyonokba kerül nekem – célzott a szokásos szerencsejátékaikra. A minisztériumi vezető arcán apró mosoly futott végig, tetszett neki a dicséret, miközben Abdi arra próbált rávilágítani, hogy mindent tud róla. – Miben segíthetek?

– Van egy szokatlan ellenőrzés – vágott bele a közepébe a hivatalnok. – Nem is tűnt volna fel, ha nem kapcsolják össze a vizsgálatokat.

[1] A török Nemzeti Hírszerző Szervezet (Millî İstihbarat Teşkilatı), MIT.

– Milyen vizsgálatokat? – kérdezte Abdi leplezve idegességét.

– A bankfelügyelet jelezte, hogy a belügyminisztérium egyik szervezete különböző cégekről adatokat kért be, és ezt a jelentést másolatban megküldték nekem is. Több száz cég között a te cégeid is szerepeltek, akkor még nem gondoltam, hogy ez érdekes lehet.

– Akkor?

– Ez három hónapja történt – bólogatott a hivatalnok.

Abdi majdnem félrenyelte a kávét.

– Három hónapja és csak most szólsz? – bukott ki belőle.

– Igen, ugyanis semmi feltűnő nem volt ebben – magyarázkodott a minisztériumi vezető. – A belügyminisztérium indíthat vizsgálatokat random cégek ellen, és egy nagy szűrőbe beleestek a tieid is. Viszont ezt a vizsgálatot nemcsak a bankfelügyelet, de az adóhivatal és a Nemzetbiztonsági Hivatal is megkapta feladatként, a legutolsó öt évet ellenőrzik, és minden információt megosztanak egymással, azaz összekapcsolják a cégeket. Ezt viszont csak tegnap közölték velem. Azonnal hívtalak.

Abdi hosszasan nézte a kapcsolattartóját. Legszívesebben leordította volna a fejét, de sem az idő, sem a hely nem volt alkalmas rá, nem beszélve arról, hogy a gyanú legkisebb morzsáját is el kellett oszlatni benne. Hiszen hiába volt busásan megfizetett informátora, mégiscsak a magyar államnak dolgozott, és nem akarta, hogy kételkedjen a feddhetetlenségében. Eddigi kapcsolatuk leginkább abból állt, hogy a konkurenseiről tájékozódjon. Egy ellene folyó vizsgálat már más elbírálás alá esett.

– Gondolom ez valami új utasítás, hogy ellenőrizzék a régi cégeket – próbálta kiugratni a nyulat a bokorból Abdi.

– Fogalmam sincs mire indították el az ellenőrzést – vallotta be a hivatalnok, és kutakodón nézte Abdi arcát.

– Nézd, minden cégem eleget tesz a törvényi kötelezettségeinek, rendesen fizetjük az adót, és legális dolgokkal kereskedünk. Nyilván a menekülthelyzet és a terrorveszély átírta nálatok is a protokollokat, és valószínűleg mindent jobban és újra ellenőriznek – adott leginkább saját magának egy lehetséges választ.

– Igen, ennek elég nagy az esélye – bólintott a hivatalnok. – Mindenesetre, gondoltam nem árt, ha tudsz róla. Az azért mégis furcsa, hogy ezt

a belügyminisztérium egy eldugott kis szervezete kérte, egy amerikai–magyar akadémia vezetőségéről jött a megkeresés.

– Amerikai–magyar? – ráncolta a homlokát Abdi. A vészcsengő a belső fülében szinte túlharsogta a gondolatait.

– Vannak kapcsolataid odaát is? – érdeklődött a hivatalnok.

– Nem – rázta meg a fejét Abdi. – Leginkább Kelet-Európában terjeszkedtem, mondhatni én látom el ruhával és illatszerrel a Balti-tengertől az Adriáig az összes országot – próbálta érzékeltetni nagyságát. – És persze a kormányoddal közös ingatlanprojektekről te is tudsz.

– Igen, persze – mondta zavartan a minisztériumi vezető. – És jó barátságot ápolsz a belügyminiszterrel is, szóval valószínűleg ez valami rutineljárás.

– Ha az összes cégemnél végignyálazzák az elmúlt öt év számlamozgását, az bizony eltart egy darabig – mondta Abdi rádöbbenve, hogy elég ideje van lépni az ügyben. – Legalább én is visszajelzést kapok egy független forrástól, hogy minden rendben van – hörpintette ki a kávéja végét. – Köszönöm az információt, biztos vagyok benne, hogy feleslegesen költitek az adófizetők pénzét, de ha a belügy ezt akarja, tárt karokkal várjuk őket.

– Reméltem, hogy ezt mondod – vett elő egy tollat a minisztériumi vezető a belső zsebéből. Valamit firkált egy cetlire, majd letette az asztalra. – Gondoltam azért átnéznéd, hogy eddig mire jutottak.

Abdi a tollra nézett. Nyilvánvalóan adathordozót rejtett.

– Ez nagyon figyelmes – mondta, majd eltette azt. – Ha nem haragszol, a reptérre igyekszem. Pincér, fizetek!

– Ezt most én állom – vette elő a pénztárcáját a hivatalnok. – Menj csak, nehogy lekéssed a géped!

– Köszönöm – rázott vele búcsúzóul kezet Abdi, majd sietős léptekkel távozott. Egyáltalán nem volt nyugodt.

8. FEJEZET

Az íróasztal erős fényű lámpája volt az egyetlen fényforrás a pincében. Tom nyúzott arccal, a homlokát megtámasztva könyökölt a szétterített papírok és a bekapcsolt számítógép felett, és már szinte összefolytak a betűk a szeme előtt. Rengeteg információ kavargott a fejében. Fehér rövid ujjú pólója még arcánál is gyűröttebb volt. A bal kezénél üres tányérok és üres műanyag üdítőspalackok sorakoztak.

Letompult elméjét a hirtelen felvillanó vörös fény kavarta meg. Felállt és odament a bejárati ajtónál villogó kijelző képéhez. A vörös fény vendég érkezését jelezte. A külső kamerán feltűnt Wolfi arca. Tom megnyomta a zöld gombot, amivel kinyitotta a pince külső ajtaját. Ez a biztonsági rendszer csak akkor működött, ha volt bent valaki, így biztosították, hogy bárki zavartalanul dolgozhasson idelent.

Kisvártatva szisszenés hallatszott, a belső páncélajtó is kinyílt, és megjelent Wolfi kifogástalan öltönyében és szorosra kötött nyakkendőjében.

– Hú, itt aztán emberszag van – fintorodott el, ahogy belépett.

– Munkaszag – helyesbített Tom, majd jól megszorongatta barátját, talán erősebben is, mint kellett volna.

– Szuper, most már én is így bűzlöm – törölte le teátrálisan a zakóját Wolfi. Aztán körbenézett a papírok sokaságán. – Gondolom, megérdemeltem.

– Ja, átnéztem mindent. Három napja ki se mentem. Azt sem tudom, éjszaka van vagy nappal.

– Nappal. És mire jutottál? – kérdezte Wolfi.

– Tehát azt mondod, hogy te azzal egy időben kaptál egy feladatot, amikor az oroszokat Bejrútban támadás érte, és meghalt az az orosz tábornok, akinek a halálával kapcsolatban egyébként minden újság szívelégtelenségről számolt be – mutatta Tom a falon lévő újságkivágásokat. Wolfi bólintott. – Ekkor az Unió úgy döntött, hogy tíz évre visszamenőleg minden terrorgyanús eseményt ki kell vizsgálni.

– Igen, így volt – bólogatott Wolfi.

– Majd egyszer csak felbukkan egy újságíró, és a füledbe súgja Abdi Faron nevét, aki történetesen egy Magyarországon élő szaúdi multimilliárdos üzletember, és bejáratos a legfelsőbb körökbe.

– Tudod, amikor megkeresett az a független újságíró… – fonta össze karjait maga előtt Wolfi.

– Független? Hol élsz te? – vágott közbe Tom. – A média már rég nem független.

– …nem is akartam rá hallgatni, csak lehurrogtam, hogy ez egy baromság, de bogarat tett a fülembe – mondta tovább Wolfi. – Ezen felindulva kértem be egy csomó adatot, és úgy tűnik, igazoltam az összefüggés-elméletét.

– Szóval bekérted Faron minden egyes cégének az adatait, és rájöttél, hogy ez az ember túlságosan sikeres – nézte továbbra is a papírokat a falon Tom. – Már-már hihetetlenül is az – olvasta le a bevételi számokat. – És ezért azt gondoltad, valamelyik országnak dolgozik.

– Biztos, hogy kém – bólintott ismét Wolfi.

– És szerinted azért dolgozhat Törökországnak, mert… – gondolkodott hangosan Tom.

– Mert minden Törökország számára fontos esemény, bejelentés, előrelépés az Unió felé éppen azzal egy időben történt, amikor Faron üzletei is fellendültek – magyarázta Wolfi az időgrafikonra mutatva. – Az összes országot leellenőriztem, természetesen Szaúd-Arábiával kezdtem, de csak és kizárólag ez az egy mutat egyezést.

– Ez lehet véletlen – dünnyögte Tom.

– Ötvenkilenc esetben? – kérdezett vissza Wolfi.

Tom továbbra is a papírokat nézte, az újságkivágásokkal, a csomópontokkal.

– Rendben, te nyertél – tette fel a kezét végül.

– Mire gondolsz?

– Arra, hogy nagy szarban vagy, barátom – mondta Tom. – Mert mindenben igazad volt.

– Ettől féltem – húzta a száját Wolfi.

– Rátaláltál egy komoly résre a nemzetbiztonságunk pajzsán, és ezt a jelentést nem készítheted el, mert semmilyen jogköröd nem volt, hogy

SZTE Klebelsberg Könyvtár SZEGED

kutakodjál. Az állásoddal játszol, vagy a hazád biztonságával – foglalta össze barátjának az aggályait Tom.

– Ez még nem okozna nagy dilemmát – rázta meg a fejét Wolfi.

– Tudom. Attól félsz, hogy ez a Faron, akire rátaláltál, legalább ötször átment a nemzetbiztonság radarernyője alatt, és a legfelsőbb kormányzati körökkel ápol igencsak bensőséges baráti kapcsolatot – mutatott rá a lényegre Tom. – Ha jelented, először is a Nemzetbiztonsági Hivatal tesz keresztbe, mert védik a mundér becsületét, másodszor a belügy- vagy pénzügyminiszter, sőt talán maga az elnök, mert ivócimborájuk a pali.

– Attól még veszélyforrás – nézett rá Wolfi.

– De ha téged kiiktatnak, ugyanúgy ott marad, és csinálja tovább, amit eddig. Nem lesz, aki megállítsa – válaszolta Tom. – Az összegyűjtött újságcikkeid alapján az elmúlt tíz évben együtt üzletelt a miniszterelnök unokatestvérével. Kastélyokat ad-vesz, energiaprojektekbe fektet... bedolgozta magát a legfelsőbb körökbe...

– Az érinthetetlenek körébe – bólogatott Wolfi.

– És ezek a marhák észre sem vették...

– Pontosan ezért kértem, hogy segíts – ült le Wolfi az asztalra. – Fogalmam sincs, mit csináljak. Nem kérhetek segítséget Fritzéktől, mert az hazaárulás lenne. Ha egyedül szállok szembe velük, elintéznek, még mielőtt bármit is tehetnék...

– Azt akarod, hogy én csináljam? – kérdezte Tom.

– Nem – rázta a fejét Wolfi. – Csak segíts kitalálni a legjobb utat... – nézett körül a falon lévő rengeteg adaton. – Vagy a legkevésbé rosszat.

– Hát... gondolkozott hangosan Tom. – Ez az ember tulajdonképpen áttételesen kapcsolódik több német kisebbségi vállalkozáshoz, vannak ott arab kapcsolatai, Nyugat-Európába is elér a keze, szóval szakmailag bevonhatod a németeket...

– Ezt itthon kell megoldanunk – zárkózott el az ötlettől Wolfi.

Tom tovább gondolkodott.

– Szóval ez az egész egy oknyomozó újságíró fejéből pattant ki – ráncolta a homlokát. – Semelyik újságíró nem tud ennyit kombinálni – mutatott a falra. – Mert egész egyszerűen nincs hozzáférése. Azt az újságírót irányítják.

– Lehet, de nagyon bennfentes erők irányítják – mondta Wolfi. – Azok az adatok nem mind tőle származnak, a felét én kértem be, és sajnos nagyon is egybevágnak azzal, amit mondott.

– Akkor ugraszd ki a nyulat a bokorból, és mondd meg az újságírónak, hogy írja meg. Ha publikálja, akkor lehet, hogy mégsem annyira bennfentesek azok az erők, és levéded magadat is. Mert, ha te az újságban olvasod, akkor tehetsz intézkedéseket rá. Akár olvashatták a német barátaink is...

– De én már bekértem ezeket az adatokat – ingatta a fejét Wolfi.

– Nem, te nem ezeket az adatokat kérted be, hanem egy rakás adatot kértél be, aminek nagyon okosan adtál egy „nesze semmi, fogd meg jól" ügyet. Ezt csak az látja át, akinek kifejezetten ezeket az információkat mutatod meg...

– Még mindig nem tetszik ez a megoldás – dünnyögte elgondolkodva Wolfi.

– Nekem sem – mondta Tom. – De a legkevésbé rosszat kérted. Ez az.

– De tudod mi a legfurcsább? – gondolkodott hangosan Wolfi. – Hogy szerintem ez az egész valahogy összefügg a bejrúti eseményekkel, csak még nem jöttem rá, hogyan. Szerintem Nergusz tábornok Abdi Faron után kutatott, és ezért kellett meghalnia. De erről az újságíró semmit nem mondott.

– Szerinted a törökök ujjat mernének húzni az oroszokkal? – nézett rá Tom.

– Simán – bólogatott maga elé Wolfi. – Láttad hova bedolgozta magát ez a Faron, és vajon hányan vannak még itt? Tudjuk, hogy a törökök újra építik az egykori Oszmán Birodalmat, és ehhez ki kell túrniuk innen az oroszokat.

– Egy hidegháború az oroszok és a törökök közt? – kérdezte Tom.

– Nem is olyan hideg – nézett rá Wolfi. – Csak nem otthon vívják, hanem itt nálunk. Visszatérnek az iszlám hódítások területeire. Ugyanúgy katonai és vallási elveknek megfelelően terjeszkednek, mint négy-ötszáz éve, csak most gazdasági tevékenységen keresztül. Nézz csak rá, hogyan lavírozik Törökország a nagy- és a kishatalmak között. Németországban már rég ott vannak, minden szolgáltató cég az övék, lassan már több a mecset, mint a templom. Az oroszoktól légvédelmi rendszereket vásá-

rolnak, amivel akár Izrael, akár az USA gépeit le tudják győzni, miközben ugyanazokat a repülőgépeket veszik, mint Washington és Tel-Aviv. Diplomáciai, kereskedelmi, katonadiplomáciai hídfőállásokat építenek. Észak-Afrika felé kacsingatnak. Most megegyeztek Líbiával, hogy expedíciós haderőt küldenek oda rendet rakni – magyarázta hevesen Wolfi. – És nekik is fontos a Balkán, fontos Magyarország – ingatta a fejét. – Mi vagyunk a kapu az Unióba, ezért le akarnak rohanni minket, csak most nem janicsárok ostromolnak, hanem gazdasági és hírszerzési műveleteken keresztül üzletemberek.

– Értem a gondolatmenetedet, és részben egyet is értek. De most akkor sem tudok jobb megoldást – mondta Tom.

Wolfi fáradtan megtörölte az arcát, ő nyilván nem az elmúlt három napban, hanem az elmúlt három hónapban gyötörte magát ezzel.

– Még alszom rá egyet – mondta végül.

– Azt hiszem, én is – vette el a pulóverét a szék támlájáról Tom, és elindult kifelé. – De előbb megnézem, milyen a kék ég, már csak halvány emlékeim vannak a felszín feletti életről.

– Ha azt akarod, hogy mások is szóba álljanak veled, előbb talán zuhanyozz le – kiabált utána Wolfi, majd körbenézett az asztalon. – Én meg addig feltakarítok...

9. FEJEZET

Wolfi félrehúzódott a kocsijával, és leállította a motort. Kis távcsövet vett elő az ajtó kesztyűtartójából, és a távolban gördeszkázó gyerekeket figyelte. A lakóteleptől pár kilométerre lévő áruházak hátsó parkolójában felállított gördeszkapark látszólag igen egyszerű volt. Csupa beton, és néhány fából készült rámpa állt rajta, se egy klubszoba, öltöző- vagy mosdólehetőség, büfé hideg üdítőkkel, de a gyerekek láthatóan önfeledten élvezték az iskola utáni szabad programot. Legtöbbjükön csak rövidnadrág meg laza póló volt, a kisebbekre azért ráerőltették a szülők a könyök- és térdvédők mellé a bukósisakot is. Mindegyikük karja és lába tele volt messziről is felismerhető hegekkel, de olyan öröm ült ki az arcukra, hogy jó volt nézni a hajmeresztő ugrásokat. Hihetetlen tempóval gurultak le az egyik rámpáról, fel a másikra, és pörgették a lábuk alatt a deszkákat. Volt néhány vadóc biciklis is, akik a kerékpárral együtt ugrottak a magasba, és tekerték meg lábuk alatt a járgányt. Wolfi természetesen nem kifejezetten a gyerekekre volt kíváncsi. Rögtön kiszúrta a szőke, csapzott hajú, szemüveges fiatalembert, aki pár hete megkereste. Jóval korosabb volt a többi kissrácnál. Mégsem rítt ki a tömegből, mert olyan gördeszkatrükköket mutatott a gyerekeknek, hogy azok elismeréssel próbálták utánozni.

– Talán mégsem bennfentes, csak egy őrült – dünnyögte.

Hátranyúlt egy széldzsekiért és egy baseballsapkáért, és kiszállt az autóból. Sokzsebes túranadrágja, sportcipője és pólója ugyan nem olvasztotta bele a környezetbe, de tökéletesen hihető volt, hogy valamelyik kölyök apja jött ki körülnézni. Azért felvett még egy napszemüveget is, és elindult a pálya felé.

Alig pár nap telt el azóta, hogy Tommal végigbeszélték, mi a legkevésbé rossz megoldás. Nem akart visszamenni az újságíróhoz, de tudta, hogy úgyis meg fogja írni a cikket, akkor pedig megérdemelte, hogy megfelelő adatok alapján dolgozzon. Wolfi többször is végiggondolta az elmúlt napokban, hogy visszavezethetik-e a szálakat hozzá, de nagyon óvatos volt, amikor belekezdett a kutatómunkába. Nemcsak egy cégcsoportról kért

le adatokat, hanem legalább százról, és az összes elérhető szervezetet bevonta az ellenőrzésbe, így senki nem tudta kibogozni, valójában ki után nyomoz. Elég nagy volt a respektje, hogy mindenki szó nélkül elvégezze a munkát, és elég magas volt a rendfokozata, hogy ne kérdezzenek vissza.

„Rutineljárás – legyintett a kérdő tekintetekre. – Valami új szabály, úgy hiányzik nekem, mint púp a hátamra" – vette elejét a kíváncsiskodó arckifejezéseknek.

Ettől függetlenül még mindig nem volt kibékülve azzal a megoldással, hogy megszellőztessék a sajtóban azt, amire rájött, viszont ez lehetett az egyetlen védelme, és ez volt az egyetlen út, hogy hivatalosan foglalkozzanak vele. Azon morfondírozott, mennyire megváltozott a világ. Régen mindent megtett volna, hogy ne írjon meg a sajtó ilyesmit, most pedig pont ez volt az érdeke. Ha bárki másnak szól, már az elején elássák az ügyet, a legrosszabb esetben akár vele együtt.

Ne hülyéskedj, nem a vadnyugaton vagy a Közel-Keleten vagyunk – gondolt vissza a beszélgetésére Tommal. – *Az újságírók imádják a necces helyzeteket, ahol jó hazafiként tüntethetik fel magukat. A pereket úgysem ők, hanem az újság tulajdonosai fizetik...*

– *Úgy könnyű tökösnek lenni* – válaszolta akkor Wolfi.

– *Meglepődnél* – rázta a fejét Tom és otthagyta Wolfit a gondolataival.

Barnabás, a gördeszkás újságíró a negatív hírek szerint nem vetette meg sem az alkoholt, sem a drogot, de kifejezetten jó tollúnak mondták, és pár cikk elolvasása után Wolfi is úgy látta, többre megy azzal, ha nem állítja le, hanem leellenőrzi és visszaigazolja a sztoriját.

Semleges környezetben akart vele találkozni, hogy még véletlenül se fogjon senki gyanút. A gördeszkapálya jó helyszínnek tűnt, távol mindentől, mégis közel a városhoz, hogy gyorsan vissza lehessen menni. Wolfi már odaért a pálya mellé. Odabiccentett néhány bámészkodó szülőnek, mintha ezer éve ismernék egymást, majd felállított egyet a szétdobált raklapok közül és nekitámaszkodott a tetejének, úgy figyelte a srácokat.

– Figyelj jobban, az Ollie az alapja mindennek – hallotta Barnabás tanácsait a gyerekeknek –, ha ez megy a padka és a lépcsők felett is, onnan már csak egy ugrás a kikckflip, és ha összekötöd a kettőt, akkor nagyot néznek majd a csajok.

Wolfi egy szót sem értett, de nyilván valamilyen felugrásról és deszkapörgetésről volt szó, mert mindenki ugrált és pörgette a lába alatt a deszkáját. Wolfi most már csak Barnabást figyelte. Félretette az összes bizonytalan gondolatát, és csak a feladatára koncentrált.

Barnabás valóban felemelte rá a tekintetét. Wolfi pedig tovább figyelte, le sem vette róla a szemét. A második és a harmadik felpillantás után az újságíró végre felismerte. A negyediknél Wolfi lassan bólintott, hogy tudatosítsa benne, beszélni akar vele, aztán felállt, és kiballagott a pálya széléről vissza az út mellé.

– Na jó, ezt gyakoroljátok jövő hétig – hallotta még Wolfi Barnabás szavait a gyerekekhez, és látta, ahogy felkap a pálya szélén egy palack vizet, egy pulóvert, egy kopottas hátizsákot, és megindul kifelé. Ahogy kiért az útra, Wolfi újabb bólintással erősítette meg benne, hogy oda kell jönnie.

Barnabás láthatóan nem volt szívbajos, valószínűleg nem ez volt az első eset, hogy megkeresik.

– Gondolom, nem gördeszkás tanácsokat akar – mondta Barnabás, ahogy odaért mellé és ivott egy jó nagy kortyot a vizespalackból, majd maga is a gyerekek felé nézett, hasonlóan Wolfihoz. Wolfinak tetszett a profizmusa. Kívülről úgy nézhettek ki, mintha egy apukával beszélgetne a deszkázásról.

– Hoztam magának valamit – nyúlt be a zsebébe Wolfi, és egy pendrive-ot adott a férfinak.

– Ez sem mai darab – jegyezte meg Barnabás a kis adathordozót nézve.

– Nem – hagyta rá Wolfi. Volt egy tucat régi pendrive-ja. Szeretett bespájzolni régi kütyüket. Ezek lenyomozhatatlanok voltak, mert senki nem emlékezett már egy öt évvel korábbi vásárlásra, és mindet csak és kizárólag egyszer használta, olyan gépen, ami nem volt még interneten. Lehet paranoiásnak mondani, de legalább alaposan végezte a munkáját. – A lényeg az, ami rajta van, és amit találtam a maga alapinformációi után.

– Gondoltam – bólintott az újságíró, és zsebre vágta a kütyüt.

– Miért pont én? – kérdezte Wolfi.

– Mert maga nem korrupt. És mert érdekli a hazája sorsa – mondta az újságíró.

– Ezt honnan tudja?

– Mondták – fogta rövidre az információt.

– Kitől kapta az eredeti információkat? – kérdezte Wolfi.

– Nem adhatom ki a forrásaimat – nevetett rá az újságíró. – Túl sokat akar tudni.

Wolfi kicsit vacillált, aztán úgy döntött, mégis rákérdez.

– Mond magának valamit az Igor Nergusz név?

– Az az orosz tábornok, aki nemrég szívelégtelenségben halt meg? Olvastam róla. Miért kérdezi?

– Bejrút miatt nyomoz? – faggatta tovább Wolfi. – Ki állította rá magát erre az ügyre, az izraeliek?

– Mi? Miről beszél? – ingatta a fejét az újságíró. Wolfi hosszan végigmérte az arcát, a reakcióit, de végtelenül ártatlannak tűnt.

– Felejtse el! De azért nem ártana néha elgondolkoznia, vajon kinek dolgozik – felelte Wolfi.

– Ne aggódjon, a forrásomat már ezer éve ismerem. Egy kedves, öreg összeesküvés-elméleteket gyártó személy, akit leginkább én szoktam megkeresni, ha nincs új témám. Általában jók a meglátásai. Már jó pár díjat kaptam azért, mert néha iszogatok vele és figyelek.

– Azért nem ártana leellenőrizni.

– De hisz éppen azt tettem – nézett Barnabás Wolfira. – És igazam volt?

– Nézze meg, hogy mi van rajta, aztán majd eldönti. Én nem fogok a szájába adni szavakat. Saját magának kell kiértékelni, ami rajta van, de odaadtam minden adatot – készült indulni Wolfi, de az újságíró megállította.

– Várjon! Erről ki tud még? – kérdezte Barnabás. – Mert nem szeretem, ha versenyeztetnek a kollégákkal.

– Ne aggódjon, én is ismerem a szabályokat – mondta Wolfi, aztán visszaindult az autójához.

– És mégis miért segít? – kiáltott utána Barnabás.

– Mert érdekel a hazám sorsa, és mert nem vagyok korrupt – mondta Wolfi hátra sem nézve, csak feltette a kezét köszönésképp. Elballagott egy sor autó mellett, aztán megállt az egyiknél, ami feltűnőbb színű volt, mintha abba szállna be. Visszanézett. Meglepetésére az újságíró nem bámult utána, ahogy gondolta, hanem fogta a kis motyóját, és már a robogóját tolta ki az útra. Wolfinak tetszett, hogy nem kérdezősködött, nem bámészkodott. Nagyot sóhajtott, ahogy nézte elhajtani Barnabást. Egy parányi teher mintha lecsusszant volna a válláról. A neheze még csak most jött, de legalább végre elindult valamerre. Megvárta, míg az újságíró eltűnik a láthatárról, aztán visszabállagott a saját autójához, és üzenetet írt Tomnak.

Elkezdődött.

10. FEJEZET

Bologna főterét színessé varázsolták a szombati kirakodóvásár tarka napernyői. Itt minden megtalálható volt a műszaki eszközöktől kezdve, a legújabb cipők, ruhák, táskák óriási választékáig. A főtérről nyíló keskeny utcákon pedig butikok százai, apró éttermek, kávézók csalogatták a turistákat. Abdi a hosszúra nyúlt bevásárlókörút után kisebb baráti társasággal telepedett le, régi barátja, Luigi pizzériájában. Dugig tömött táskáik majdnem egy egész asztalt elfoglaltak. Abdi az ajtóval szemben ült, jobb kezét felesége székének háttámláján nyugtatta, és onnan figyelte barátai hangos beszélgetését. Mindenki felszabadultan viccelődött, Abdi is igyekezett jó képet vágni a piacos naphoz, amit természetesen mindenki részére ő fizetett. Valójában nem szerette ezt a társaságot. Ingyenélőnek és érdekembernek gondolta mindegyiket, de kellettek az alibijéhez. Abdi nem véletlenül jött mindig Luigi pizzériájába. A török hírszerzés már jó pár évtizede működtette az éttermet, itt tudtak feltűnés nélkül találkozni a fedett ügynökeikkel. Abdi még aznap leadta a vészjelzést, amint kilépett a Gresham-palota kapuján. Egy vásárlós kiruccanásra mindig mindenki kapható volt, és ez tűnt a legegyszerűbb módjának, hogy egy esetleges lebukás esetén ezek az emberek, akár poligráfos vizsgálat alatt is őszintén tudjanak neki alibit szolgáltatni. A „fizetett" barátok már ismerték a szokásait, hogy ilyenkor az étterem különtermében leül a tulajjal valamit sefteleni, már fel sem figyeltek, ha elhagyta az asztalt. A pincér kihozta az ételeket és egy kancsó házi bort, majd alig észlelhetően Abdi felé biccentett.

– Drágám – hajolt oda feleségéhez Abdi. – Egy pár percet beszélek Luigival.

– Persze, menj csak – nézett rá hatalmas barna szemével a nő. Odaadás és megértés tükröződött benne, mit sem tudott férje ügyeiről.

– Szeretlek – suttogta Abdi a fülébe, és megcsókolta a nyakát, aztán felállt. – Egy percre bocsássatok meg – mondta a többieknek.

– Tudjuk, most jön az üzlet – nevettek rá, igazából nem is foglalkoztak vele. Abdi átment a különterembe, és leült az asztalhoz Luigival. Azt

akarta, hogy barátai jól lássák, kivel beszél. Mindaddig ott ült, amíg a pincér be nem csukta az ajtót.

– Itt van? – kérdezte Abdi. Luigi bólintott. Abdi felugrott, és sietve a különterem hátsó ajtajához ment, ami egy sikátorba nyílt. Háromházznyit gyalogolt előre, majd benyitott egy régi fakapun és becsukta maga után. Bent megnyomta a kapucsengőt és belenézett a kamerába, amely szkennelte az arcát. A belső ajtó kinyílt, és egy jól lebetonozott helyiségbe lépett be. A török hírszerzés titkos találkahelye tulajdonképpen lehallgathatatlan volt. Nemcsak a vastag betonfalak, de a biztonsági eszközök is gátolták bármilyen figyelő eszköz működését.

A félhomályban egy nagydarab férfi lépett előre. Abdinak elkerekedtek a szemei, ahogy meglátta a Basa személyes titkárját, aki a híresztelések szerint egyben a személyi testőre, sofőrje, az árnyéka volt. Vészjelzésére a török hírszerzés főnöke, akit fedőnevén mindenki csak Basának nevezett, legbizalmasabb emberét küldte el vele találkozni, ami óriási megtiszteltetésnek számított. Ez majdnem olyan volt, mintha magával a Basával találkozna. Abdinak egy pillanatra az inába szállt a bátorsága, már nem is volt olyan biztos magában.

– Nem gondoltam, hogy személyesen önnel találkozom – mondta zavarában, mert még most sem volt biztos benne, hogy ő a vizsgálatok célpontja, csak egy megmagyarázhatatlan rossz érzés késztette, hogy szóljon. Most viszont borzasztóan zavarta, hogy minden hivatalos kapcsolata, akit felhívott, úgy tájékoztatta, hogy nem folyik ellene semmilyen vizsgálat. Sem a külügy, sem az adóhatóság, sem a bankbiztonság, de még a cégfelügyeleti belsős emberei sem találtak semmilyen vizsgálatot ellene. *Lehet, hogy mindezt csak beképzeltem?* – firtatta most magában.

– Talán nem is annyira fontos az ügy, ahogy azt először gondoltam – szabadkozott.

– Ugyan, Abdi – nyugtatta meg a titkár. – Te vagy a legértékesebb ügynökünk Európában. Semmi sem lehet elhanyagolható, ha az inkognitódról van szó.

– Értem – hajolt meg Abdi. A Basa szava mindenek felett állt, még akkor is, ha ezt egy szócsövön keresztül üzente. – Ahogy azt jeleztem, a cégeim sok száz másik céggel egyetemben vizsgálat alá kerültek egy amerikai–magyar kihelyezett belügyi osztály által – foglalta össze rövi-

den, amit a külügyi embertől hallott. – Bár leellenőriztem minden egyes hivatalnál a vizsgálat mibenlétét, de mindenhonnan az jött vissza, csak általános adatokat kértek le, nem folyik ellenem vizsgálat.

– És ez gyanús neked – mondta a titkár.

– Talán egy kicsit túlgondolom a dolgot – vallotta be Abdi. – De tíz éve volt egy hasonló vizsgálat az egyik cégem ellen. Ott kiderült, hogy az egyik üzleti partnerem volt a célpont, csak beleestem a szórásba. Most viszont semmi nem derült ki, csak az, hogy lekértek adatokat, sok más cégével egyetemben. Ez vagy azt jelenti, hogy tényleg nem keresnek semmit, vagy azt, hogy nagyon titkosan csinálják, mert még az én kapcsolataim sem hallottak róla – próbálta valahogy körbeírni Abdi rossz érzése okait.

– Egy amerikai–magyar belügyi szervezet? Ez már önmagában furcsa – töprengett a titkár.

– Igen – bólintott Abdi. – Én is így gondoltam, ezért utánanéztem egy kicsit. Ez tulajdonképpen egy amerikaiak által működtetett akadémia rendfenntartó erőknek, ahol Amerika baráti országaiból érkező rendészeti alakulatokat képeznek ki háborús övezetben való munkákra. Ez nemcsak támadó és védő feladatokat foglal magába, de külföldi műveletek háttérfelépítését is ők végzik. Érinthet hírszerzést, ellátást, fegyver és egyéb ellátmány bejuttatását más országokba, helyi kapcsolatok kiépítését… – szedte össze gondolatait Abdi. – Az informátorom szerint együtt dolgoznak még a németekkel és angolokkal is, több balkáni éles műveletet csináltak együtt.

A titkár továbbra is egyetértően bólogatott.

– Értem már, hogy miért érzed veszélyesnek – dörzsölte meg az állát. – Magam sem bízom az amerikaiakban. Minden eszközt bevetnek, hogy megakadályozzanak abban, hogy újra birodalomként lehessünk jelen a térségben – mondta, miközben hátratett kézzel elkezdett járkálni. – Pedig beláthatnák, hogy egy új Oszmán Birodalom sokkal jobban tudná kezelni a Közel-Keletet. Nem lenne gondjuk a perzsákkal, szíriaiakkal, Irakkal. Mi, törökök le tudjuk győzni az arabokat. De a nyugatiak folyton csak az elnökünk ellen beszélnek, beleszólnak a haderőfejlesztéseinket érintő kérdésekbe is. Miközben mi vagyunk a legerősebb hatalom a térségben, és sokkal jobban járnának, ha jó szövetségesként ránk bíznák, hogy rendet tartsunk.

– És Izrael próbál mindenhol keresztbe tenni nekünk – bólintott Abdi.

– Pontosan. Ezért teljesen érthető, hogy aggódsz az amerikaiak miatt – nézett a titkár Abdira. – Jogosak a félelmeid, nem hagyhatjuk, hogy lebuktassanak, túlságosan jól beástad magad a kelet-európai hatalmi elitbe, de leginkább Magyarországéba.

– Ez csak egy kis ország – mondta Abdi. – Tranzitútvonal, semmi több. Máshol többet tehetnék.

– Ne becsüld le annyira, ez egy jelentős kis ország – emelte fel a kezét a titkár. – A Basának nagyon nagy tervei vannak veled. Ez a kis gócpont bent van az EU-ban. Ez a kapu számunkra. Ha Magyarország mellettünk szavaz, az elgondolkodtatja a lengyeleket, cseheket, románokat. És nekünk most fontos az EU támogatása. Nagyon jó helyen vagy Abdi, és nem engedhetjük, hogy az amerikaiak lebuktassanak.

– Óvatos leszek – bólintott Abdi.

– Azon már túl vagyunk – rázta a fejét a titkár. – Neked háttérsegítség kell, nem is kevés. A Basa egy hírszerzési műveleti osztagot rendelt ki melléd. Majd felveszik veled a kapcsolatot.

– Egy egész műveleti osztagot? – csodálkozott Abdi. Egy hírszerzési osztag mindenre képes volt, megfigyelni, lehallgatni, információt szerezni, sőt likvidálni is, ha kell.

– Az emberek repülővel fognak érkezni, nem lesz diplomáciai fedésük, hogy ne szúrjanak szemet senkinek. A felszerelés majd kamionokon megy. Mindent intézünk, neked csak az a dolgod, hogy tudd meg, ki irányítja a vizsgálatot.

– Ezt már megtudtam – nyújtotta át a pendrive tollat Abdi, amit korábban a pénzügyminisztériumi forrásától kapott. – A neve Wolfberg János ezredes, az akadémia igazgatója személyesen.

A titkár elgondolkodott.

– Akkor már csak azt kell kiderítenünk, hogy ki irányítja őt, az amerikaiak oldaláról.

– Ezt még nekem sem sikerült kiderítenem, nagyon óvatosan dolgoznak – mondta Abdi.

– Akkor majd az ezredesünk szépen elmondja – felelte a titkár.

– De ő igazgató – kapta fel a fejét Abdi. – Mindenkinek szemet szúr, ha hirtelen eltűnik.

– Akkor majd úgy csináljuk, hogy ne szúrjon szemet – mosolyodott el a titkár. – Ez már nem a te dolgod.

– Köszönöm – felelte tisztelettudóan Abdi, majd búcsúzóul kezet ráztak. – Kérem, adja át üdvözletem a Basának.

A férfi bólintott.

– Menj vissza, nehogy a barátaidnak szúrjon szemet, hogy nem vagy ott. Ezt meg hagyd ránk – mutatta fel a tollat a titkár. – Keresztbe teszünk az amerikaiaknak, mielőtt még elérnek hozzád.

11. FEJEZET

Az egész várost szürke felhők borították, már reggel óta szemerkélt az eső. Miklós Barnabás egy ősrégi szivacslabdával a kezében sétált fel-alá a dolgozószobának kinevezett nappalijában, és a borongós színek közt feltűnő színes esernyőket figyelte az ablakából. Valójában nem fogott fel semmit abból, ami odalent történik. Agya még mindig a számok, cégek, mecénások, támogatók és politikusok neveinek bűvöletében kereste az összefüggéseket, amiből mostanra már számos elméletet alkotott.

– Kiárultuk az országot – ingatta a fejét, és újból odavágta a labdát a falhoz, majd ügyesen el is kapta, ahogy visszapattant. – Vagy a németek, vagy az oroszok, de mindig megtalálnak minket – bosszankodott. – Most meg visszajönnek a törökök... mi meg fillérekért odaadjuk a nemzeti kincseinket... nesze itt egy kastély – hajította át a másik szobába a labdát –, nekünk már úgysem kell...

Nem tudta felfogni, hogy lehetnek olyan mohók a honatyák, hogy kedvezményesen eladogatják a páratlan műemlék ingatlanokat külföldi befektetőknek, és még adókedvezményeket is adnak a működtetésükre. De nemcsak ez aggasztotta, hanem az, hogy a szaúdi férfi, akiről a dokumentumok szóltak, úgy járkált ki és be politikai körökben, mintha övé lenne az ország, és vele fél Európa. Nagyon is ismerős volt Abdi Faron neve a számára, hiszen minden valamit magára adó lap havi szinten foglalkozott vele. A száz leggazdagabb között lenni nem volt kunszt számára, hiszen cégei milliárdos forgalmat bonyolítottak. Az elmúlt húsz évben focicsapatokat vásárolt, kulturális eseményeket támogatott, és nem utolsósorban elvett egy gyönyörű, híres színésznőt.

– Abdi Faronnak csak megszületni volt nehéz – perdült meg maga körül, hogy egy jó erős csavart dobással levezesse a feszültségét. A felboruló váza nagyot koppant az asztalon, csak most tűnt fel neki, hogy már a konyhában jár. Barnabás hirtelen megállt és felállította a vázát, amit a polcról levert, majd fülelt egy kicsit, hogy rajta kívül hallotta-e még valaki. A felesége nagyon dühös volt, ha összetört valamit munka közben,

márpedig ha gondolkodott, nem mindig figyelte, mit zúz össze maga körül. Semmi mozgást nem hallott, a váza pedig csak felborult, nem tört össze. Fogott egy törlőkendőt, letörölte a kifolyt vizet, majd visszatette az elrohadt szárú virágot. Aztán kivett egy bögrét a szekrényből és a kávégép alá helyezte. Bedobott a tetején egy kapszulát, majd megvárta, amíg a gép hangos berregéssel átsajtolta a forró vizet a kapszulán, és Barnabás orrlyukait eltelítette a zamatos kávé illata. Ez frissítően hatott a gondolataira.

– Hol is tartottam? – próbálta visszarendezni a gondolatait. – Ja, hogy *megszületnie volt nehéz* – ismételte utolsó mondatát. Tudta, hogy zavarja valami, de csak most, ahogy hangosan kimondta, kezdte érteni, mi is lehet az. Fogta a bögrét és visszament a papírjaihoz, hogy újra átnézze az Abdi Faronhoz kapcsolható cégek árbevételét visszamenőleg, az elmúlt huszonhét évre, mióta fellelhető volt Európában. A kávésbögrét letette a noteszára, és belemerült a táblázatokba.

– Ennek az embernek soha nem volt visszaesése – dünnyögte összeráncolt homlokkal. Barnabás járatos volt a pénzügyekben, közgazdász diplomát szerzett elsőként, csak később lett újságíró. Látta már néhány ezer cégóriás könyvelési dokumentumait, de még soha nem találkozott olyannal, ami ennyire stabilan működött volna. Az Abdihoz kapcsolódó összes cégcsoport, nemcsak Magyarországon, de egész Kelet-Európában nyereségesen zárt minden évet, és folyamatosan fejlődött. Ugyanakkor a konkurenseket mintha elnyelte volna a föld, vagy megszűntek, vagy felszámolták őket, vagy egyszerűen befejezték a tevékenységüket, amikor Abdi cégei megjelentek. Pedig ez a férfi nem volt előtte vagyonos, sem gazdag család sarja, és még csak nem is ismert senkit, amikor idekerült, mégis mindig szerencsésen alakultak a dolgai.

– Ez a férfi patyolattiszta, és rendkívül ügyes üzletember – ingatta a fejét Barnabás. – Ilyen nincs – vette a fogai közé a tollát, és újra begépelt valamit a keresőbe. – Lehet valaki szerencsés egyszer vagy ötször, de nem mindig – magyarázta mintegy saját magának. – Tuti, hogy sáros a fickó – morogta, de hiába tekergette a kurzort le-fel, a bennfentes információi szerint egyetlen büntetés, kifizetetlen parkolás, vagy ittas vezetés sem volt Abdi számláján. – Valahol kell lennie valaminek – rázta mutatóujját a számítógépe felé, és elkezdett régebbi újságcikkeket keresni.

Dátumokat, címszavakat gépelt be, aztán meg is találta, amit keresett, majd megnézte a pendrive-on lévő adatokat is, és végre rájött, mit is akartak neki átadni. Nem volt kézzelfogható összefüggés, de az időpontok valahogy mégis egyeztek. Amikor Abdi belevágott egy üzletbe, mindig előkerült valami Törökországot érintő hír. Olyan török üzletemberek kaptak hirtelen vízumot, akik addig nem léphettek be Európa területére, vagy nagy török érdekszervezetek újságoltak előrelépést az EU-val folytatott egyeztetésekben, vagy épp kelet-európai országokkal írtak alá együttműködést török nagyvállalatok. Persze ezek a történések soha nem voltak közvetlenül Abdihoz köthetők, de mégis mindig ugyanabban az időben zajlottak, amikor ő színre lépett.

– Megvagy – dobta maga elé a tollat Barnabás, és elégedetten hátradőlt a székben. – Persze erre még nem írhatok leleplező cikket – fontolgatta a lehetőségeit. – Kell valami kézzelfogható.

Minden ott volt előtte, mégsem lehetett összerakni.

– Jó ötlet volt megkeresni az ezredest – dünnyögte magában Barnabás. A tiszt által kinyert adatok profin kapcsolódtak egymáshoz. Mintha egy puzzle kirakós darabjai kerültek volna a helyükre. Oknyomozása során nem tudta eldönteni, vajon azért hiányoznak pont azok az adatok, amik összeköthetik Abdit a törökországi történésekkel, mert eltussolták, vagy mert nem is létezik ilyen. Egy újságírónak figyelnie kellett a feddhetetlenségére, ilyen összeállításban az adatok azt sugallták, Abdi egy török kém, mélyen beépülve Európa szívében, de lehet, hogy csak azért gondolja ezt, mert úgy állították össze az anyagokat, amit átadtak számára, hogy ezt gondolja. Lehetett számtalan más magyarázat is, lehetett mindez csupán a véletlen műve, bár Barnabás már régóta nem hitt a véletlenekben. Az ezredestől kapott pendrive azonban mindent megváltoztatott. Barnabás kihúzta a gépből a pendrive-ot és megbabonázva nézegette az apró kütyüt.

– Most segítettél hozzá életem legnagyobb leleplező cikksorozatához – mondta a pendrive-nak. – Na, jó – nyúlt ismét a tollért és maga elé húzta agyonfirkált noteszát. – Lássuk, kiket kell megkeresnem, hogy elfedjem, miként jöttem rá ezekre az összefüggésekre, és megvédjem a forrásomat. Kezdjük talán a belügyminiszterrel és az országos főkapitánnyal – szürcsölt bele kihűlt kávéjába. – Azt hiszem, ez jó móka lesz.

12. FEJEZET

A nemzetközi kiállítások területét felügyelő óriás irodaépület hatodik emeletét teljesen lefoglalta a török hírszerzés speciális különítménye. Fedésük szerint egy török–német informatikai vegyesvállalat munkatársai voltak, akik a két hét múlva megrendezendő IT kiállításra jöttek bemutatkozni, és így hihető volt mindenki számára, miért van náluk rengeteg technikai felszerelés, és miért is jöttek ilyen sokan. Legalábbis ezt az információt kapta Abdi a kapcsolatától, és már alig várta, hogy találkozzon a csapat vezetőjével. A régi építésű lift lassan vitte fel a hatodikra. Abdi azon gondolkodott, hogy foglalja össze, amit eddig megtudott erről a Wolfbergről, és milyen irányt szabjon a csoportnak. A lift megállt, Abdi még utoljára megigazította magán a zakóját, és beljebb tömködte a díszzsebkendőjét, aztán izgatottan lépett ki az emeletre.

Az elvárásaival ellentétben senki nem várta a folyosón. Zajt hallott hátulról, ezért elindult arra. Az egyik iroda ajtaja tárva-nyitva volt, amikor odaért, ami igencsak szokatlannak tűnt egy ilyen speciálisan felkészített egységtől.

– Helló – lépett beljebb bátortalanul, és belesett az egyik szobába. Odabent három férfi szorgosan csomagolta ki a hatalmas bőröndökből a felszerelést, és állította össze a számítógépes rendszert. Egyikük sem fordított rá különösebb figyelmet, mindenki a saját feladatával volt elfoglalva, ami eléggé feszélyezetté tette Abdit.

– Jó napot! – szólalt meg egy finom női hang mögötte magyarul. Abdi megpördült, és egy magas, csinos, elegáns nadrágkosztümbe öltözött nővel találta szemben magát. A nyaka körül finom selyemsál tekeredett ízlésesen elrendezve, az ingén céges kitűző volt a zsebébe csíptetve a nevével.

– Elnézést, azt hiszem, rossz helyen járok – mondta zavartan Abdi.

– Nem, Faron úr, már vártuk – nyújtotta a kezét a nő. – A nevem Szoraja Ögdüz. – Abdi meglepődött. Már elég régen élt Európában ahhoz, hogy ne akadjon fenn azon, ha egy nővel kell lekezelnie, de nem volt még példa rá, hogy egy török nő nyújt neki kezet. – Amíg itt vagyunk,

a helyi szokásoknak megfelelően viselkedünk – adott magyarázatot határozottan Szoraja. Abdi bizonytalanul megfogta a vékonyka, de határozott kezet.

– Remélem, azért a későbbiekben jobban odafigyelnek a biztonságra – jegyezte meg Abdi. – Itt bárki besétálhat.

– A látvány a biztonság része – felelte a nő. – Természetesen már akkor jelezték, hogy megérkezett, amikor befordult az autójával a mélygarázsba. Egyébként az egész szintet kibéreltük, ez kezdetekben gyanakodásra adhat okot – magyarázta Szoraja. – Ezért bátran betekintést engedünk a takarítóknak és a karbantartóknak az első napokban. És pontosan ezt a képet akartuk magunkról adni, felpörgött informatikusok készülődnek a nagy napra. Hiszen mi csak egy bemutatóra jöttünk, nem igaz?

Abdi körbenézett. Most vette csak észre, hogy az asztalon számtalan prospektus és céges ajándék hevert, különböző nyelveken, részletesen leírva az eladandó terméket. 3D-s kivetítők, vásznak, állóreklámok voltak felhalmozva a szobában. Most már elismeréssel adózott a csapatnak, mert valóban mindennek látszottak, csak épp hírszerzőknek nem.

– Ez rendben van – bólogatott Abdi. – És mikor beszélhetek a csapatvezetővel?

– Épp azt teszi – nézett rá szúrós tekintettel a nő. Majd elindult át a szobán, Abdi követte. – Tizenkét fős csapatunkat én koordinálom, és ön velem lesz kapcsolatban. Négy emberem a telefonok és számítógépek feltörésével, lehallgatásával foglalkozik, a másik csapat, akik jelenleg is kint vannak a városban, megfigyelik a célszemélyt, és egyelőre váltják egymást a műveletisekkel. Ők is négyen vannak, de reméljük az ő szaktudásukra nem lesz szükség...

– Hogyan tudnak a városban elvegyülni? – kérdezte Abdi.

– Nyolcan beszélünk magyarul, a többiek pedig elég rámenősek tudnak lenni – utalt a nő a támadó és elfogó csapatra. – Ne aggódjon, értjük a munkánkat. Belekezdhetnénk?

– Még ki sem pakoltak – mutatott körbe két karjával Abdi.

– Az csak a látszat – mosolyogta meg Szoraja. – Kérem, kövessen – vezette be az azzal egybenyitott másik irodába. Ott két nő és egy férfi ült számítógépek előtt és serényen dolgoztak valamin. Nem mutatkozott be senki, Szoraján kívül, és Abdi úgy gondolta, ez így is van jól, az a legjobb,

ha minél kevesebbet tud. – A jó hír az, hogy már teljesen átvilágítottuk azt a Wolfberg ezredest, akit maga megnevezett a Basának.

Abdi érdeklődéssel bólintott.

– A rossz hír pedig, hogy egyáltalán nem találtunk nála belépési pontot – folytatta a nő, miközben felvett egy táblagépet, és egy-egy ujjmozdulattal kilökött néhány fotót a szoba falára vetített nagyképernyőre.

– Ő lenne az? – kérdezte Abdi. Most először látta, kivel is állnak szemben. A kopaszodó, középkorú férfi nem tűnt annyira veszélyesnek, persze a szakmájukban a látszat volt minden.

– Mintaférj, kiváló apa, imádja a családját, nem lép félre, nem meleg, nem iszik, nem jár el a barátokkal – sorolta Szoraja az információkat. – A gyerekek jól tanulnak, nem drogoznak, nem lógnak a suliból, a felesége is patyolattiszta. Feltörtük a levelezését, a telefonját, az sms-eit. A mai napig az asszonynak ír csak szerelmes üzeneteket. Nincsenek nagy adósságaik vagy hiteleik.

– Ez túl szép, hogy igaz legyen – felelte Abdi.

– Nyilván van egy olyan élete, amiről nem tudunk. Wolfberg kínosan ügyel arra, hogy ne vigye haza a munkát. Megfigyelőink szerint két telefon van nála. A második védett vonalú, titkos amerikai fejlesztés. Eddig még nem sikerült feltörnünk, és az akadémia gépeire sem tudtunk rácsatlakozni. Nyilván nem akarunk ujjat húzni az amerikaiakkal.

– Érthető – bólintott Abdi.

– Meg kell szereznünk a telefonját, ha többet akarunk tudni, de az kockázatos – mondta Szoraja.

– Értem, mi van még? – kérdezte Abdi.

– A másik telefonját persze lehallgatjuk. Családi beszélgetések, semmi lényeges – folytatta a nő. – Ezen kívül folyamatosan figyeljük, de nagyon nehéz követni. – Abdi érdeklődően felvonta a szemöldökét. – Állandóan figyeli a környezetét, egyfajta rutinként. Szoros figyeléssel már megbuktunk volna. Ez arra utal, hogy profival van dolgunk.

– Profi kivel? – kérdezte Abdi. – Tudtommal ez a férfi egy belügyi hivatal és az amerikaiak által szponzorált akadémia vezetője. Egy hivatalnok.

– Még nem tudjuk pontosan ki és mi ő – mondta a nő. – De biztos, hogy nem íróasztal mellett kezdte a szakmát.

– Akkor több lett a kérdés, mint a válasz, mióta itt vannak – jegyezte meg szúrósan Abdi.

– Egyet azért kiderítettünk – mondta Szoraja, és újabb fényképeket tett ki a falra vetített képernyőre. – Felvette vele a kapcsolatot egy újságíró.

Abdi közelebb sétált a falhoz, hogy jobban szemügyre vegye a férfit.

– Újságíró? – kérdezett vissza.

– Tényfeltáró újságíró, oknyomozó, és nem is rossz – mondta a nő. – Természetesen ez csak feltételezés, de a privát telefonján kereste meg három hónappal ezelőtt. Arra gyanakodunk, hogy összedolgoznak. Lehet, hogy már korábban is dolgoztak együtt, talán ki akar szivárogtatni valamit.

– Akkor legalább lesz mivel megzsarolni – mondta Abdi.

– Akkor nem, ha a maga anyagát akarja megszellőztetni – felelte a nő.

Abdi ideges lett, érezte, hogy a gyomra összeugrik.

– A rohadt életbe... és azóta felvették már a kapcsolatot?

– Telefonon nem – fordult meg váratlanul az egyik gép előtt ülő nő. – De elkezdtük figyelni az újságíró mobilját és levelezését, feltörtük a számítógépét.

– És? – kérdezte idegesen Abdi.

– Nyolcvan százalék az esély rá, hogy Wolfberg találkozott vele.

– Nyolcvan százalék? – kérdezte feszülten Abdi. – Miről beszél? Vagy találkoztak, vagy nem!

– Összevetettük a célszemély telefonjának cellainformációit, és volt egy alkalom, amikor Wolfberg telefonját ugyanabban a cellában regisztrálta a rendszer, mint az újságíró telefonját.

– Ennyi? – kérdezett vissza Abdi. – Ugyanabban a cellában voltak a telefonjaik?

– Nézze, Faron úr – vette vissza a szót Szoraja. – Még csak három napja figyeljük őket, az ezt megelőző időszak történéseit csak számítógépes adatokból próbáljuk valószínűségszámítás alapján feltérképezni. Mindaz, amit elmondtunk, csak feltételezés, de azért vagyunk itt, hogy a legrosszabbra is felkészüljünk. Ezért nem hagyhatjuk figyelmen kívül, hogy ez a két ember találkozhatott. Ez persze még nem jelent semmit.

– Vagy éppen nagyon is sokat jelent – mérgelődött Abdi. – Azt mondta, ez a Wolfberg nagyon is óvatos. El tudom képzelni, hogy megkereste ezt az újságírót és együttműködik vele. És ha rólam adott át valamit, akkor óriási szarban vagyunk.

– Akkor feltétlenül ki kell belőle szednünk, hogy mit tud. Nincs más választásunk, el kell kapnunk – mondta Szoraja.

– Maga megőrült? Egy ezredest? Az Európai Unióban? – kérdezte Abdi. – Akkor akár egy célkeresztet is festhetnék a hátamra, kiállhatnék a térre, és kikiabálhatnám, miért vagyok itt.

– Az újságíróra gondoltam – fejezte be a nő a gondolatát.

Abdi kicsit visszavett a hangjából.

– És ő bevehető? – kérdezte leplezve a zavartságát.

– Nála több belépési pontunk is van – bólintott Szoraja.– Csalja az asszonyt, drogozik, nyilván nem szeretné, ha ez a gyerekei előtt kitudódna.

– Az ilyenekkel vigyázni kell – mondta Abdi. – Lehet, hogy rosszabb, ha ajtóstól rontunk a házba, még leír valami bődületes összeesküvés-elméletet, amibe engem is belerángat. Majdnem harminc éve vagyok itt, harmincévnyi munkám mehet füstbe... Óvatosnak kell lennünk.

– Én meg úgy gondolom, hogy a harmincévnyi munkája miatt hatékonynak kell lennünk.

– Akkor találjon ki valamit, hogy mindkettő teljesüljön – nézett rá Abdi. – Maguk a profik. Ha még sincs ennél a pasasnál semmi, akkor nagyon megüthetjük a bokánkat.

Szoraja hosszasan nézett rá. Abdi nem tudta eldönteni, mit gondolhat róla a nő, de azt tudta, hogy jelen helyzetben ő, Abdi Faron a főnök, és mindent el kell követniük, hogy ő biztonságban legyen.

– Rendben, először csak megkörnyékezzük – jelentette ki végül Szoraja. – De ha fenyegetést jelent a számunkra, akkor keményebb eszközökhöz folyamodunk.

13. FEJEZET

Nyirkos idő volt Budapesten, az aluljáró betonján koszos esővíz tükrözte vissza a neonlámpák fényét. Miklós Barnabás újságíró dzsekijét a nyakába húzva, zsebre dugott kézzel igyekezett a szerkesztőségbe. Megázott szőkésbarna haját hátrasimította, szemüvegén esőcseppek zavarták a látásban. A vállán átvetett táskája minduntalan nekiütődött a csípőjének, ahogy sietve szedte a lábait. Az oldalsó lépcsősoron kettesével vette a fokokat, amikor szinte beleütközött a ballonkabátos férfiba, aki a lépcső tetején elé lépett.

– Bocsánat – morogta Barnabás, és továbbindult, de a férfi elé állt.

– Miklós Barnabás? – kérdezte. Barnabás meglepetten felnézett, és pár fokot visszalépett a lépcsőn.

– Ismerjük egymást? – nézte a nagydarab, elegánsan öltözött férfit. A ballonkabát alatt zakót és inget viselt, öltönynadrággal, nem igazán passzolt az öltözéke a hideg aluljáróhoz. Barnabás egy pillanatra megfordult, és akkor vette észre, hogy még ketten vannak mögötte. Ugyanilyen öltözetben, ugyanilyen tekintettel. A helyzet szokatlan volt, megijedt. Az volt az első gondolata, hogy meg akarják verni.

– Maga Miklós Barnabás? – kérdezte újra a férfi.

– Miért érdekli? – kérdezett vissza Barnabás, és kissé oldalt fordult, hogy hátát a falnak vethesse, így mindhárom férfit látta egyszerre. Mindez mit sem segített szorult helyzetében, nem volt túl sok esélye három tagbaszakadt férfival szemben, valójában egy is könnyedén elbánt volna vele.

– Maga az oknyomozó újságíró?

– És ha igen? – kérdezte gyanakodva.

– Nyugodjon meg, a nevem Kovács Gábor. A Nemzetbiztonsági Hivataltól vagyok, itt az igazolványom – mutatta fel a férfi a valóban kormányzatinak tűnő kártyaigazolványt.

– Volt már, aki ettől a mondattól megnyugodott? – próbálta iróniával palástolni idegességét Barnabás, de a férfi nem akarta érteni a viccet.

– Rendben van – mondta a férfi a másik kettőnek –, hagyjatok nekünk egy kis teret.

Egyikük visszament pár lépést, a másik elment mellettük a lépcső tetejéig, hogy ott álljon őrt. Barnabás tényleg örült, hogy nem állnak közvetlenül mögötte, de így is borzasztóan feszült volt.

– Mit akarnak? – kérdezte, még mindig a két másikat figyelve.

– Beszélni magával – mondta Kovács.

– De nekem pár perc múlva át kell vennem az ügyeletet a szerkesztőségben – nézett az órájára Barnabás.

– A szerkesztőségben túl fogják élni, ha késik egy órát – mondta a férfi. – Lehet, hogy veszélyben van az élete – nézett a szemébe. Barnabás furcsán ráncolta a homlokát, ez a mondat itt a húgyszagú aluljáró lépcsőjén túlságosan szürreálisnak tűnt. – Most velünk kell jönnie.

Barnabás ideges volt és félt, ugyanakkor kíváncsi lett, igazából valami furcsa kettős érzés járta át, mert most már nagyon is úgy érezte, jó nyomon jár a leleplező cikkét előkészítő kérdéseivel. Azonban nem volt nyugodt, a lábából kiment minden erő, majdnem elesett, ahogy elindult a férfi után. Felment a három emberrel a lépcsőn, akik a kereszteződésnél vészvillogóval álló fekete limuzinhoz kísérték.

– Szálljon be – nyitotta ki az ajtót a férfi.

– Mégis hová megyünk? – kérdezte Barnabás.

– Csak ide, a közeli hotelbe. Mégiscsak kényelmesebb, mint az aluljáróban beszélgetni. Nagyon fontos, hogy beszéljünk.

Barnabás kelletlenül beült és arra várt, hogy rázárják az ajtót, mint az akciófilmekben. Az autó olyan gyorsan indult el, hogy Barnabás belesüppedt a hátsó ülésbe. Csak nézte a járókelőket a lakótelepi üzletek előtt sétálni, olyan távolinak tűntek, arra gondolt, talán most rabolják el, és senki sem fogja tudni, hova tűnt. Óvatosan a markába vette a telefonját, és bekapcsolta anélkül, hogy odanézett volna, majd emlékezetből az sms funkciót akarta behozni, hogy valakinek legalább üzenetet küldjön.

– Én nem tenném – szólalt meg a titkos ügynök az első ülésről. – Nemzetbiztonsági ügyről van szó. Ne mondja meg senkinek, hogy hol van, csak hívja fel a szerkesztőséget és mondja azt, hogy egy óra múlva ér be. Gondoskodunk róla, hogy így is legyen.

– Rendben – tárcsázott Barnabás, és azon gondolkozott, vajon milyen elrejtett mondattal közölje a titkárnővel, hogyha egy óra múlva sem ér oda, akkor kezdjék el nagy erőkkel keresni.

– Szia, Bianka, csak azért kereslek, mert kések, tartsátok a frontot még egy óráig.

– Már megint? – hallotta a fiatal lány hangját. – Ennek nagy ára lesz.

A férfi hátranyújtotta a kezét, hogy elkérje a telefont.

– Defektem van. Majd megyek – mondta Barnabás, és letette, majd átadta a telefonját. A férfi a kesztyűtartóba tette, és rázárta az ajtaját.

– Visszakapja, ha végeztünk.

Barnabás csak bólogatott. Biztos volt benne, hogy a pendrive-on talált információk miatt keresték meg. Most legalább már tudta, hogy az adatok nagyon is hitelesek, és jó nyomon jár. Igazából kezdte magát fontosnak érezni. Valami bizsergést érzett, amolyan vérbeli újságírósat. *Igazi, nagy port kavaró ügy* – ízlelgette magában az elképzelt díjakat és elismeréseket, amiket majd azért kap, hogy ő leplezi le az egészet. *Ezek nyilván azt akarják, hogy ne publikáljak semmit, de abból nem esznek. Ez az én nagy lehetőségem. Meg kell védenem a forrásomat* – döntötte el magában. A hotel közel volt, ismerte is. Kiszálltak, a férfi előrement. A recepció előtt felugrott egy másik férfi a fotelből, és átnyújtott egy kártyakulcsot.

– Kétszáztizenkettes – mondta hangosan. Barnabás úgy érezte magát, mintha egy felnőtteknek készült szellemvasúton ülne. Tudta, hogy biztonságban van, hisz a Nemzetbiztonsági Hivatal emberei nem árthatnak egy állampolgárnak, főleg nem egy elismert újságírónak, mégis különös volt a környezet, és őt nagyon is érdekelte, mit fognak neki mondani. Ahogy körbenézett, arra gondolt, hogy a hotel a nemzetbiztonságiak kezében van, mert a recepción vagy mit sem sejtettek a portások, vagy épp ellenkezőleg, mindent tudtak, mert átnéztek rajtuk, ahogy elhaladtak a pult előtt. Egyenesen a lifthez mentek, és ő hiába kereste a szemkontaktust valakivel, úgy viselkedett mindenki, mintha láthatatlan lenne. Barnabás még soha nem járt itt. Csak remélni tudta, hogy a kétszáztizenkét szobában rajta kívül is vannak még emberek.

Egy lakosztályba mentek be. Láthatóan már elő volt készítve a terep, mert az asztalt kihúzták a szoba közepére, hogy mindkét oldalához oda lehessen ülni. Két dosszié hevert rajta, meg egy kis kamera, ahogy az amerikai filmekben szoktak kikérdezni.

– Üljön le – mondta a férfi, inkább utasítva, mint udvariasan. Barnabás kezdte nagyon furcsán érezni magát. Már csak egy szemébe vi-

lágító hatszázas égő hiányzott ahhoz, hogy kihallgatássá fajuljon a kis találkozó.

– Egy külföldi titkosszolgálat elkezdte önt figyelni – foglalt helyet vele szemben a férfi.

Még meg sem írtam a cikket, csak rám akarnak ijeszteni – gondolta Barnabás.

– Nem árulhatom el, hogyan került ez az információ a látóterünkbe, de nagyon úgy tűnik, rászálltak magára – kezdte a nemzetbiztonsági tiszt.

– És ezt mégis miből gondolják? – kérdezte Barnabás.

– Boldog házasságban él?

– Ez a két szó egy mondatban már eleve üti egymást, nem gondolja? – kérdezett vissza pikírten Barnabás. – De hogy jön ez most ide?

– Járt már ön Balatonföldváron? A Fenyő utca 7. ismerős önnek?

Barnabás szemei kitágultak, hirtelen felült. Ez olyan fordulat volt a beszélgetésben, amire nem számított. Gyomrában kisebb gombóc keletkezett, ami most elkezdett elviselhetetlenül nehézzé válni.

– Miért? – nyögte, miközben összevissza cikáztak a gondolatok a fejében. *Talán mégsem a pendrive-os ügy miatt vannak itt.*

– Ismeri ezt a férfit? – rakott ki egy fotót az ügynök egy barna hajú, fiatal srácról. Barnabás nyelt egyet.

– Miért vagyok itt pontosan?

– Ezeken a képeken önök vannak? – tett ki egy másik fényképet a férfi, ahogy az említett cím kapujában az egyikük tüzet adott a másiknak a cigarettájához.

– Igen – mondta a lehető legtárgyilagosabban Barnabás, mégis erőtlennek érezte a hangját. – De ehhez nem kell titkosszolgálat, hogy valaki lefényképezzen egy okostelefonnal az utcán.

Erre a férfi megnyomta a kamera lejátszóját, ahol Barnabás meghallotta a saját hangját meglehetősen intim helyzetben.

– De utána bementek – tette hozzá nyomatékosan a férfi –, videófelvételeink is vannak, gondoltam, ennyiből már elhiszi, hogy nagy gondban van.

– Ki csinálta ezeket a felvételeket? – rázta meg a fejét Barnabás.

– Egy külföldi hírszerző szolgálat, ennél többet nem árulhatok el – mondta a férfi.

– És mit akarnak ezekkel?

– Maga egy kétgyerekes családapa – nézett rá a férfi. – A felesége tud a viszonyáról?

– Nem – rázta meg a fejét Barnabás.

– Gondolom, nem is akarja, hogy megtudja. Mit szólnának a gyerekei, hogyha kiderülne, hogy az apjuk kivel csalja meg az édesanyjukat? – kérdezte a férfi és még egy halom képet rakott elé.

– Miért figyelnek meg engem? – kérdezte újra Barnabás idegesen, miközben beletúrt a képek közé, amiken mind ő volt, nagyon kínos helyzetekben lencsevégre kapva.

– Valószínűleg be akarnak lépni az életébe – válaszolta a férfi. – De még mi sem tudunk többet, csak arról győződtünk meg, hogy kiszemelték magát.

– Kiszemeltek? De mire? – rázta a fejét Barnabás. Nem értette az egészet. – Veszélyben vagyok? Veszélyben vannak a gyerekeim?

– Nekünk az a kötelességünk, hogy minden magyar állampolgárt megvédjünk – szögezte le a titkosszolga. – Vallástól, szexuális beállítottságtól függetlenül. Talán még időben felfigyeltünk az ellenséges hírszerzésre. Valami miatt ön érdekes lett nekik.

– De miért? – ingatta tovább a fejét Barnabás.

– Ezt szeretnénk mi is kideríteni, ez viszont ön nélkül nem megy.

– Mégis mit akarnak tőlem? – emelte rá a tekintetét Barnabás.

– Először is tisztázni, hogy hajlandó-e velünk együttműködni? – nézett rá a férfi. – Ne értsen félre, mi le fogjuk folytatni a nyomozást így is, úgy is, de sokkal egyszerűbb lenne, ha segítene nekünk. Ha nem, azt is megértjük, ez esetben viszont számolnia kell azzal, hogy az elkövetkezendő időben megfigyelés alatt lesz.

– Már úgyis megfigyelés alatt vagyok, nem? – húzta fel a szemöldökét Barnabás.

– Akkor? Együttműködik? – tért ki a válasz elől a férfi.

– Nem akarom veszélybe sodorni a családomat – felelte Barnabás.

– Már így is veszélybe sodorta őket – mondta a férfi a fejét ingatva. – Csak idő kérdése, hogy megkeressék a feleségét, vagy megvárják a gyerekeit az iskola előtt. Azelőtt kellett volna gondolkozni, hogy félrelépett.

– Gondolkozni? – kapta fel a vizet Barnabás. – A házasságom egy katasztrófa, a félrelépés csak megtörtént.

– Ez már viszonynak látszik – mutatott a férfi a képekre. Barnabás érzett némi együttérzést a hangjában. – Egy szerető mindig veszélyes a családi békére. Szóval?

– Mi vesztenivalóm van? – kérdezte Barnabás. – Mondja, mit kell csinálnom!

– Jó, először is meg kell tudnunk, hogy mivel kompromittálhatják még. A vagyona az asszony nevén van?

– Nagyrészt igen.

– Az apósa fizette a házat, ahol laknak?

– Segített – bólogatott Barnabás.

– Nyilván ő sem tudhatja meg a viszonyát. Az már három kompromittálási lehetőség. Milyen rendszerességgel látogatja a szeretőjét?

– Heti 2-3 alkalommal.

– Vannak extrém szexuális szokásai?

– Látta, nem? – nézett fel Barnabás kínosan. – Nem véletlenül hívják hálószobatitoknak, ami egy hálószobában történik – mondta neheztelően.

– Pont maga tudhatná a legjobban, hogy az ismert embereknek nincsen magánéletük, sem hálószobatitkaik – mondta a férfi nyugtatólag. – Ha lencsevégre kapják őket, másnap már az egész világ azon csámcsog, milyen perverz életet élnek.

– Nem vagyok ismert – mondta Barnabás.

– Neves újságíró, aki rendszeresen mások titkaiban vájkál. Olyan ez, mintha a hóhért akasztanák – mondta tárgyilagosan a férfi. – Most maga az, aki megcsalta a nejét, aki otthon neveli a két gyerekét... akár főcím is lehetne, nem?

– Nem írok bulvárt, és nem is olvasom – mondta Barnabás, de ez nem volt teljesen igaz. Pontosan tudta, milyen elítélő véleménnyel volt a celebekről, akikről kiderült ez-az a lapokban. Most pedig ő talált másnál vigaszt. E percben gyűlölte, milyen szemét alak is lett belőle, hogy ezt tette.

– Készülhetett még ilyen felvétel? – folytatta a faggatózást a férfi.

– Nyilván készülhetett, honnan tudjam? – válaszolta idegesen Barnabás. – Lehet, hogy a szeretőm ügynök?

– Nem, ne aggódjon, ő teljesen hétköznapi ember – nyugtatta a férfi, aki Kovács Gábor néven mutatkozott be.

– Honnan tudja? – ráncolta a homlokát Barnabás. Újságírói vénája valami rosszat jelzett.

– Csak tudom – felelte a férfi. Barnabás arra gondolt, nyilván nem oszthatja meg vele a részleteket.

– És most mit csináljak? – kérdezte, kiverve a fejéből a kézenfekvő keresztkérdéseket, úgysem kapott rá választ.

– Azt, amit eddig. Egyelőre ne változtasson semmin.

– Az ég szerelmére, de hát ott egy kamera a szekrényben – mondta Barnabás. – Találkozzak vele ugyanúgy tovább, nehogy feltűnést keltsek? Ezt maga sem gondolja komolyan!

– A kamera már nincs ott, efelől nyugodt lehet.

– Bementek a lakásba? – rökönyödött meg Barnabás a férfi válaszán.

– Ne kombináljon, ez most más, mint az oknyomozó újságírás – hallotta a leghihetetlenebb és egyben a leghihetőbb választ. – Higgye el, segíteni akarunk. Fogadja el, hogy ez most egy új helyzet, amiben maga még nem volt. Ebben a témában mi vagyunk otthon.

– Jól van – gyűrögette a nadrágját Barnabás. – Akkor mit tegyek?

– Egyelőre menjen be dolgozni, és csináljon mindent pontosan ugyanúgy, ahogy szokott. Két nap múlva találkozzunk ugyanitt, és akkor majd mélyebben elbeszélgetünk – mondta a férfi. – Addig is azt kérnénk, hogy ne mondjon senkinek semmit. Se a partnerének, se a feleségének. Az ő érdekükben kérem.

– Hogy érti, hogy az ő érdekükben?

– Csak feleslegesen idegeskednének, úgysem tudnának segíteni, viszont a külföldi hírszerzők rögtön kiszúrnák, hogy valami nem stimmel, és így elveszítjük őket.

– Tehát, ha elmondok mindent, akkor leszállnak rólam? – nézett rá értetlenül Barnabás.

– Ez egyáltalán nem biztos – mondta a férfi. – Csak azt mondom, hogy a legbiztosabb, ha hagyjuk őket dolgozni, akkor több információt gyűjthetünk róluk, mielőtt lecsapnánk rájuk.

– Akkor miért avattak be engem egyáltalán? – tudakolta Barnabás. Már nem érzett ijedtséget, inkább valami mást. Hogy valami nincs rendjén.

– Azért, mert maga tud nekünk segíteni.

– Hogyan, bedrótoznak? – tárta szét a karját Barnabás. – Hisz már így is lehallgatnak és megfigyelnek.

– Nem – ingatta meg a fejét a férfi. – Azért, hogy szűkíteni tudjuk a kört, összeírhatná a hivatali kapcsolatait, akikkel eddig dolgozott. És az ügyeket, amiket kapott tőlük, például külföldi vagy itthoni kormányzati témákban – mondta a férfi. – Meg akarjuk találni, ki adhatott ki magáról információt, ezért kell az összes ilyen jellegű kapcsolata a követségekkel és a kormányzattal.

– A kormányzattal?

– Igen, széles körű nyomozást folytatunk – bólintott a férfi.

– De azt mondja, hogy külföldi hírszerzők vettek célba engem. Maguk, gondolom az elhárítás. Miért érdeklik a kormányzati kapcsolataim? – értetlenkedett tovább Barnabás.

– Minden apró adat segítség lehet – mondta a férfi. – Ne akarjon összefüggéseket kideríteni, arra itt vagyunk mi. Maga kiváló oknyomozó újságíró, de most nem látja a nagyobb képet, és nincs felhatalmazásom rá, hogy megosszam magával. De fogadja el, hogy most a mi szabályaink szerint kell játszania. Megvédjük magát, higgye el, de jobban tudjuk végezni a munkánkat, ha együttműködik. – Barnabás teljesen összezavarodott. – El fog késni. Jobb, ha indul.

– Nem visznek vissza? – kérdezte Barnabás.

– Nem árt, ha kiszellőzteti a fejét, mielőtt munkába áll – mondta a férfi, majd felállt és kinyitotta az ajtót. – Két nap múlva találkozunk.

– A telefonomat azért visszakapom? – állt fel Barnabás a székből.

– A sofőr majd odaadja – fogott kezet vele a férfi, és már be is csukta Barnabás előtt az ajtót, akit közben kikísért a folyosóra. Barnabás úgy érezte magát, mint egy első bálozó, akit kikosaraztak. Tökéletesen egyedül maradt a gondolataival a folyosón. Nem is volt teljesen magánál, csak döbbenten nézte a becsukott ajtót. A kettőszáztizenkettes szobaszám örökre az elméjébe égett. Lassan elindult lefelé. A recepción a férfi, aki fogadta őket, most átnyújtotta a telefonját. Barnabás zsebre vágta, és eldöntötte, vesz egy újat. Ki tudja, mit csináltak, amíg ő bent ült a kihallgató hotelszobában. Egész máshogy érzékelte a környezetet, ahogy gyalogolt a szerkesztőség felé. Autók haladtak el mellette, benzingőzt hozott a

szél, ami az arcába csapott, az aluljáróban többen nekimentek a vállának, mégsem hatolt a tudatába, hol van. Robotként végezte a munkáját aznap, fogalma sem volt, mit csinál, de abban biztos volt, nem most kap majd díjat a cikkeiért. A gondolatai nem a hírek körül keringtek, csakis a saját történetével foglalkozott. Egy fél pillanatig végigsuhant rajta, hogy azonnal megírja, ami történt. Mennyivel nagyobb port kavart volna, mint egy baleset az M7-esen, vagy egy bankrablás a körúton. De aznap nem történt semmi világrengető, csak a saját életében.

Adjam át a kapcsolataimat? Az ügyeimet? – sorjáztak fejében a gondolatok. – *Mégis, hogy kérhetnek erre egy újságírót? Önmagamat árulnám el. És ha mégis segíthetek ezzel a hazámnak? Ha tényleg valami nemzeti érdek áll mindezek mögött? Csak én nem látom a nagyobb képet? Közben pedig hazudjak otthon, hazudjak a partneremnek? Hogy lehetnék ugyanolyan, mint eddig? Mégis, hogy gondolták ezt?*

– Kimerített a kerékcsere? – törte át egy ridegen valóságos hang a belső vitáját.

– Mi? – nézett fel Barnabás. Bianka állt mögötte.

– Úgy nézel ki, mint egy zombi! Gondolom, nem erősséged az autószerelés.

Barnabás úgy nézett a kollégájára, mint egy földönkívülire. Egy percig fogalma sem volt, hogy miről beszél.

– A „defekt"! – mutatott macskakörmöt az ujjaival Bianka. – Ma reggel! Gondoltam, hogy csak kitaláltad.

– Ja, az – derengett fel valami réges-réginek tűnő lényegtelen emlék Barnabás fejében. – Nem, nem igazán az én műfajom az autószerelés… – felelte bizonytalanul. *Most ilyen lesz az életem, majd folyton hazudni fogok, és úgy tenni, mintha semmi nem történt volna?* – gyűrték le az újabb kételyek. – *Minden apróságra oda kell majd figyelnem, kinek mit mondtam?*

– Hagyjuk – legyintett a lány. – Kijössz egy cigire?

– Nem, most nem, kösz – rázta meg a fejét Barnabás.

– Valami baj van?

– Mégis, mi baj lenne? Csak azért, mert nem cigizek veled? – csattant fel Barnabás, mert képtelen volt elviselni tovább a benne növekvő feszültséget.

– Jól van na, csak kedves akartam lenni – állt odébb a lány sértődötten.

– Ne legyél kedves, senki ne legyen kedves, és senki ne tegyen szívességet – emelte a feje mellé a kezét Barnabás. Koncentrálni akart, de képtelen volt. Bedobálta az asztalán heverő cuccokat a táskájába, és összecsomagolt.

– Most elmegyek. Vegyétek át a helyem! – vakkantotta oda Biankának, és úgy kiviharzott a szerkesztőségből, hogy nem is hallotta a lány megjegyzését.

Egyenesen hazahajtott, aztán egy órát ült a kocsiban és csak bámult maga elé. Úgy érezte, az egész élete megváltozott, pedig külsőleg úgy tűnt, nem történt semmi. Az utcán jöttek-mentek az emberek. Valaki kutyát sétáltatott, gyerekek kergetőztek iskolatáskával a hátukon hazafelé, vagy öregek battyogtak kis szatyorkával az élelmiszerboltba. A világ nem változott, de benne óriási kétségek dúltak.

Vannak extrém szexuális szokásai? Az apósa fizette a házat? Milyen rendszerességgel látogatja a szeretőjét? Csak idő kérdése, hogy megvárják a gyerekeit az iskola előtt – kavarogtak a fejében a gondolatok. Megvárta, amíg ráesteledik a kocsiban. Nem lett könnyebb semmi, de most már muszáj volt hazamennie, pedig legszívesebben elrohant volna. Fogta a táskáját, és felsietett a lépcsőn.

– Megjöttem! – kiáltott be az előszobából mosolyt erőltetve az arcára.

– Apa, apa! De jó! – hallatszott a gyerekszobából. Barnabás bement, és megölelte a gyerekeit.

– Mondasz egy mesét? – kérték túláradó szeretettel. Barnabás végtelenül bűnösnek érezte magát, a gyermekei ártatlan szemébe nézve.

– Ma nem, kincsem. Késő van, elfáradtam – mondta végül, megcirógatva kisfia homlokát. – Majd holnap, ígérem!

– Akkor kettőt kell mondanod! – alkudozott a lánya.

– Jól van bogaram, akkor kettőt fogok – nyomott egy puszit kislánya feje búbjára. – De most alvás!

Behúzta maga mögött az ajtót. Ledobta kint a táskáját, majd bement a hálószobába, kihúzta a zoknis fiókot, és előtúrt a végéből egy kis zacskó füvet. Csavart magának egy marihuánás cigarettát, és kilépve az erkélyre, meggyújtotta. A bódító illat rögtön átjárta az agyát. *A házasságom szar* – jelentette ki magának. – *És nem lehet kényszerből szeretni, vagy szerelmeskedni. Pláne nem akkor, ha tovább kell csinálnom mindent ugyanúgy, sokak szeme láttára.*

Nem tudta pontosan, hogy a cigi elhomályosította, vagy épp kitisztította az agyát, de egyre jobban körvonalazódott előtte, mit kell tennie. *Nem vagyok rossz ember, csak beleszerettem valakibe* – foglalta össze a bűnlajstromát. *Csak annyira vagyok bűnös, mint bárki más. Emiatt nem hagyhatom magam zsarolni...* Hihetetlen erőt érzett hirtelen magában. Elhatározásra jutott.

14. FEJEZET

A viharos idő szürke ködbe öltöztette Budapestet. Az irodaépület legfelső emeletének tárgyalójában Borisz Tyihunov félig lecsúszva ült a fotelben, és az eső áztatta ablakon keresztül bámulta a kinti fényeket. Erik Dudajev tőle pár méterre az íróasztalnál a laptopjára görnyedve bogarászott a legújabb hangtechnikai szoftveren. Fülhallgatóját félig a fülén, félig a fején tartva próbált állítani a hangminőségen.

– Megvan az emelet – mondta a homlokát ráncolva, ahogy a hangszórókból jövő hangokat próbálta értelmezni a háttérzajok közül. Olyan hangosra volt állítva, hogy még Borisz is hallotta a háta mögött ülve a sistergéssel kevert emberi hangokat. – Már csak kiszűröm a zajokat...

– És két órába sem telt, hogy meghekkeljük a török titkosszolgálatot – egyenesedett fel Borisz, majd hosszú kezével kinyitotta a tárgyalóban elhelyezett hűtőt, ami karnyújtásnyira volt tőle, és kimarkolt két kis dobozos üdítőt. – Erik! – szólt oda társához, és csak addig várt, míg a fiatal technikus hátrapillant, már dobta is az egyiket. Erik ügyesen elkapta az italt és biccentve megköszönte. – Jók a reflexeid – fordult vissza elégedetten Borisz. Nem kizárólag a technikus gyorsasága miatt volt elégedett, hanem az eddigi munkájukért. Miután Nergusz tábornok meghalt, úgy érezte, semmi keresnivalója nincs a kémek világában, de most, miután újra szolgálatba helyezték, egyre jobban ért benne a gondolat, hogy talán mégis erre született. Nem állítottak össze nagy csapatot, és nem is hoztak sok felszerelést erre a munkára, mégis pontosan ott tartottak, mint a két szinttel alattuk dolgozó törökök, ha nem előrébb, hiszen azok azt sem tudták, hogy egy orosz különleges egység figyeli minden mozdulatukat. Persze az érdem nem egyedül Boriszéké volt. Ehhez szükség volt arra is, hogy a Moszkvában és a külföldön állomásozó orosz kémelhárító szervezetek azonnal jelezzék, feltűnt a repülési listán egy valószínűsíthetően török ügynök által már használt álnév. A repülőtéri arcfelismerő kamerákon keresztül később beazonosították a férfit, aki egyezett azzal, akit korábban regisztráltak megfigyelendő személyként. Borisznak és a csapatának már

csak annyi dolguk volt, hogy kövessék. Természetesen értesítették az Európában dolgozó kihelyezett orosz figyelő egységeket, akik rákapcsolódva a budapesti Liszt Ferenc reptér arcfelismerő kameráira visszajelezték az ügynök érkezését, és a vele utazó, vagy ugyanoda érkező többi személyre is széles körű elemzést indítottak. Így mindenki, aki akármilyen módon érintkezett a megfigyelt ügynökkel, bekerült az SZVR és a GRU idegen ügynök megfigyelendő listájára. Tulajdonképpen a török csapatból elég volt egyetlenegy személy, hogy lebuktassa a többi ügynököt.

Borisz Tyihunov, Erik Dudajev, Sztyepán Vasziljevics jóval óvatosabb volt. Külön gépekkel utaztak, és hosszú vargabetűket leírva, más-más szállodákba bejelentkezve, álöltözetben érkeztek a megadott címre. Addigra a budapesti követségen dolgozó orosz titkos ügynökök már elintézték, hogy éppen a törökök fölött két emelettel lévő irodaszint legyen az övék. Csupán át kellett venniük azoknak az embereknek a személyazonosságát, akik eredetileg itt béreltek irodát, míg azoknak a bérletét visszamondták. Ez szerencsére nem volt sok, hiszen rengeteg üresen álló irodahelyiséget hirdettek gigantikus árakon. Természetesen nem egyszerre érkeztek. Ki a főbejáraton, ki a teherszállító liften, ki karbantartónak öltözve ment fel a bázisnak kialakított tárgyalóba.

– A törökök még mindig azt hiszik, hogy marha okosak, pedig szarvashibákat vétettek – kortyolt bele Erik az üdítőjébe. – Nyilván gyorsan akartak reagálni a biztonsági fiaskóra – mosolygott elégedetten.

– És meg vannak győződve róla, hogy a feladatuk Abdi Faron tisztára mosása, fogalmuk sincs, hogy ezzel éppen ők taszítják a szakadék szélére – jegyezte meg Borisz.

– Hogy állunk? – lépett be a szobába Sztyepán Vasziljevics, még most is karbantartó egyenruhába öltözve.

– Leküldtük a legyet – mondta Erik, és az ablak felé biccentett. Az ablak külső oldalára egy vékony védőcsövet rögzítettek gyorskötésű ragasztóval közvetlenül a fal mellé, ami leért a két emelettel alattuk lévő irodák szintjére. Az irodaházon annyi vezeték, klímaberendezés és külső kábelezés lógott, hogy senkinek sem tűnt fel még egy cső az ablakok melletti síkban. Ezen a védőcsövön keresztül engedték le a két érzékeny mikrofonnal felszerelt lehallgatóeszközt, amely a cső védelmében, de az ablakhoz közel a hangok által az üvegen keltett mikrorezgéseket volt

képes egy bonyolult szoftver segítségével visszaalakítani rendes beszédhanggá.

– És? – kérdezte Sztyepán.

– Egyelőre semmi fontos – mondta Erik. – Az újságírót akarják elkapni helyi nemzetvédelmisnek öltözve.

Sztyepán bólogatott.

– Én szétnéztem odalent – jelentett ő is. – Egyelőre nyomát sem látom, hogy egyáltalán felmerült bennük, őket is figyelhetik. Kivették maguknak az egész hatodik szintet, de csak három helyiséget használnak. A többi csak szépen be lett rendezve prospektusokkal és kivetítőrendszerekkel, mintha a kiállításra készülnének. Egész jó anyagot hoztak össze, ilyen rövid idő alatt – tett le egy szórólapot az asztalra.

– IT fejlesztés – bólogatott Erik.

– Nem szabad lebecsülni őket – mordult rá a jóval idősebb Sztyepán. – Csak annyi a helyzeti előnyünk, hogy nem tudják, itt vagyunk.

– Egyetértek – válaszolta Borisz továbbra is az ablakról lefolyó esőcseppeket bámulva. – Azt hiszik, hogy mivel ők voltak itt elsőnek, övék a hely. Arra nem is gondolnak, hogy azután telepítettek rájuk figyelést, hogy ők átvizsgálták a terepet.

– És ez maradjon is így – bólintott Sztyepán. – Rákötöttetek az irodaház kameráira?

– Itt van – fordult oda a másik laptophoz Erik, és pár billentyűparanccsal behívta a kamerák képeit. – A felső tizenhat az irodaházé, amire mellesleg a törökök is felcsatlakoztak, úgyhogy másik kapcsolószekrényt kellett keresnem, nehogy lebukjunk. Az alsó nyolc pedig az általunk elhelyezett kamerák megfigyelt területe.

– Jól elrejtetted őket? – kérdezte Sztyepán.

– Nem hinném, hogy visszaellenőrzik még egyszer a területet, de igen, igyekeztem elrejteni őket, és ráadásul olyan kameraházat használtam, ami megegyezik az itteni kamerákéval, szóval csekély a lebukás veszélye – mondta Erik.

– Ők is ezt gondolták – jegyezte meg Sztyepán. Borisz kicsit túlzásnak érezte az öreg FSZB-s tiszt óvatosságát.

– Ha a helyi ügynökeink nem szúrják el az irodaház körüli külső gyűrű megfigyelését, akkor nincs ok az aggodalomra – mondta Erik.

– A figyelő embereink már tíz éve itt élnek Budapesten – felelte Sztyepan. – Jobban ismerik a várost, mint azok, akik itt születtek.

– Diplomaták? – kérdezte Borisz.

– Vannak diplomatáink is – bólintott Sztyepan –, de ilyen feladatra külsősöket is mozgósítunk. A fedésük szerint tanárok, tolmácsok, villanyszerelők, ki mihez ért. Most leginkább kisgyermekes anyának vagy szakadt koldusnak néznek ki. Te sem ismernéd fel őket.

– Valami történik – mutatott Borisz a monitorra, és kihörpintve az utolsó kortyot az alumíniumdobozból a fal melletti szemetesládába dobta. Aztán felállt és közelebb ment a számítógéphez. Két társa is közelebb húzódott, és mindhárman a kamerák képét figyelték.

– Visszajöttek – mondta Erik, és két másik fejhallgatót nyújtott kollégáinak. A szobában feszült csend lett. Mindenki erősen koncentrált a fülhallgatóban hallható apró zajokra.

– Még a folyosón vannak – suttogta Erik, mintegy megmagyarázva, miért olyan halk az adás. Borisz bólintott. Ő is látta a monitoron. Két férfi közeledett az irodahelyiséghez, majd beléptek. Ebben a percben mindenki visszafogta a lélegzetét, olyan élesen hallatszottak a léptek, mintha a törökök mellettük léptek volna a szobába.

– *Sikerült?* – hallatszott egy határozott női hang.

„Ő a műveletirányító" – írta egy papírra Erik a többieknek. Borisz bólintott, de leginkább a beszélgetésre koncentrált a fülében.

– *Tökéletesen* – válaszolta egy öblös férfihang. – *Teljesen betojt, amikor megkörnyékeztük.*

„Megrémült" – jegyzetelte a kucsszavakat Erik a papírra.

– *De együttműködő volt?* – kérdezte a nő.

– *Amikor megmutattuk neki a hamis nemzetbiztonsági igazolványokat, megnyugodott. Mintha ezáltal biztonságban érezte volna magát* – hallatszott a másik férfi hangja. – *Teljesen elhitte, hogy a magyar nemzetbiztonságtól vagyunk.*

„Kamu nemzetbiztonsági igazolvány. Jól beszélnek magyarul" – firkantotta le Erik.

– *Nem is kellett erőszakot alkalmaznunk, magától beszállt a kocsiba.*

– *Megjegyezhetett titeket?*

– *Én vezettem, szerintem rám nem emlékszik* – mondta újra az öblös hang. – *Ozi arca viszont biztos beleégett a tudatába.*

„Öblös hang sofőr. Ozi (?) másik" – írta fel Erik.

– *Fog segíteni?* – kérdezte szúrós hangon a nő.

– *Újságíró, aki addig védi a forrásait, amíg nagyobb érdeke nem fűződik hozzá, hogy kiadja.*

– *Az intim fotók azért megtették a hatásukat. Nem akarja majd, hogy a felesége megtudja, hogy meleg. Át fogja adni az adathordozót.*

„Az újságíró meleg" írta le Erik az újabb információt. „Adathordozó".

– *Mikor adja át a cuccot?* – kérdezte a nő.

– *Holnap egykor, ugyanott.*

„13 óra, találkozó a Thermál szállónál" látta Borisz az újabb adatot a papíron.

– *Persze nem kifejezetten az adathordozót kértük, nehogy gyanút fogjon, hanem rengeteg kapcsolatot a kormányzattal és idegen követségekkel. Hátha megtudhatunk mást is* – folytatta az öblös hang. – *A kormányzati résznél azért megremegett a szemöldöke, biztosak vagyunk benne, hogy ez a Wolfberg ezredes átadott neki mindent.*

– *Szép munka volt* – hallatszott kis gondolkodás után a női hang. – *Holnap többet tudunk majd. Szervezzétek meg a találkozót! Én felhívom a központot* – hallatszottak távolodó léptek a fülhallgatóban.

– Na, mit szóltok? – kérdezte Borisz, levéve a fejéről a fülhallgatót.

– Hogy királyok vagyunk – mondta Erik izgatottan, és elmentette a felvételt a számítógépen.

Sztyepán továbbra is mérgesen nézett fiatal, zabolátlan kollégájára.

– Bármit is ad át az újságíró, meg fogják keresni az ezredest. El akarják varrni a szálakat, hogy megmentsék Abdit.

– Én is így gondolom – mondta Borisz. – Nekünk meg csak arra kell odafigyelnünk, hogy ez ne sikerüljön nekik.

15. FEJEZET

Az ismert szálloda most óriás szörnyként magasodott Barnabás előtt. Hiába vett ki szabadságot és készült fel alaposan erre a találkozóra, most, hogy ott állt a bejárati ajtó előtt, újra elfogta az idegesség.

Olyan lesz, mint egy interjú – nyugtatta magát. – *Elkapom a töküket, én fogom irányítani a beszélgetést* – érintette meg a vállán lógó táskáját, amiben a jegyzetei lapultak. Már otthon eldöntötte, hogy a maga hasznára fordítja ezt az egész eseménysorozatot, és olyan exkluzív cikket fog írni a magyar nemzetbiztonság munkájáról immár bennfentes szemszögből, ami akár a leghőbben áhított újságírói kitüntetést is elhozhatja számára. Mindezen felül furdalta a kíváncsiság, hogy miért akartak tudni a kormányzati kapcsolatairól is, ha egyszer egy külföldi titkosszolgálat figyeli, kifürkészve a legféltettebb titkait.

Kivett a táskájából egy energiaitalt, szinte egy húzásra kiitta az egészet, majd behajította a legközelebb eső szemetesbe.

Végül is a nehezén már túl vagyok – bátorította magát. – *Ugyan mi történhet?* – vont vállat, és immár eltökélten lépett be a szálló forgóajtaján.

A recepciós egy pillanatra felnézett, de aztán elfordította a fejét, ahogy Barnabás a lifthez érkezett. Talán nem is akart tudomást venni róla. Beszállt a kabinba és megnyomta a gombot. A felvonó végtelenül lassan indult el, Barnabás érezte, ahogy végigfolyik a gerinccsatornáján az izzadtság. *Én irányítok* – nyomatékosította magában, miközben a felvillanó és eltűnő számokat nézte. – *Nem tehetnek velem semmit. Én vagyok a főnök. Ők vannak értem* – acélozta meg a lelkét.

Mire felért az emeletre, már elszántan lépett ki a liftből. Egyenesen a kétszáztizenkettes szobához ment, nagy levegőt vett, és határozottan bekopogott.

Az ajtó kinyílt, és Barnabás nagy vehemenciával elindult befelé. Már kezdett is volna bele a mondókájába, amikor meglátta, hogy egy gyönyörű nő áll a szobában. Hirtelen megtorpant és visszafordult, hogy újra ellenőrizze a szobaszámot.

– Jó helyen jár – előzte meg a nő a fel sem tett kérdését. – Jöjjön csak, már vártuk – tessékelte befelé. Barnabás egy szót sem tudott szólni. A nő elegáns nadrágkosztümben, a vállára omló fényes barna hajával egyszerre volt megnyerő és határozott.

– Maga meg kicsoda? – nyögte ki nem túl udvariasan Barnabás.

– A nevem Nagy Zsuzsanna, osztályvezető – nyújtotta a kezét. – A fiúk mondták, hogy ön nagyon együttműködőnek mutatkozott, és mivel én irányítom ezt a műveletet, úgy gondoltam jobb, ha személyesen is jelen vagyok a mai találkozón.

– Ön? – kérdezett vissza Barnabás, ahogy leült. – Műveletet?

– Igen – bólintott a nő. – Ahogy kollégáim már elmondták önnek, ön külföldi kémhálózatok hálójába került, és mielőtt diplomáciai katasztrófába bonyolódunk, szeretnénk felderíteni a másik fél szándékait, ehhez szükséges az, hogy rájöjjünk, vajon ön miért került az ő látószögükbe. Ehhez ismernünk kell az ön munkásságát, és a nemzetbiztonság szempontjából szignifikáns kapcsolatait.

Barnabásnak tetszett, hogy a nő rögtön a tárgyra tért, de valahogy nem érezte magát komfortosan mellette. Ezernyi gondolat cikázott az agyában.

– Melyik ország? – bökte ki végül.

– Megbocsát? – kérdezett vissza a nő.

– Melyik ország titkosszolgálata kíváncsi rám? – kérdezte megint Barnabás. – Ha tudnám, talán célirányosabban tudnék segíteni – tette hozzá.

– Sajnos nem áll módomban ezt az információt megosztani önnel, veszélyeztetné az akciót – mosolygott udvariasan a nő. Barnabást hirtelen dühroham fogta el.

– Ezt nem áll módjában elmondani, de én azért áruljam el az összes forrásomat? – kérdezte kikelve magából.

– Nézze – tette össze a nő maga előtt az ujjait, ahogy magyarázott. – Valószínűleg az ön amerikai kapcsolatai lehetnek a legérdekesebbek a számukra, és ezt ön nélkül nagyon hosszú idő lenne felgöngyölíteni, ezért számítunk a segítségére. Készítettünk egy kérdéslistát, és kértük, hogy hozza el a számítógépét és az adathordozóit, hogy rátalálhassunk egy esetleges külsős hackerszoftverre.

– Bármilyen titoktartási nyilatkozatot aláírok, de tudni akarom, hogy mibe keveredtem bele – jelentette ki Barnabás. – Mondja el, melyik hírszerzés tapadt rám!

– Ez nem így működik – felelte a nő még mindig kimért, kedves hangon.

– Nem? Akkor hogy? Egyáltalán van felhatalmazása rá, hogy itt vallasson? – kerekedett felül Barnabáson az oknyomozó újságírói énje.

A nő mintha elnyomott volna egy ideges grimaszt az arcán, felegyenesedett a székén. Barnabás egy kicsit hátrébb dőlt. Volt valami félelmetes a nőben, bár nem tudta megmagyarázni, mi.

– Barnabás, ugye szólíthatom így – nézett rá határozott barna szemével a nő. – A kollégáim megkeresték önt, mert a munkássága alapján arra a következtetésre jutottak, hogy ön van elég tájékozott abban, hogyan működnek az efféle folyamatok a világban, hiszen számtalanszor megírta az igazság egy variációját a cikkeiben.

– Az igazság egy variációját? – érzett burkolt minősítést Barnabás a nő hangjában.

– Természetesen nincs a kezemben bírói végzés még, mert szerettük volna elkerülni a hosszadalmas adminisztrációs procedúrát, ami csak az ellenérdekelt félnek nyer időt. Ha akarja, már holnap előállok egy házkutatási végzéssel, és feltúrhatjuk az egész lakását, majd végigbogarásszuk az összes adatot, amit a laptopján találunk, de gondoltam megérti, mennyire fontos ügybe keveredett, és önként átadja számunkra a releváns dokumentumokat. Így van esélyünk arra, hogy még azelőtt lecsapjunk a külföldi hírszerzésre, mielőtt valami kellemetlen dolgot tennének, és elkerüljük a feltűnést – érintette meg az asztalon heverő borítékot a nő, amiben legutóbb a Barnabásról készült kellemetlen felvételek voltak. Barnabás nyílt fenyegetésnek érezte a gesztust.

– Tudja mit? Inkább várok arra a bírói végzésre – fonta össze maga előtt karjait.

– Ez esetben az a veszély fenyegeti, hogy kikerülnek a sajtóba a képek, és lelepleződik a valódi énje, ami – mindketten tudjuk, bármennyire is elfogadó világban élünk –, bezárja maga előtt az ajtókat – magyarázta a nő. – A házasságáról már nem is beszélve. A családja elfordul magától, és ne csak a gyerekeire gondoljon, hanem a szüleire, apósára, munkahelyi barátaira…

Barnabás már szinte várta ezt a pillanatot, az agyát ugyan elöntötte a düh, de érezte, most van az a pillanat, hogy végre kiálljon saját magáért.

– Tudja, nem hiszek magának – dőlt előre. – Amíg nem ad valami kézzelfogható bizonyítékot, addig a tények azt mutatják, csakis önnek származik előnye abból, ha ezekkel a képekkel fenyeget. Ugyanis pontosan tudja, hogy a törvények szerint újságíróként nem kell felfednem a forrásaimat. Nem vagyok gazdag, és annyira híres sem, hogy bárkinek érdekében álljon megzsarolni. És senki nem is keresett meg ezzel kapcsolatosan, csak kizárólag maguk.

– Nagyon rosszul látja a dolgokat – mondta a nő kimérten, bár láthatóan feszült lett. Barnabást ez tovább motiválta, hogy támadjon, végre valami erőt érzett magában, hogy megmutassa, milyen kemény fából is faragták.

– Vagy épp nagyon jól. Nem ma kezdtem a szakmám – felelte.

– Én sem – állt fel a nő, és megkerülve a fotelt a háttámlájára támaszkodva Barnabásra nézett. – Segíteni szeretnék. Utoljára kérem, hogy gondolja át a dolgot. Nőként át tudom érezni, mit fog érezni a felesége, ha kiderül magáról az igazság.

– Tényleg? – állt fel Barnabás is. – Szerintem meg maga semmit nem tud a feleségemről, sem a családomról! Fogalma sincs, micsoda pokol a házasságom, milyen, amikor az apósom rám száll, és csak hallgatom az okos tanácsait – gesztikulált hevesen. – Tulajdonképpen még köszönettel is tartozom maguknak, mert megadták az utolsó lökést. Írtam egy hosszú levelet a feleségemnek és a családomnak – tartott rövid hatásszünetet Barnabás, hogy kiélvezze a nő csodálkozó tekintetét. – Igen. Kitálaltam mindent. Nyilván nem tudhattak róla, mert nem a számítógépemen írtam, és nem ejtettem ki hangosan egyetlen szót sem. Azt hitte, megzsarolhat, de így nálam van már az ütőkártya. Csak arra vártam, hogy mikor játszhatom ki. Nem fogok többé titkolózni, végre önmagam lehetek. Nem köt béklyóba sem a feleségem, sem a titkaim, és ezentúl maguk sem. Mindent bevallottam, nincs többé fogás rajtam. Sem maguk, sem az a vélt vagy valós külföldi hírszerző ügynökség nem tud megzsarolni, akik szerintem nem is léteznek – mutogatott hevesen Barnabás, és elégedetten nézett a vele szemben álló nőre.

A nő arca elkomorult. Oldalra fordult, és az egyik férfi felé bólintott, aki erre közelebb jött. Barnabás perifériáról látta, hogy a másik oldalról is megindul felé valaki.

– Na, most mit akarnak csinálni velem? – kérdezte diadalittasan széttárva karjait. – Nem érhetnek hozzám, nem tehetnek velem semmit. Köztisztelet ben álló újságíró vagyok. Majd pont a magyar nemzetbiztonság ügynökei fognak összeverni, amikor éppen előálltam az igazsággal? – A két férfi közben odaért Barnabás mellé és a vállánál fogva leszorították a fotelbe. Barnabás nem is értette mi történik. – Magyar állampolgár vagyok, és maguk azért vannak, hogy megvédjenek! Nem kényszeríthetnek semmire! Nekem pedig nem kötelességem együttműködni. A törvények engem védenek – a két férfi közben úgy lefogta, hogy mozdulni sem bírt. – Mit csinálnak? Megőrültek? Gondoljanak bele mit fognak szólni a főnökeik, ha holnap megjelenik egy szaftos kis leleplező cikk a legolvasottabb online újság címlapján a magyar nemzetbiztonság módszereiről?

– A főnökeim valószínűleg előléptetnek – húzott fel két gumikesztyűt a nő. Barnabás kezdeti diadalittas mámorát most valami baljós érzés váltotta fel. – Mi ugyanis nem a magyar nemzetbiztonság ügynökei vagyunk, kedves Barnabás. És bár nagyon okosnak hiszi magát, végiggondolhatta volna a reakcióit – vett elő egy injekciós tűt a táskájából. Barnabás megpróbált erővel felállni, rángatni kezdte a kezét, de a két férfi rátérdelt a lábára, a kezét pedig leszorították. – Ha már arra rájött, hogy tulajdonképpen mi fenyegettük meg a képekkel, arra is rájöhetett volna, hogy mi vagyunk a külföldi titkosszolgálat, aki rászállt magára. És sokkal okosabb lett volna, ha együttműködik, amíg megvolt az esélye, mert most a kevésbé humánus módszereink következnek – szívott fel valami enyhén sárgás oldatot a nő a fecskendőbe.

– Mit akar csinálni? – kérdezte Barnabás. A jéghideg rettenet összerántotta a gyomrát.

– Ez a szérum elég nagy fájdalmat tud okozni – felelte a nő és beledöfte a tűt Barnabás vállába. Barnabás felszisszent. A vállában szétterjedő folyadék egyszerre feszítette és csípte, mintha le akarna szakadni a bőre.

– Engedjenek el! – ordított fel.

– Senki nem hallja – mondta a nő. – És csak mi vagyunk itt. Magukra is hagyom akkor az urakat.

– Ez lehetetlen! – kiabálta Barnabás. – Mit akarnak tőlem?

– Válaszokat – mondta az egyik férfi, miután a nő kilépett az ajtón. – Ha mindenre felel, megkaphatja az ellenszérumot, addig viszont elég sok kérdésünk lesz, amire jó lenne, ha végre egyenes választ adna!

16. FEJEZET

A lesötétített ablakú szállodai szoba egyre jobban kezdte nyomasztani Szoraját. Akcióparancsnokként ez volt az első külföldi kiküldetése, és máris túl sok forgott kockán. Jó lett volna valakivel megbeszélni a kétségeit, de társai keselyűkként vették körbe. Nem szoktak hozzá, hogy női feljebbvalójuk van, és bár a hierarchiának megfelelően vakon követték utasításait, Szoraja tudta, ha most elvérzik, senki nem áll ki mellette. Az egész jövője attól függött, hogy mit tudnak kiszedni az újságíróból.

Zűrzavaros gondolataiból az ajtózár kattanása térítette magához. Feleegyenesedett és pókerarcot erőltetve magára várta az információkat. Beosztottja nedves törlőkendővel dörzsölgetve kezét lépett ki a szobából, majd behúzta maga után az ajtót.

– Nehezen tört meg? – kérdezte Szoraja.

– Dehogy – legyintett a férfi. – Már akkor berezelt, amikor megmutattad neki a tűket. Alig jöttél ki a szobából, máris mindenre pontosan emlékezett. Igazából a szérum nélkül is elmondta volna, amit tud, ha kicsit ráijesztünk.

– Parancsot kaptunk rá, hogy nem bánthatjuk – nézett rá szúrós szemmel Szoraja.

– Nem is bántottuk.

– Akkor miért törölgeted a kezed? – kérdezte összeráncolt homlokkal a nő.

– Kicsit nagy volt neki a dózis – törölte tovább undorral a kezét a férfi. – Elzsibbadtak az oldalsó arcidegei, tiszta nyál lett minden – dobta a szemétbe a koszos kendőt, és nekidőlt az egyik karosszék támlájának. – Igazából, amikor rájött, hogy nem vagyunk semmilyen magyar hatóság, és azt csinálunk vele, amit akarunk, már nyert ügyünk volt. Amúgy sem a saját titkát védte, csak kiadta egy forrását. Ennyit az újságírói becsületről – húzta fel sokatmondóan a szemöldökét.

– Mit mondott az ezredesről? – sürgette Szoraja.

– Semmit – ingatta a fejét a férfi. – Ő kereste meg az ezredest, mert egy számára is ismeretlen helyről kapott egy tippet egy kémgyanús emberről. Wolfberget egy német kapcsolata ajánlotta, mint megbízható titkosszolgát, aki leellenőrizte neki az alapinformációkat. Wolfberg nem ma kezdte a szakmát, nyilván amit a riportertől kapott felkeltette az érdeklődését, és mivel az ezredes alapos, további információkat kért be az ügyről és tulajdonképpen a magyar nemzetbiztonsági szervek helyett el is végezte a nyomozást.

– Akkor mégis hol tartunk? – kérdezte a nő.

– Elmondta, hogy a gördeszkapályánál találkoztak, így be tudtuk azonosítani a korábbi cellainformációkkal. Továbbá megvan az adathordozó, amit kapott, épp most elemzik a fiúk. De az már most kiderült, hogy az ezredes olyan adatokat adott át, amiből egyértelműen bizonyítható, hogy Abdi Törökországnak dolgozik. Meg mondott valamit Izraelről, meg Bejrútról és egy bizonyos Nergusz tárbornokról.

– Az izraeliek tudhatnak valamit Bejrútról? – ráncolta a homlokát Szoraja.

– Nem tudom, mert nem volt összefüggés a mondataiban, ezeket csak Wolfbergtől hallotta, vagy ő kérdezte tőle, nem volt érthető – magyarázta a férfi.

– Ez elég nagy baj – ingatta a fejét Szoraja.

– A nagyobb baj az, hogy nem tudjuk, kik tudhatnak még erről – válaszolta a férfi. – Ha Abdi az izraeliek előtt is lebukott, akkor mindennek vége. Úgyhogy sürgős döntésre van szükség, mielőtt kompromittálódik a hírszerzésünk.

Szoraja ökle összeszorult, érezte, ahogy a pulzusa szaporább lesz.

– Azt javaslod, hogy vonjuk ki Abdit? – kérdezte, majd hogy leplezze feszültségét fel alá kezdett sétálni, mintha csak mérlegelne. – Számoljuk fel a legeredményesebb hírszerzési hálózatunkat Kelet-Európában? Rengeteg informátort, beszervezett ügynököt egyszerűen eresszünk csak szélnek?

– Igen – válaszolta a férfi. Szorját irritálta az arrogancia, ami ebben a pillanatban áradt felé.

– Ahhoz túl kevés az információ – rázta meg a fejét végül. – Egy több mint harmincéves műveletet szakítanánk meg, iszonyú pénzt és értékes

információkat veszítve ezzel, csak mert egy újságíró összefüggéstelenül megemlítette Izraelt?

– Ez a protokoll, ha megbukott az emberünk. Ki kell vonnunk Abdit, mielőtt nyilvánosan is lebuktatják. Még van esélye kijutni – vitatkozott vele a férfi. Szoraja tudta, hogy társa örül ennek a helyzetnek. Most egy olyan lehetetlen döntést kellett hoznia, amibe szinte biztos volt, hogy belebukik.

– Vagy nem hagyjuk, hogy megbuktassák. És akkor ott folytathatja, ahol abbahagyta – nézett a férfira dacosan Szoraja.

– Szoraja, az előbb mondtam, fogalmunk sincs, hányan ismerik a titkát, hogy Wolfberg kivel egyeztetett még. Egy amerikai–magyar rendőri szervezet igazgatója számtalan emberrel megoszthatta mindazt, amit talált, nem beszélve az elemzőkről, akik az anyagokat készítették…

– Pontosan ez az – szakította félbe a nő. – Döntést csak információra alapozva hozhatunk, de te mondtad, nekünk egyelőre fogalmunk sincs semmiről. Tehát fel kell mérnünk, mekkora a veszély, hányan tudnak róla, mennyi időnk van még, mielőtt a hatóságok teszik a dolgukat, és lehetséges-e még közbeavatkozni – oktatta ki a társát.

– Ez hazárdjáték az országunkkal – felelte a férfi.

– Ez a munkánk – sziszegte vissza Szoraja. – Olyan döntést kell meghoznom, ami vagy tönkretesz egy több évtizedes műveletet, vagy megmenti az országom legeredményesebb hírszerző hálózatát.

– Döntened kell, méghozzá gyorsan – válaszolta a férfi, és Szoraja meg volt győződve róla, hogy némi mosolyt látott az arcán. – Ha engem kérdezel, szerintem az egyetlen helyes megoldás, ha kivonjuk Abdit.

– Nem – szögezte le Szoraja. – Túl kevés az információ. Több adatra van szükségem, mielőtt ilyen súlyos döntést hozok. Valami azt súgja, az ezredes nem véletlenül kereste meg ezt az újságírót titokban.

– Mégis mire célzol? – hökkent meg a férfi.

– Azt mondtad, az újságíró nem ismerte Wolfberget korábban, csak kétszer találkoztak.

– Igen, ebből gondolom, hogy Wolfberg pont emiatt volt óvatos és másokkal is megosztotta az információt – bólintott a férfi.

– Vagy nem volt más választása – mondta Szoraja.

– Ezt hogy érted? – kérdezett vissza érdeklődve a társa.

– Nézd, súlyos bűncselekménynek számít elhallgatni és egy újságírót támogatni az állami szervezetek titkos adataival – folytatta Szoraja. – Hiába buktat le egy hálózatot, a végén a módszerei miatt börtönbe kerül.

– Mondom, hogy tökös – erősködött a férfi.

– Vagy épphogy nem az – rázta a fejét Szoraja. – Mi van, ha egyáltalán nem jelentette a feljebbvalóinak? Ha azért kooperál az újságíróval, mert hivatalosan nem tud tenni semmit.

– De miért? – ráncolta a homlokát a férfi.

– Abdinak nagyon jó kapcsolatai vannak a kormányon belül is – magyarázta Szoraja. – Egy ilyen fickóra csak akkor tud lecsapni, ha sziklaszilárd bizonyítékai vannak, nem csak véletlenül bekért adatok. Valószínűleg attól fél, hogy még az elején elkaszálják az ügyet, vagy akár őt magát. Kelet-Európában vagyunk, Abdi módszere a korrumpáláson keresztüli előnyszerzés. Wolfberg nem tudhatja, ki dolgozik Abdinak. Van egy olyan érzésem, hogy az ezredes egyelőre csak a saját szakállára dolgozik.

A férfi egy pillanatig elgondolkodott, aztán megingatta a fejét.

– Mondom Szoraja... ez hazardírozás a titkosszolgálatunkkal. Ha lebukunk, vége az EU-s energetikai és kereskedelmi tárgyalásoknak.

– Ha kivonjuk Abdit, sokkal rosszabb helyzetből indulunk a tárgyalásokon. Ő az Unióban a kapcsolatunk, a fülünk és a szemünk!

– Nem tudhatod, hányan vannak még, akik megkapták az információkat! – vitatkozott vele a férfi.

– Csak egy módon tudhatjuk meg – felelte a nő. Nem kellett hosszan magyaráznia, mire gondol. A férfi kissé hátradőlt, jelezve, hogy nem ért egyet.

– Abdi külön kérte, hogy ne érjünk az ezredeshez – mondta végül.

– De most nincs más választásunk – fojtotta belé a szót Szoraja, és az ajtó felé indult. A férfi felugrott és rácsapott az ajtóra, hogy ne tudja kinyitni.

– Gondold át még egyszer – hajolt szinte az arcába. – Egy aktív titkosszolgáról van szó, egy szakmabeliről, aki nem csak aktatologató! Nem lesz egyszerű lecsapni rá. Kevesen vagyunk, nincs elég időnk... – hagyta abba a mondatot Szoraja rendíthetetlen arcát látva. – Ha biztos vagy benne, hogy nem indította el az ügyet, egyszerűbb lenne egy balesettel elintézni – hozott fel végül egy másik alternatívát.

– De nem vagyok biztos benne, ezért kell beszélnünk vele – szögezte le Szoraja. – És ahogy mondtad, ő egy szakmabeli. Nyilván, ha történne vele valami, akkor van egy biztonsági verziója valahol, ami kijut a nyilvánosság elé. Szóval ne akadékoskodj, hanem szervezd össze a csapatot. Kezdjétek el figyelni minden mozdulatát. Huszonhat órán belül legalább három verziót kérek az asztalomra, hogyan tudjuk végrehajtani az akciót! Mindenki erre fókuszáljon. Elkapjuk Wolfberg Jánost!

– Huszonhat óra? – nézett rá a férfi.

– Kettőt aludhattok – bólintott Szoraja. – Az újságírót meg továbbra is tartsátok leszedálva, és vigyétek az egyik rejtekhelyünkre.

17. FEJEZET

A késői napsütés kellemesen simogatott a nyári estén. A budai hegyek girbegurba útjain hazafelé sietők emberek kaptattak felfelé, iskolatáskás gyerekek cuccait cipelve. A lesötétített ablakú Transporter kisbusz három tömbbel arrébb parkolt, mint a célszemély otthona, nehogy szemet szúrjon valakinek. Szoraja a megfigyelőeszközökkel felszerelt hátsó részben ült, és a monitorokra kivetített képeket figyelte, amit a folyosóra telepített kamerák küldtek át. Mellette kolléganője egyik társukat próbálta épp olyan arcúra sminkelni, mint az ezredes. Egyetlen embere hasonlított magasságra és testalkatra Wolfberg Jánosra, csupán a haját kellett leborotválni, és arcvonásait elváltoztatni. Szoraja pontosan tudta, hogy nem ez a legbiztonságosabb megoldás, sem a megfelelő időpont elrabolni az ezredest, de egyetlen időpont sem kínálkozott megfelelőnek. Már két napja figyelték a mozgását, hogy a legjobb rajtaütést dolgozhassák ki. A reggeli órákban túl zsúfolt volt a környék, ugyanez volt a helyzet délután, amikor mindenki hazafelé igyekezett. A legjobb esélynek az a hétórás időpont mutatkozott, amikor az ezredes várhatóan futni indul. Még ilyenkor is sokan voltak az utcán, de ez volt az egyetlen olyan lehetőség, amikor talán feltűnés nélkül meg tudják annyira közelíteni, hogy egy gyors rajtaütéssel ártalmatlanná tegyék, és észrevétlenül elrabolják. Szoraja tisztában volt vele, hogy még így is túl sok a „talán" az akcióban, az ezredes felkészült ellenfél volt és az idő szorította őket. Szoraja maga irányította a műveletet, már korábban elhelyeztek négy kamerát abban a társasházban, ahol Wolfberg ezredes lakott, és az utóbbi negyvennyolc órában folyamatosan követték mindenhová. Az amerikai–magyar akadémia bevehetetlen volt, a lakását pedig olyan biztonsági berendezésekkel szerelték fel, amit meg sem kíséreltek kiiktatni, veszélyeztetve egy lebukást. Valahol útközben kellett rá lecsapniuk, ahol nem látja senki, ahol nincsenek kamerák, ahol nincs ideje kiabálni, menekülni, verekedni, és ahol társa könnyedén átveheti az ezredes szerepét, erre pedig egyedül a társasház lépcsőházában kínálkozott lehetőség.

Szoraja feszülten figyelte a monitorok képét. Négy folyosórészlet látszott, bejárati ajtókkal, lépcsőfordulóval és a lifttel. Három emelet és a garázsszint, ahol sötétben állt néhány parkoló autó. Sajnos az ezredesé sosem parkolt itt, pedig jócskán megkönnyítette volna a dolgukat.

– *Most ért haza* – szólalt meg a rádió. Szoraja összerezzent kicsit.

– Kész vagy? – kérdezte társát hátrafordulva, aki közelről egyáltalán nem hasonlított Wolfberg ezredesre, de futóruhában, baseballsapkával, törölközővel a vállán távolról nem tudták volna megkülönböztetni őket. Társa bólintott és kiszállt az autóból. Szoraja visszafordult a monitorok képéhez. – Mindenki a helyére – mondta végül a fülhallgatóval összekötött mikrofonba. – A ház tiszta. Senki nincs a folyosókon. Megvárjuk, míg felmegy.

Utasításait a rádió recsegése igazolta vissza. A következő negyedóra hihetetlenül lassan telt. Szoraja nyugtalanul játszott a kezében lévő tollal. Számtalan kérdés fordult meg a fejében, és bár igyekezett nem mutatni, rengeteg kétely fogalmazódott meg benne. *Mi van, ha rosszul döntött? Ha most fogy el az idő, amikor a legeredményesebb török hírszerzőjüket kimenthetnék? Mi van, ha nem jön össze az akció, ha Wolfberg tényleg olyan felkészült? Ha nem tudják elhitetni a környezetével, hogy csak elutazott? Akkor a nyomukban lesz nemcsak a magyar, hanem egy nemzetközi nyomozó csoport is...*

– Nyílik az ajtó – hallotta társát. A szavak hihetetlen gyorsasággal perdítették vissza a valóságba.

– Készüljetek – mondta Szoraja a mikrofonba. A monitor képein látta, ahogy társai elfoglalják a helyüket. Most már sokkal több filmkockán figyelhette mi történik, ugyanis mindegyikük ruháján volt testkamera. Egyikük a második emeleten állt meg a liftnél, a hasonmást játszó kollégája és egy másik társuk pedig eggyel lejjebb várták ugyanazt a liftet.

Csak most ne a lépcsőt válassza – fohászkodott Szoraja.

– Akció indul – adta ki a jelzést, amint Wolfberg futóruhában, baseballsapkával, törölközővel a kezében megnyomta a lift hívógombját.

Kollégái ugyanígy tettek az alatta lévő szinteken. Wolfberg közben beszállt az érkező liftbe és megnyomta a földszint gombját. Szoraja ujjai megfeszültek a tollon, most volt vagy tíz másodperc, amíg nem látta a célszemélyt, a liftbe ugyanis nem helyeztek kamerát. A következő képen

viszont megérkezett a másodikra a kabin. A kolléga beszállt. Wolfberg biccentett, ahogy nyilván köszöntek neki is, a képeken nem tűnt meglepettnek, hogy idegennel találkozik. Szoraja embere természetesen megfordult, hogy ne legyen gyanús Wolfbergnek, így háttal állt neki. A testkameráról most csak azt lehetett látni, ami a fényes liftajtókban visszatükröződött. Szoraja látta, ahogy társa keze ökölbe szorul, ahogy a lift megállni készül az elsőn. Amint kinyíltak az ajtók, a képsorokon az események felgyorsultak. A liftben álló társa könyökével és testével hátravetődött, hogy ártalmatlanná tegye Wolfberget, aki nyilvánvalóan meglepődött, amikor a kinyíló liftajtóban még két idegen jelent meg, ráadásul az egyik pontosan olyan ruhában, mint ő. Szoraja egyértelműen tudta az arckifejezéséről, hogy az ezredes a másodperc tört része alatt felismerte, támadást intéznek ellene, de társai gyorsak és jól felkészültek voltak, a meglepetés ereje előnyükre vált. Az első emeleten belépő kollégája rögtön lefújta gázzal Wolfberget, miután társa a falhoz nyomta. Nem akartak verekedést a liftben, az csak erősítette volna a lebukás veszélyét. Szoraja csapata már korábban megkapta az ellenszert, így őket nem ütötte ki a gáz a szűk térben, Wolfberg viszont rögtön elájult. A hasonmást játszó kolléga elvette tőle a kocsi kulcsát, telefonját és a törölközőt a nyakára terítette, így a földszinten már Wolfbergként szállt ki a liftből, és a kint parkoló szolgálati autójához igyekezett. Két társa pedig az alélt ezredessel a garázsba utazott tovább, ahol ketten cipelve gyorsan berakták az ott rájuk váró autó csomagtartójába. Még nyolc másodperc, és az autó eltűnt a kamera látószögéből.

– *Kijutottunk* – hallatszott a rádióban. – *Viszont nagyon küzdött, még egy adagot be kellett adnunk neki. A következő húsz órában aludni fog.*

– Szép munka volt – mondta Szoraja és letette a tollat. A keze még mindig remegett. Maga sem értette, miért nem nyugszik meg, talán mert tudta, hogy a neheze csak most kezdődik. Fogalma sem volt, mit fog mondani az ezredes, de tartott attól, hogy az egész emberrablás felesleges volt, és végül mégis az a legbiztosabb, ha kivonja Abdit. De most nem akart erre gondolni. – Technikai csoport, mehet a levél a feleségnek és a HR-nek. És tüntessétek el a kamerákat! – adta ki a parancsot. *Senki nem veheti észre, hogy valaha is itt voltunk* – dőlt hátra továbbra is idegesen. *Ha Wolfberg imposztora átjut a határon a kocsija és telefonja GPS-jelével,*

nyilvánvaló lesz mindenkinek, hogy csak elutazott, és akkor nyertünk némi időt – próbálta nyugtatni magát. – *Csak legyen értelme ennek az egésznek* – fohászkodott magában.

18. FEJEZET

A sokablakos edzőteremben hangosan szólt a zene az álmennyezetbe süllyesztett hangszórókból. A klíma folyamatos húsz fok körüli levegőt biztosított, ami olykor már zavaróan hideg volt. Tom kopaszra borotvált fején gyöngyözött a veríték. Már az edzés utolsó harmadában járt, fekvőtámaszból guggolásba ugrott, majd fel a húzódzkodóra, és haskelepszerűen felhúzta a lábát, majd megállítva függőlegesen jobbra-balra kezdte leengedni, ezzel edzve az oldalhasizmait. A négyütemű gyakorlatot maga állította össze. Már megszokta, hogy csodabogárnak nézik, és figyelmen kívül hagyta a gúnyos, vagy éppen kihívó pillantásokat. Éppen ezért szeretett kora délelőtt járni nyilvános edzőtermekbe. Több volt a fitneszgép, mint saját pincéjében, és ilyenkorra már lement a munka előtti dömping, de még nem jött a délutáni tömeg. Most sem voltak sokan, csak páran súlyzóztak a fitneszterem másik végében. Tom már érezte, ahogy égnek az izmai, de volt még öt kör hátra. Már előre örült a zuhanynak, egy finom shake-nek és egy kis laza pihenésnek a napi híreket böngészgetve. Ahogy újra leugrott a húzódzkodóállványról, és fekvőtámasztartásba helyezkedett el, zizegést hallott a törölközője alól. Nem akarta félbehagyni a gyakorlatot, fél kezével arrébb dobta a törölközőjét, és rápillantott a telefon kijelzőjére, aztán hirtelen feltérdelt, és felkapta a telefont.

– Lídia? – szólt bele türelmetlenül. Wolfi felesége hívta.

– Tamás – hallotta a nő remegő hangját. Tomnak rossz érzése támadt.

– Mi történt? – sürgette a nőt.

– János eltűnt – hallotta a bénító hírt.

– Mikor? – állt fel Tom, fél kézzel összeszedve a dolgait.

– Tegnap este elment futni, és már nem jött haza – magyarázta az asszony sírással küszködve. – Tamás, nem tudom, hol lehet!

– Hívtad már a rendőrséget? – kérdezte Tom, miközben már az öltöző felé igyekezett.

– Milyen rendőrséget? Ő a rendőrség – zokogta a nő. – Összezárnak, nem csinálnak semmit!

– Lídia! – kiáltott rá Tom, mert a nő frusztrált megjegyzései parányi információt sem hordoztak.

– Persze, hogy hívtam. De egy rendőr ezredesről van szó. Azt mondták, még nincs 24 órája, hogy eltűnt, máskülönben meg kivett szabadságot. Azt hiszik, összevesztünk, és fedezik – hadarta. Tomnak ebből semmi nem volt hihető. – Írt nekem egy levelet, hogy el akar hagyni, az autója és a telefonja pedig mozgásban van. Szóval a rendőrség nem csinál semmit, én meg nem tudom, kihez forduljak!

– Mi? – kérdezte összezavartan Tom.

– Gyere ide, Tamás – szólt bele kétségbeesetten és türelmetlenül a nő. – Mindent megmutatok.

– Szólok Tehénnek. Már úton vagyok! – nyomta ki a hívást Tom és futva igyekezett a szekrényéhez.

Fél óra múlva Kistehén és Tom már Wolfi lakásában hallgatták Lídia beszámolóját a történtekről.

– Szóval mozgásban van az autója, ezt a rendőrök mondták? – kérdezte Tom.

– Nem – ingatta a fejét a nő –, én is meg tudom nézni a GPS-ét. Olaszországban van.

– Hol? – kérdezte megrökönyödve Kistehén.

– A telefon helyzete és a kocsi GPS-e alapján Olaszországban van.

– De mit keresne ott? – kérdezte Kistehén.

– Wolfi utálja a digókat – sóhajtotta Tom.

– Pontosan – bólintott Lídia. – Azt hittem, valami feladatot kapott. Titkos kiküldetés, vagy valami, de mindenki tagadja.

– A titkos kiküldetést általában tagadni szokták – jegyezte meg Kistehén.

– Tudom – mondta a felesége. – De azért Ági el szokta mondani virágnyelven, hogy ne aggódjam magam halálra ilyen esetekben.

– Ági? – kérdezett vissza Kistehén.

– A titkárnője – válaszolt Tom.

– De most azt mondta, nincs ilyenről szó. Ő sem tudja, hol van – folytatta az asszony. – És... – jelentek meg újra könnycseppek a szemében, Tom látta mennyire igyekszik visszanyerni a hangját – ...ráadásul

e-mailen kaptam egy szakító üzenetet – adta át a két férfinak a kinyomtatott levelet.

Tom elvette és megdöbbenten olvasta a két tömör sort. „Lídia, a tegnapi veszekedésünk volt az utolsó csepp a pohárban. Nekem most egy kis távolságra van szükségem. Ne keress! Majd, ha letisztáztam magamban a dolgokat, jelentkezem. A gyerekeket ölelem."

– Bejelentettem, hogy eltűnt, de a levél miatt mindenki csak lesajnálóan pillantott rám – mondta elcsukló hangon a nő. – Hiába mondtam, hogy nem is veszekedtünk tegnap! Ráadásul sosem ír olyat, hogy ölelem a gyerekeket, és általában nem Lídiának szólít... ezt nem ő írta! Nem írhatta ő! – kezdett el újra bőgni. – Senki nem hisz nekem.

– Mi hiszünk – kapta el a kezét Tom, és mélyen a szemébe nézett. Nem tudta, hogyan enyhítse a nő fájdalmát. – Majd harminc éve ismerjük egymást, én tudom, hogy Wolfi sosem tenne ilyet – próbált őszintén lelket verni az elkeseredett asszonyba. – Ismerem a gyerekkorát, ismerem a habitusát, sosem hagyná el a családját. Ti vagytok a mindene!

– Ezt nem neked írták, hanem a hatóságoknak – dobta vissza az asztalra Kistehén a kinyomtatott szakító levelet. – Ugyanis, ha a rendőrségnek van oka azt hinni, hogy ti összeveszteték és neki csak egy kis idő kell, hogy átgondolja az életét, akkor nem számít eltűntnek. Most még nem.

– Az irodában mit szóltak, hogy ma nem ment be? – kérdezte Tom.

Lídia nagyot sóhajtva megrázta a fejét.

– Állítólag elküldött egy elektronikus szabadságkérő lapot a HR-eseknek, hogy szabadságot vesz ki.

– Wolfi? Elektronikusan? – ráncolta a homlokát Tom.

– Pontosan – bólintott Lídia. – Ha valaki, hát ő mindent papír alapon ad be, és saját kézzel ír. Az elektronikus dolgokat ráhagyja a titkárnőjére. Ő meg nem tudott semmiről – tárta szét a karját a nő.

Tom bólogatott, nagyon rossz sejtései voltak, de nem akarta, hogy mindez kiüljön az arcára, mert érezte, Lídia minden energiáját összeszedi, hogy erősnek mutassa előttük magát.

– Tamás – szólalt meg végül a nő. – Azért hívtalak téged, mert arra gondoltam, talán valami újabb küldetést vállalt Maiernek. Tudom, hogy nem mondhatsz semmit, de kérlek, ha tudsz valamit, csak mondd azt,

hogy dolgozik, és én befogom a számat. De tudnom kell, hogy minden rendben! Kérlek, mondd, hogy minden rendben!

Tom a nőre emelte a tekintetét. Biztos volt benne, hogy a nő egész éjjel nem aludt, a szemét vörösre sírta, és teljesen kétségbeesett. Nem akart neki hazudni, de nem akarta még jobban összetörni sem.

– Lídia, ne haragudj, de van valami harapnivaló? – szólalt meg a lehető legérzéketlenebb hangján Kistehén. – És jólesne egy kávé is, ma még nem ettem semmit – simogatta meg a hasát. Kicsit olyan volt, mint az elefánt a porcelánboltban, de Tom tudta, hogy bumfordi stílusával éppen őt akarja kihúzni a kellemetlen helyzetből. Nem ő volt az egyetlen, aki átlátta a mentési kísérletet. Lídia ránézett, és megvetés helyett apró mosolyra húzta a száját.

– Hogyne, beszéljetek csak négyszemközt – fordult meg, és a konyha felé indult. – És persze addig összeütök neked valamit, Tehén.

Tom végignézte, ahogy behúzza maga mögött a nappalival egybekötött dolgozószoba ajtaját. A zár kattant, ami azt jelentette, nem hagyta résnyire, hogy hallgatózzon.

– Hú, bakker, azt hittem vérig sértem – esett le nagy kő Kistehén szívéről.

– Rendőrfeleség, tud olvasni a sorok között – mondta Tom, és barátja felé fordult. – Kösz! – Kistehén bólintott. – Mit gondolsz?

– Ha ez munka lett volna, Wolfi nem így intézi. Klasszikus emberrablás – mondta Kistehén, újra az asztalra nézve a kinyomtatott levél felé. – Az autója mozgásban van, valószínűleg használják a hitelkártyáját, és indítanak néhány hívást a telefonjáról, azaz nincs eltűnve. A levél pedig alátámasztja mindezt. Három napig tuti nem keresik, de szerintem hetekről is lehet szó, ha nem a szolgálati autóját vitték volna. Már csak azt kell kideríteni, minek kell az emberrablóknak három nap.

– Én is így gondolom – fonta karba maga előtt kezeit Tom. – Wolfi nagy összeesküvést leplezett le, és szerintem az érintettek elrabolták. Csak azt nem tudom, hogy itteniek, vagy külföldiek fogták el. A három nap valószínűleg arra kell, hogy kiszedjék belőle, mit tud.

– Miért nem hallgattatják el akkor? – kérdezett vissza Tehén.

– Nem tudhatják jelentette-e valahová – gondolkodott Tom. – Ha elindított egy nyomozást, akkor mindenki ugrani fog az eltűnésére. Ha nem, szép csendben kivonják a forgalomból...

– Akkor rohadt nagy bajban vagyunk – kapta fel a fejét Tehén. Tom sóhajtott.

– Meg kell találnunk!

– Hogy találsz meg valakit, akinek minden elektronikus eszköze be van kapcsolva, és mozgásban van? – kérdezte Tehén. – Jelenleg abban az egyben lehetünk csak biztosak, hogy ott nincs, ahová ezek mutatnak.

– Igen, Olaszországot kilőhetjük – bólintott Tom.

– Tizenhárom órája tűnt el, bárhol lehet – tette szét a karját Tehén. – Akár egy gépen Honoluluba.

– Vissza kell mennünk a nulla ponthoz – mondta Tom.

– Nem tudjuk pontosan, mikor rabolták el – mondta Tehén.

– De azt feltételezzük, hogy nem spontán csaptak le rá, hanem felkészültek – nézett körbe Tom. – Ami azt jelenti, meg kellett figyelniük.

– Gondolod, hogy bekamerázták a lakását? Ide nehezebb bejutni, mint egy erődbe – célzott a lakásba beépített infrariasztókra, kamerákra, folyamatosan változó kódú riasztórendszerre Kistehén.

– De a házat biztos figyelték. Legjobb, ha végignézünk mindent! – emelte fel a telefont Tom.

– Erősítést hívsz – bólintott Kistehén. Tom felállt telefonját a fülére helyezve, és az ablakhoz lépett. Nem is hallotta, ahogy újra nyílik az ajtó, és Lídia egy megpakolt tálcával tér vissza.

– Judy, Rita, azonnal jönnötök kell! Wolfit elrabolták. Nála találkozunk!

Alig nyomta ki a hívást, óriási csörömpölést hallott a háta mögött és megfordult. Lídia az étkezőasztalra ejtette a tálcát. Nem tört össze semmi, csak összekoccantak a poharak.

– Elrabolták? – kérdezett vissza óriásira nyílt szemmel. Tomnak ideje sem volt zavarban lennie, óvatlan volt, és a nő mindent hallott, nem akart hazudni neki. Odament hozzá, megszorította a két vállát és mélyen a szemébe nézett, mintegy kényszerítve rá, hogy erős legyen.

– Nem fogok kertelni, Lídia, szerintünk Wolfit elrabolták. Elkezdett egy ügyön dolgozni, és súlyos összefüggésekre bukkant. De az, hogy úgy állítják be, csak elutazott, azt jelenti, hogy fontos az épsége – mondta Tom egy szuszra.

– De, de... de már több mint tíz órája eltűnt – hebegte a nő, tudván, hogy ennyi idő elteltével szinte lehetetlen megtalálni valakit.

– Lídia, idehívtam a csapatot – folytatta Tom nyugodt, mély hangján. – Át fogjuk kutatni a lakást, a házat, az utcákat, mindent. Ha kell, felforgatjuk a kukákat, minden kő alá benézünk, valami nyom biztosan lesz, amin elindulhatunk. Meg fogjuk találni, oké?

– Mi... mit tudok segíteni? – kérdezte Lídia megszeppenve. Tom a fejét ingatta.

– A gyerekek mit tudnak?

– Semmit – rázta a fejét Wolfi felesége. – Már nem is annyira gyerekek, nem laknak itthon. Még nem volt alkalmam beszélni velük a történtekről. Nem tudtam, mit mondhatnék. Nem akartam felzaklatni őket.

– Jó, ez maradjon is így – kérte Tom. – Te pedig jó lenne, ha elmennél valahová egy pár napra.

– Veszélyben vannak a gyerekek? – kérdezte a nő.

– Nem – felelte Tom. – Úgy vélem, ha presszionálni akarnák Wolfit, a gyerekeket rabolták volna el, vagy téged. Most viszont azzal véded őket, ha nem tudnak semmit.

– Értem – mondta Lídia. – De akkor miért kell elmennem? – nézett Kistehénre. Tehén kimérten állt, és szótlansága beszédesebb volt a szavaknál. Lídia bólintott. – Mert zavarnék – sóhajtotta. – Fel fogjátok túrni a lakást, teóriákat agyaltok ki, és féltek, hogy ezt nem bírnám...

– Azzal lennénk elfoglalva, hogy ne bántsunk meg – mondta Tom.

Lídia körbenézett, nem mutatta, hogy ideges, de Tom látta a nyaki ütőerén, hogy sebesen pulzál. A nő sokkal okosabb és tapasztaltabb volt, mint bármelyik másik rendőrfeleség. Ő egy fél életet töltött már egy kommandós társaként, tudta, mik várhatnak rá, ismerte Tom és a csapata történetét.

– Az életünk nyitott könyv számotokra, nézzetek be minden résbe, ha kell – mondta, majd fogott egy zsákot, néhány ruhát emelt ki a fiókból, és egy összekészített neszesszert. Tom még soha nem látott senkit ennyire gyorsan bepakolni. Valószínűnek tartotta, hogy Wolfi gyakoroltatta vele a hasonló helyzeteket. – Megtaláltok, ha kellek, de ismeritek a járást – tette le a kulcscsomóját az asztalra, majd kinyitotta az ajtót. Meglepetésére Judy és Rita már ott álltak az ajtóban, éppen kopogni akartak. Lídia

egy pillanatra meghökkent, aztán mintha arcán végigfutott volna valami megnyugvás, bólogatni kezdett. Nyilván tudta, hogy mindent meg fognak tenni Wolfiért. – Sziasztok, lányok – ölelte meg őket, és utat engedett, hogy bemehessenek mellette. Nem akarta egy percig sem feltartani őket. Még egyszer körbenézett. – Van kaja a hűtőben! – pillantott Tehénre. Kistehén visszabiccentett. – Mindegy mit csináltok, csak találjátok meg nekem! – mondta végül, és kiviharzott a lakásból.

– Gyorsan ideértetek – köszöntötte a lányokat Tom.

– Azt mondtad, Wolfit elrabolták – felelte Rita.

– Minden jel arra mutat – adta oda a kinyomtatott levelet Kistehén. – Szerintünk megfigyelték, tudták mikor megy futni, és valahol útközben elrabolták.

– De a GPS szerint sosem ért oda a Hármashatárhegyre – mondta Tom.

– És nem valószínű, hogy a kocsiból kirángatták a nyílt utcán, úgyhogy itt kell keresnünk a nyomokat – fejezte be a gondolatot Judy.

Tom bólintott.

– Át kell néznünk a környéket – mondta Judy. – Talán még itt vannak.

Tom kilesett a sötétítőfüggöny mögül az utcára. Nyugodtnak tűnt minden, nem ült vagy várt senki sem egyetlen parkoló autóban sem.

– Kevés esélyt adok rá – mondta végül. – Mindent megtettek, hogy eltussolják az eltűntét, hogy senki ne keresse. Szerintem vagy nincsenek elegen, hogy itt hagyjanak valakit figyelni, vagy nem érdekes számukra, hogy keresi-e valaki. Ez esetben biztosra mennek.

– Biztosra miben? – kérdezte Rita.

– Akkor csak addig kell nekik Wolfi, míg kiszedik belőle az információt – sóhajtotta Tom.

– Jól van, mi is kevesen vagyunk – lett ideges Rita. – A leghatékonyabban kell dolgoznunk. Hol kezdjük?

– Az utcát én elvetném – mondta Tom. – Wolfit nem egyszerű becserkészni. Volt kommandós, mindenre figyel. Ezzel ők is tisztában vannak. Ha elkezd kiabálni, már le is buknak. Szóval itt kezdünk. Judy, tiéd a számítógépe, Rita, te mész az elsőre, Tehén, te a földszinten és a garázsban kezdesz, én átnézem a lakást.

– És mit keressünk? – kérdezte Rita.

– Bármit – tárta szét a karját Tom.

– Kamerát – válaszolta Kistehén. – Én a legnagyobb esélyt arra adom, hogy a garázsban rabolták el. Ahhoz, hogy ezt feltűnés nélkül tegyék, tudniuk kellett mikor megy le. Ez egy kilenclakásos társasház, mindenki ismer mindenkit. Feltűnő lett volna, ha itt lebzselnek órákig.

– Vettem – mondta Rita, és már viharzott is ki az ajtón. Tom meglepetten nézett utána. Látta, hogy mindenkit nagyon megviselt Wolfi eltűnése.

– Azt akartam még mondani, hogy lehet, hogy nem találunk kamerát – mondta Tom még mindig a becsukódó ajtót bámulva Rita után. – A kiképzés alatt miért nem tudott ilyen engedelmesen reagálni?

– Mert nem forgott kockán egy barátja élete – felelte Judy. – Rita tudni fogja, mit nézzen. Ha egy titkos akcióról van szó és nem egy pénzbehajtóról, akkor nyilvánvalóan megpróbálták eltüntetni az árulkodó nyomokat maguk után.

– És mi értelme van eltüntetett nyomokat keresni? – kérdezte Tehén. – Ha feltételezzük, hogy innen rabolták el, akkor inkább utána kéne menni.

– Kellenek a környék biztonsági kameráinak felvételei. Meg kell találnunk az autóját, meg kell találnunk, hogy milyen másik autó ment ki vele egy időben, vagy hol rakhatták át máshová. De ehhez mind olyan jogosítvány kell, ami nekünk nincs. Úgyhogy kell valami, akár egyetlen apró hátrahagyott nyom, amivel rá tudom venni a hatóságokat, hogy nyomozzanak.

– A mieinket? Kétlem – mondta Tehén. – De te vagy a főnök, a garázsban leszek.

– És én mit keressek a gépen?– sóhajtotta Judy. – Mindenhez hozzáférek, de tűt keresek a szénakazalban, vagyis inkább nem tudom, mit keresek a szénakazalban…

– Behatolást keress – mondta Tom. – Ha egy hacker nyomot hagyott maga után, akkor vissza kéne követni, hogy honnan indult a betörés. Talán visszavezet egy bázishoz.

Judy bólintott, majd elkezdte összepakolni a laptopot, a pendriveokat, és mindent, amit talált.

– Most mit csinálsz? – kérdezte Tom.

– Ugye nem gondoltad, hogy én erre itt egyedül képes vagyok? Elviszek mindent egy számítógép laborba. A kockafejek majd megtalálják nekünk, amit keresünk. Úgyis tartoznak nekem egy szívességgel.

– Rendben – mondta Tom. – Legyél elérhető. Szólunk, ha bármit találunk.

Judy bólintott, és már be is pakolt mindent egy nagy zsákba.

– Estére többet tudok mondani – köszönt el, és már indult is az útjára.

Tom egyedül maradt a lakásban. Körbefordult. A könyvespolcokon családi képekről nevettek rá az ismerős arcok. A tévé alatt sorba állított DVD-tartók, rajta a „családi nyaralás" felirattal. A tévé előtti asztalon szépen vasalt terítő, rajta virág állt. Frissen vágott, szépen rendezett. Tom tudta, hogy ilyen aprólékos és meleg otthont csak egy nő tud így gondozni, egy feleség, egy anya. Az ő lakása nem így nézett ki, az övé puritán volt, sarkos, fegyverekkel és könyvekkel. Ez a két szenvedélye volt csak, meg a kutyák. Az övét nem díszítették virágok és fényképek, nem volt benne a család.

– A fene egye meg Wolfi, hol a fenében lehetsz!? – tette fel a kérdést magának. Az anyagból, amit Wolfi kérésére átnyálazott, biztosan tudta, hogy a törökök keze van a dologban, de azt nem, hogyan kereshetné meg őket.

– Kell lennie egy felvételnek valahol… – dörmögte, és visszasétált az ablakhoz, ami pont a garázsfeljáróra nézett. – Valaki biztos látta, hogy merre vitték – nézett végig az utcai kamerákon. – Csak valahogy be kéne jutni a rendszerbe – dünnyögte. Aztán eszébe jutott valami, és elővette a telefonját. Gyorsan kikereste a nevet, fintorgott egyet, mert fogalma sem volt, hogy ezzel most többet használ, vagy árt-e, de végül megnyomta a hívás gombot.

– Igen, Tom, itt vagyok – hallotta a telefonban az öblös női hangot. Tom elképzelte hozzá a szürke, kinyúlt kosztümben ülő, hatvanas évei felé járó, feketére festett hajú, duci titkárnőt. – Micsoda meglepetés!

– Kezétcsókolom,Ági – hadarta Tom. – Nem akarok udvariatlan lenni, de rögtön a tárgyra térnék… – hallgatott el egy pillanatra. A vonal másik végén csend volt, Tom mégis hallotta Wolfi titkárnőjének lélegzését. – Jól emlékszem, hogy ön a rendőrség döglött ügyek osztályán is dolgozott? Meg tudná nekem mondani, hogy mi a protokoll, ha valaki eltűnik, mikor kezdik el keresni?

– Furcsa kérdéseket tesz fel nekem – mondta a titkárnő. – Természetesen huszonnégy óra kell, hogy valakit eltűntnek nyilvánítsanak. De valójában három napig a fülük botját sem mozdítják, esetleg lekérik a híváslistát. Persze a rendőrség korábban reagál, ha fiatalkorúról van szó.

– És volt már, hogy valakit hetvenkét óra után megtaláltak?

– Csak, ha vissza akart jönni, kedveském – válaszolta őszintén a titkárnő.

– Ági, jól gondolom, hogy a főnöke az utóbbi időszakban feszült volt, magába forduló, talán még szétszórt is, titkolózott esetleg ön előtt? – folytatta Tom a rendhagyó kikérdezést.

– Nem hiszem, Tom, hogy ezt önnel kéne megbeszélnem – válaszolta kimérten Wolfi titkárnője.

– Jó, akkor másképp kérdezem – mondta Tom. – El tudja ön képzelni, hogy Wolfi elhagyja a feleségét?

– Ez teljességgel lehetetlen, és ezt ön is pont olyan jól tudja, mint én – hallotta Ági dühös hangját a vonal másik végéről. Tom bólogatott magában, mert pont ez volt a célja, kicsit fel akarta hergelni a titkárnőt.

– Pedig valakik pont ezt próbálják elhitetni a feleségével – folytatta Tom. – Még egy szakító levelet is kapott. E-mailen…

– Phhh – hallotta, ahogy felcsattan a titkárnő. – Wolfberg úr nem írt magától semmit a gépén. Ha szakítani akart volna a feleségével, azt is én pötyögtem volna be, miután ráborítottam volna az íróasztalát. Tudnék róla, ha ilyen üzenetet küldött volna.

– Akkor viszont nagyon nagy baj van, és szükségem van a segítségére – válaszolta Tom. Egy pillanatra csend lett a telefonban.

– Történt valami az ezredessel? – kérdezte a nő.

– Szerintem elrabolták, és mindent megtesznek, hogy ne keresse senki – választotta a hideg őszinteséget Tom. – Attól félek, mire ráveszem a hatóságokat, hogy csak átverésről van szó, már túl késő lesz.

– Mit akar, mit tegyek? – kérdezte habozás nélkül Ági.

– Van még kapcsolata a közlekedésiekkel és a közterület-felügyelettel? – kérdezte Tom óvatosan.

– Fiacskám, harmincnyolc éve vagyok a rendőrség kötelékében, öt éve az ezredes mellett, tizenkét osztályvezetőt és hat minisztert váltottak a szolgálati éveim alatt, de a kezem alól kikerült titkárnők és asszisztensek

még mindig itt dolgoznak. Szóval nekem mindenhova van kapcsolatom. Mondja, hogy mi kell!

Tom elmosolyodott hallva Ági határozottságát.

– Szükségem lenne a térfigyelő, és magánkamerák felvételeire, tegnap este 18:45 és 19:25 közötti időszakból, de nincs semmilyen bizonyítékom, amivel ezt hivatalosan megkérhetnénk.

– Rendben – felelte Ági. – Küldje át a kamerák pontos helyét, én pedig meglátom, mit tehetek.

– Meglátja? – kérdezett vissza Tom.

– Úgy értem, legkésőbb fél óra múlva magánál lesznek a felvételek – mordult rá a nő, és bontotta a vonalat.

– Ezt találtam – rontott be Rita a lakásba, és odadobott egy elektromos kötődoboz fedelet, aminek az alsó részén egycentis lyuk volt kivágva. – A kábelek gyorskötözővel voltak összekötve, hogy ne nyomják ki a tetőt. Tuti, hogy valaki belepiszkált, mert ennek nem kellene lyukasnak lennie.

– A kérdés csak az, hogy mikor piszkáltak bele – nézett rá Tom.

– Nem túl régen – emelte fel Rita a bal kezét, amiben egy fehér papír zsebkendőt tartott. – Végigtapogattam a belső felét és nem volt rajta egyáltalán por – forgatta körbe a makulátlanul tiszta papírdarabot. – Vagy mostanában valaki rákötött egy kamerát a ház áramellátására, és kivágott neki egy nyílást, hogy jól lássa a folyosót, majd amikor már nem kellett leszedte, vagy az is lehet, hogy egyszerűen nagyon alaposak itt a takarítónők.

– Szóval jó nyomon járunk – mondta Tom a borsó méretű lyukat nézve, mint egyértelmű jelét annak, hogy valaki egy titkos kamerát helyezett el az elosztódobozban.

– Okosan csinálták – bólintott Rita. – Észrevehetetlen helyen dugták el, és könnyű volt kiszedni.

– Nem akartak nyomot hagyni – bólintott Tom.

– Mégis hagytak – rázogatta meg előtte Rita a fedelet.

– Egy lyukas fedéllel nem mehetek a rendőrségre – felelte Tom. – Valószínűleg ujjlenyomat sincs rajta.

– Ha van egy kis eszük, akkor tudják, hogy ez egy nyom – erőlködött Rita, de nem tudta folytatni, mert Kistehén rontott be az ajtón.

– Soha nem jöttök rá, mit találtam – lihegte, és felmutatott két ugyanolyan fedőt, mint amit Rita pár perccel korábban hozott. Rita felemelte a nála lévőt. Kistehén lesápadt.

– Akkor minden emeletet bekameráztak – mondta Tom. – És el is távolították őket. Profik voltak.

– Soha nem találjuk meg Wolfit, ha azt sem tudjuk, milyen autót keressünk – dobta le a fedeleket az asztalra Kistehén.

– De igen, kikérjük a környéken lévő összes kamera felvételét és végignézzük – mondta Tom.

– Kikérjük? – kérdezte Kistehén. – Fritznek nincs itt hatásköre, az itteniek pedig karót nyeltek. Vagy gondolod, három lyukas fedő, meg a két szép szemed miatt valaki majd meghekkeli a budai elit negyed privát kameráit?

– Nem teljesen az én két szemem miatt, de Wolfié miatt igen – nézett rá Tom. – Ugyanis ráuszítottam a kamerásokra a titkárnőjét.

Kistehénnek széles mosolyra húzódott a szája.

– Akkor a nehéztüzérséget küldted – mondta nevetve. – Isten kegyelmezzen nekik!

19. FEJEZET

Tom dühösen sétált fel-alá Wolfi szobájában, és próbálta visszafogni ingerült hangját a telefonban. Kistehén és Rita feszülten figyelték minden szavát. Azt követően, hogy Wolfi titkárnője megszerezte a környéken lévő megfigyelőkamerák felvételeit, világosan látszott, hogy Wolfi kocsija után egy kis puttonyos autó fordult ki a garázsból. A csapat számára egyértelmű volt, hogy Wolfit azzal rabolták el.

– Ez nem igaz – dobta a telefont a sarokban lévő fotelbe Tom. – Már mindenkit felhívtam, akit lehetett, de a szervezett bűnözési osztályt vezető alezredes sem képes megérteni, hogy itt, ezen a felvételen nem Wolfi ül a volán mögött! – gesztikulált hevesen kezeivel. – Nem hajlandó nyomozást indítani a másik autóra, mert szerinte „nyilvánvaló, hogy Wolfberg ezredes pár perccel a másik autó előtt hajtott el a saját autójával" – utánozta az alezredes hangját.

– Ezekből a felvételekből tényleg teljesen úgy tűnik, hogy Wolfi lépett ki a házból, és ő vezeti az autót – jegyezte meg Rita, újra elindítva a titkárnő által átküldött videó releváns részét.

– Egészen más a járása, ahogy odamegy az autóhoz – mutogatott a monitorra Tom. – A fejformája is hosszúkásabb.

– De ők nem ismerik annyira, mint mi – felelte Rita. – Ők csak a levelet látják, amit hátrahagyott, egy kétségbeesett feleséget, aki nem akarja megérteni, hogy elhagyták, és be akarja beszélni magának, hogy a férje, aki a céges autójával, céges telefonjával a napi rutinfutására indult, csak egy hasonmás. Ha tovább erősködünk, előbb juttatjuk Lídiát a pszichiátriára, mint hogy elinduljanak Wolfit megkeresni.

– De nekünk el kéne hinniük, hogy az ott nem Wolfi – hurrogta le Tom. – Nekünk nem hagyott szakító levelet!

– Mi csak az asszony jó barátai vagyunk – sóhajtott Kistehén. – Amíg nem látják a saját szemükkel, hogy valaki berángatja Wolfit a puttonyos autóba, addig nem fognak egy köztiszteletben álló ezredes után nyomozni. Meg vannak győződve róla, hogy csak külön utakon jár.

– Pontosan ezt gondolják – tenyerelt az íróasztalra Tom, és borúsan leengedte a fejét. – Azt hiszik, egy házastársi vitát próbálunk felgöngyölíteni... ráadásul a hivatali autó tényleg a János-hegy irányába indult, mint minden este.

– A másik autó viszont a második kerületbe hajtott egy házhoz – mondta Rita a titkárnő által átküldött legutolsó felvételt nézve. – Meg is van a cím – nézett fel a számítógépből.

– Akkor mire várunk még? – egyenesedett fel Tom. Kistehén összeszedte a felszerelését és az ajtó felé indult, Rita kirántotta a laptop hálózati dugóját, és néhány papírt is magához ragadott, meg a táskát, amivel jött, és megindult Kistehén után, míg Tom bezárta az ajtót és utánuk sietett. Fél perc múlva már az autóban ültek. Tom olyan nagy gázzal indított, hogy az úton átkelő gyalogosok futva igyekeztek átérni a másik oldalra.

– Elnézést, sietünk – dörmögte maga elé, nem szeretett gyorsan vezetni a városban, de most minden perc számított.

– Itt a ház – mondta Rita, ügyet sem vetve Tom padlógázas fordulóira. Megpróbálta kitámasztani magát, és előreadta Kistehénnek a laptopját, hogy ő is megnézhesse az épületről a Google Earthben tárolt felvételt. Tom csak egy pillantást vetett a képre, de minden érzékével az útra koncentrált.

– Ez elég kockázatos helyszín – elemezte hangosan Kistehén, hogy barátai is képbe kerüljenek. – A ház a domboldalba épült, két utcáról is van bejárata. Ahhoz, hogy behatolhassunk, biztosítani kell nemcsak azt, ahonnan bemegyünk, hanem a másik irányt is. Nagy a kert, ráadásul lefelé lejt, így az épületből kiváló rálátás nyílik. Lehetetlen fényes nappal feltűnés nélkül megközelíteni. Legalább két-három csapat kéne, hogy biztonságosan bemehessünk, de úgy is feladná a leckét...

– De csak hárman vagyunk – mondta Tom.

– Négyen – javította ki Rita.

– Judy nem ér oda időben – nézett rá Tom a visszapillantóban.

– Ezek szerint már eldöntötted, hogy bármi lesz, bemegyünk – felelte Rita.

– Ha Wolfi ott van, márpedig a felvétel szerint erre nagy az esély, nem késlekedhetünk... – mondta, és akaratlanul is megérintette a nyakát ott,

ahol a heg volt[1]. Azé a sérülése, ami akár az életébe is kerülhetett volna, ha nem jönnek érte elég gyorsan a barátai. Bele sem mert gondolni, mi történhetett már az elmúlt tizenhárom órában a barátjával.

Tom végül befordult az autóval az utcába, és leparkolt egy kicsit távolabb az épülettől, épp annyira, hogy a biztonsági kamerák ne láthassák az autót, de ők jól szemügyre tudják venni a területet.

– Na jó, mi van nálunk? – kérdezte Tom.

– Három darab kettes golyóálló mellény, Walter PPQ pisztolyok, fejenként négy darab tár, a kommunikációs szett, hangtompító, elemlámpa – sorolta Rita kipakolva az ülésre a náluk lévő felszerelést.

– Hangtompító, meg elemlámpa? Ennyi erővel kipakolhatod a tusfürdőt és a hajkefét is – sóhajtott Kistehén.

– Reggel még nem akcióra készültünk, hanem nyomolvasásra – felelte Rita.

– Hangtompítóval?

– Koncentráljatok! – szólt rájuk Tom.

– Jól van, végre kipróbálhatjuk ezt a kütyüt – nyúlt be Tehén a kesztyűtartóba, és egy telefon méretű kis drónt vett elő. Gyorsan összehangolta a telefonjával, majd lehúzta az ablakot, és telefonját joystickként használva ügyesen kinavigálta a drónt az ablakon.

– Ez meg honnan van? – nézett Tom a magasba emelkedő szerkezet után.

– Kínai piac – mondta Kistehén, miközben az irányításra koncentrált. – A kérdés az, hogy mit tud valójában.

– Na jó, halljam, mit látsz – mondta Tom.

– Nem szeretem ezeket a domboldalba lépcsőzetesen épült házakat, mert lehetetlenség könnyen bejutni – kezdte Kistehén. – A támaszfalak legalább három méter magasak, azon kell átmásznunk, hogy feljussunk a kertbe. Ráadásul az épületnek óriási ablakai vannak szalagfüggönyökkel leárnyékolva, ami azt jelenti, hogy bárki láthat kifelé a réseken keresztül, de mi nem látunk semmit. Nagy a fedetlen terület a kert felől, gyakorlatilag céltáblával a hátunkon kell megközelítenünk a házat, és ha nem az ablakból figyelnének, akkor a sarkokon felszerelt kamera valamelyike bizonyosan rögzíti a mozgásunkat – fordította Tom felé a kis eszközt,

[1] Lásd *A terror stratégája* c. könyvet.

hogy ő is láthassa, miről beszél. – A fenti szűk utcából még rosszabb a behatolás, ha odamegyünk, már az utca végéről kiszúrnak, nemcsak ők, de a szomszédos követségi épületek biztonsági emberei biztosan. Ez nekünk nem olyan nagy baj, viszont az ellenfél könnyedén elmenekülhet, ha rájönnek, hogy itt vagyunk. Ha hivatalos személyek volnánk és lenne parancsunk, akkor lezáratnám az összes odavezető utcát, körberaknám fegyveresekkel, és pajzzsal meg robbanószerekkel hatolnék be a házba, minimum két oldalról nyolc-nyolc emberrel – foglalta össze a lehetőségeket. – Ez a helyszín tankönyvi példa arra, hogy hova nem szabad bemenni. Még erősítéssel is necces.

– De azért bemegyünk, nem? – kérdezte Rita.

– Nem kérdés – válaszolta magától értetődően Kistehén, majd elvette Rita telefonját és rátöltött valamit.

– Most mit csinálsz? – kérdezte Tom.

– Átadom Ritának a drón irányítását – mondta Kistehén, és már meg is nyitotta az alkalmazást. – De ebből nem csinálunk rendszert – tette fel a mutatóujját, mielőtt Rita bármit reagálhatott volna. Kódokat gépelt be, behozta a másik telefonra a képet és az irányítópultot, majd visszaadta azt. – Te leszel a szemünk – mondta a lánynak.

– Tehén, ezt nekem gyakorolnom kellett volna – vette el a telefont Rita és kétségbeesetten nézegette, melyik gombot kell nyomnia. – Hogy tartom a levegőben?

– Nyugi, van benne automata üzemmód – válaszolta Tehén. – Az én arcomra van programozva, követni fog bennünket húsz méter magasból. De ha valami mást akarunk vele csinálni, akkor át kell venned az irányítást.

– Persze, ilyen egyszerű – mondta Rita. – És ilyenkor nincs itt Judy.

– Nyugi, gyerekjáték lesz.

– Jól van – szólalt meg Tom, miközben csőre töltötte a pisztolyát, és felvette a golyóálló mellényt. – Tehén és én a szomszéd kertjébe mászunk fel, és párhuzamosan a kerítéssel felmegyünk a lehető legközelebb a házhoz, ott megyünk csak át, így talán nem vesznek észre.

– Így a szomszéd fog látni – mondta Tehén.

– Igen, de nagy esélyt adok rá, hogy ott nem egy csapat emberrabló várja, hogy szétlője a hátsónkat – mondta Tom. – Rita, te elviszed az

autót, lezárod a felső utcát úgy, hogy ne legyél feltűnő. Ha esetleg menekülni akarnának, vagy elvinni Wolfit, akkor keresztbe állsz a kocsival, vagy nekik mész.

– Rendben – felelte a lány. – Ennyi?

– Nem. Irányítasz minket a magasból. A többit meg majd menet közben meglátjuk – mondta Tom. Pontosan tudta, hogy gyenge a terv, de nem tudott jobbat kitalálni.

– Nem akartok mégis várni Judyra? – kérdezte Rita.

– Nincs időnk – felelte Tom. – Tehén?

– Indulhatunk – tette be utolsó simításként a mini adóvevőt a fülébe Kistehén, majd kiszállt az autóból. Felmászott a motorháztetőre, onnan a tetőre, és felugrott a szomszédos ingatlan támfalára. Tom még egyszer ránézett Ritára a visszapillantóból, aki megerősítőleg bólintott. Tudta, hogy a lány aggódik értük, és azt is, hogy mindent meg fog tenni, hogy segítsen nekik. Már nem volt mit mondania, kiszállt és Kistehén után mászott, Rita pedig beült a volán mögé. Tom alig rúgta el magát a kocsitetőről a támaszfal pillérének tetejét elkapva, a lány már indított is, hogy elfoglalja a másik utcában a helyét. Tehén a kezét nyújtotta, hogy segítsen Tomnak felmászni.

– Remélem nincs kutya – mondta Tom halkan.

– *Nincs* – hallotta Rita hangját a fülében. Tom felnézett a magasban zizegő kis drónra.

– Ijesztő ez a micsoda.

– *De legalább tudjátok, hogy nincs kutya* – mondta Rita.

– De azt nem tudjuk, van-e néma riasztó, ami ránk küldi a zsarukat, mielőtt behatolunk – folytatta Kistehén a gondolatot, miközben óvatosan leugrottak a másik oldalon. – Vagy szomszéd néni az ablakban, ugyanilyen opciókkal…

– *Legalább lenne erősítés* – felelte Rita.

– Inkább hátráltatás – mondta Kistehén. Tom pár lépést előrement a kerítés árnyékában, majd intett Tehénnek, és várt. A fegyvert közben a kezében tartotta előre lefelé, és a biztonság kedvéért a hangtompítót is rácsavarta. Tudta, ha bárki meglátja őket így, soha nem fogják kimagyarázni, mi a fenét csinálnak itt, de ezt a kockázatot vállalni kellett Wolfiért.

– *Tiszta a terep, mehettek* – jelezte Rita. Tom érezte, hogy Kistehén a hátának vetette a hátát, és megfogta az övét, ebből tudta, hogy indulhat előre. Ez volt a bevett formáció, amivel háromszázhatvan fokban látták a területet, hiszen Kistehén egyik kezében a pisztollyal hátrálva követte Tomot, az övét fogva pedig érezte milyen ütemben és merre kell haladnia. Tom úgy ment előre, hogy társa gond nélkül követhesse, mégis gyorsan haladjanak.

A kerítés mellett méretes bambusznád sövény állt, ami legalább eltakarta őket az emberrablók szeme elől, a másik oldalról azonban nem volt takarásuk.

– Úgy érzem, az összes infra bejelzett ránk – dünnyögte Kistehén. Tom hasonlóan érzett, de nem szólalt meg. Igyekezett a lehetőségekhez mérten gyorsan feljutni az épület magasságába.

– *A helyemen vagyok* – hallották ismét Rita hangját. – *A ház rendesen körbe van kamerázva, tizenkettőt számoltam. De a kert nyugis, senki nincs kint.*

– Ugye nem szúrtak ki? – kérdezte Tom.

– *Feljebb álltam meg* – felelte Rita.

– Ha bárki kijön onnan, állítsd meg – utasította Tom.

– *Vettem* – nyugtázta Rita.

Tom közben megállt, és széthúzva a bambusznádat belesett a célobjektum oldalára. A ritkásan álló tujasor között tökéletesen rálátott a házra. Rita igazat mondott, minden sarkon állt egy kamerapár, és lehetetlen volt kikerülni a látószögüket.

– Oké, nem tudunk észrevétlenül átmenni – mondta végül felmérve a terepet. – Legalább öt méter a kerítéstől a ház, a tuják mögött lemászhatunk, de utána át kell mennünk a kerten. És tényleg sok a kamera.

– Nem nézik állandóan a kamerák képeit – mondta Kistehén. – Tuti, hogy pasziánszoznak.

– Ez elég necces – nézett rá Tom. – Kéne a létra!

Kistehén mellé lépett, féltérdelő állásba ereszkedett és megtámaszkodott a kerítésen. Tom először a térdhajlatába lépett, majd a vállára, és felhúzta magát a kerítésen, majd visszahajolva segített Kistehénnek átmászni. Bármennyire is óvatoskodtak, a bambusznád minden egyes mozdulatuknál hangosan elhajolt, újabb szálakat meglökve és árulkodón susogott körülöttük.

– Majd emlékeztess, hogy ilyet ültessek, ha egyszer lesz kertem – mondta Tehén, miközben leugrott a másik oldalon – Ez életveszély.

– Nagyobb zajt csapunk, mint egy elefántcsorda – mondta Tom dühösen, mert annyira felfoghatatlanul groteszk volt a helyzetük fényes nappal, Budapest közepén, egy zizegő nádtengeren átvergődve.

A kerítés másik oldalán a tuják között egy pillanatra megálltak. Ez volt az egyetlen és az utolsó pont, ahol némi takarásban lehettek.

– Ha nem mennének a klímák, azt hinném lakatlan – mondta Kistehén a házat figyelve.

– Nagyon remélem, hogy Wolfi odabent van, mert különben óriási bajban leszünk – jegyezte meg Tom. – A kamerák túl magasan vannak, hogy elvágjuk a vezetéket, nincs elég lőszerünk, hogy mindet kiiktassuk, vagyis inkább azokat tartalékolnám. Ha innen továbbindulunk, minden lépésünket rögzíteni fogják.

– Fényes nappal, hangtompítós pisztollyal a kezünkben, a követségi negyedben? Ugyan, mi bajunk lehet? – dörmögte Tehén.

Tom maga sem értette miért, de elmosolyodott. Innen már nem volt visszaút.

– Csak egy tiszta fél perc kell – szólalt meg az ilyenkor szokásos pozitív hangján Kistehén.

– *Ha be tudnám vinni ezt a repülő micsodát a házba...* – mondta Rita.

– Akkor rögtön lebuknánk – szakította félbe Tom, még mielőtt a lány valami meggondolatlanságot csinál.

– Nem kell bevinned a házba, csak vidd a drónt az ajtó felé eső sarok kamerái fölé – szólalt meg Kistehén.

– Mi van? – nézett rá Tom és magyarázatot várt. Kistehén kezével nyugtatta, és olyan grimaszt vágott, amivel azt közölte „Bízz bennem".

– *Mit csináljak pontosan?* – kérdezett vissza Rita.

– Csak vedd át az irányítást, és vidd a kütyüt a kamerapár fölé, ami a sarkot és a bejárati ajtót nézi – ismételte meg Kistehén.

– *És vezessem neki, hogy elforduljon a látószög?* – kérdezte a lány. A drón zümmögéséből Tom tudta, hogy Rita már elkezdte a műveletet, amit Tehén kért.

– Ahhoz túl könnyű a szerkezet – felelte Tehén. – Csak repülj a drónnal a kamera fölé, amilyen közel csak tudsz és nyomd meg a katapult gombot.

– *Mi van benne?* – kérdezte a lány.

– Egy mini ampulla, savval – válaszolta Tehén. – Ha az összes kamerát nem is tudjuk kiiktatni, azt a kettőt biztosan, ami a leghosszabban rálát az utunkra.

Tom felhúzta a szemöldökét. Kistehén megvonta a vállát.

– A bosnyák küldetésünk[2] óta gyengébb napjaimon ilyen kütyükkel kísérletezgetek.

Hirtelen fehéres füstöt láttak a sarok felől az égbe szállni.

– *Ez a cucc baromi jó* – hallotta egy másodperccel később Rita hangját Tom. – *Összemarta a vezetékeket.*

– Ügyes voltál – mosolyodott el Tehén.

– *Szabad az út, mehettek!*

– Indulás – nézett Tehénre Tom, majd futni kezdett a ház felé. Kistehén követte. Tom megállt a ház sarkánál, és bevárta társát. Szerencsére oldalt nem voltak ablakok. Kistehén átvette a fegyvert a bal kezébe, és ismét Tomnak háttal folytatta az útját a fal mellett, biztosítva hátrafelé a terepet. Megkerülték a házat és a bejárati ajtó két oldalán álltak meg. Tom lepróbálta a kilincset, de az ajtó nem nyílt. Fejével az ajtó melletti ablaktábla felé biccentett társának. Kistehén egy fél lépést ellépett a háztól, hogy jól be tudja célozni az üvegtábla sarkait, és duplákat kezdett lőni. Az ablak ugyan biztonsági üvegből készült, de a sarkaiba egymás után kapott lövéseket már nem bírta ki, egy másodperccel később berobbant az egész, magával szaggatva a szalagfüggönyöket és a karnist.

– Rendőrség! Senki ne mozduljon! – indult meg befelé Tom. Most már semmi más nem maradt hátra, mint hogy erőt mutassanak. Belépett az ablakkereten arrébb rántva az előtte lelógó szalagfüggöny maradékokat, látta periférián, ahogy társa is így tesz és az ellentétes oldalt biztosítja. A várttal ellentétben azonban nem kaptak golyózáport, egyszerűen senki nem volt bent. Egy pillanatra megálltak, hogy körbekémleljenek. A csempézett folyosóról egy lépcső vezetett lefelé és felfelé is.

– A fenébe, ezt nem tudjuk biztosítani – mondta Kistehén, a lefelé menő lépcsőre szegezve a pisztolyát, míg Tom a felfelé menőre összpontosított.

– Egy biztos, hogy nem válhatunk szét – válaszolta Tom.

[2] Lásd *A terror stratégája* c. könyvet.

– Tudják, hogy jövünk – mondta Kistehén.

– Rita, hívd a rendőrséget! Mondd, hogy betörés van itt – utasította Tom. – Most minden fegyveres jól jön.

Ebben a pillanatban megjelent egy fej a lépcsőforduló tetején. Tom ráemelte a fegyvert.

– Állj!

– Don't move! – ordította Kistehén is, amint áthelyezte ő is a célt a személyre. De az nem reagált, csak elfutott. Fentről kiabálás hallatszott, meg ajtócsapódás.

– A francba! – húzta vissza a fegyvert Tom, pedig már ott volt az ujja az elsütőbillentyűn, de addig nem lőhetett, amíg legalább rá nem emelnek egy pisztolyt. – Eldőlt, felfelé megyünk!

Tom elindult a lépcsőn a fal mellett, pisztolyát készenléti helyzetben tartva, hogy bármilyen támadás esetén tudjon reagálni. Tehén követte, miközben végig a lefelé vezető irányt biztosította.

– *Jönnek a rendőrök* – hallotta Rita hangját a fülében.

– Őket sajnos nem tudjuk megvárni – felelte Tom. Ahogy felértek, újabb folyosó várta őket az egyik oldalon, a másikon egy egybenyitott nagy térrel, ami nappalinak tűnt. Ezt jól belátták, itt nem volt senki, de az asztalon lőszer hevert, és néhány félig megtöltött AR–15-ös gépkarabély tárja.

– Azt a rohadt... – mondta Kistehén, ahogy ő is felért az emeletre. – Ezek rendesen fel vannak fegyverezve.

Semmi értelme nem volt tovább óvatoskodni, pontosan tudta az ellenfél, hogy hol vannak.

– Wolfi, itt vagy? – kiáltotta el magát Tom. De nem jött válasz.

– Ugye tudod, hogy a golyóállónk ezek ellen semmit nem ér – mondta Kistehén.

– Akkor miért nem támadnak már? – kérdezte Tom.

– Talán azt hiszik, sokan vagyunk – felelte Tehén. – Senki nem olyan hülye, hogy bejöjjön egy ilyen objektumba másodmagával.

Újabb hangok jöttek a folyosó végi bezárt ajtó mögül, mintha bútort tologattak volna. Mindketten odafordultak, és lassan, a folyosó két szélén közeledtek.

– Eltorlaszolták az ajtót – mondta Tom.

– És felfegyverkeztek – tette hozzá Tehén. – És azt sem tudjuk, itt van-e Wolfi. Nincs biztosításunk. Senki nem védi a seggünket. Na, most kéne megvárni azt az erősítést!

– Az erősítés a járőrszolgálat – felelte Tom. – Valószínű minket fognak betörőnek nézni és marha hosszú lesz elmagyarázni nekik, hogy kapják elő a fegyvert, és hatoljunk be oda.

Ebben a pillanatban egy rövid sorozatot hallott. Mindketten a fal mellé léptek, hogy a lehető legjobban elkerüljék a lövéseket, és tüzelésre készen felemelték a pisztolyukat. Tom Kistehénre nézett. Társa értetlenül megrázta a fejét. Fogalmuk sem volt mi történt. Aztán beszédfoszlányokat hallottak.

– Szerintem ezek törökök – szólalt meg Kistehén.

Ekkor nyikorgás és puffanások hallatszódtak, mintha valakik kiugrottak volna az ablakon.

– És menekülnek – felelte Tom, miközben újra megindult az ajtó felé. – Szerintem nem végrehajtók.

– És akkor mire lőttek?

– Talán az ablakra, hogy kiugorhassanak, vagy arra, aki bent volt a szobában – mondta Tom, de a biztonság kedvéért felnézett a sarkokba, mielőtt nekifeszült volna az ajtónak. Nem látott kamerát. Nem volt biztos abban, hogy nem lőnek majd rájuk a csukott ajtón keresztül. Lenyomta a kilincset és nekiveselkedett, mert az ajtó alig nyílt. Kistehén segített, és ketten nagy nehezen bejutottak a szekrénnyel eltorlaszolt bejáraton.

Bent már csak egy üres szoba, és egy szétlőtt ablakkeret várta őket.

– Rita, megszöknek!

– *Látom őket, a kocsihoz szaladnak* – hallatszott a lány hangja a rádióban.

– Állj a kocsival az épület elé, ne tudjanak kihajtani, és lőj a levegőbe – utasította Tom. Alig mondta ki a parancsot, már hallotta is a hangos lövéseket kívülről.

– *Négyen vannak, szanaszét szaladnak. Nem tudom, kit kövessek. Lőnek rám. Fedezékben vagyok. A drón lemerült, nem tudom, merre mennek.*

Most már a szirénák zaja is egyre hangosabb lett. Tom tudta, hogy a rablás miatt kihívott rendőrök a lövések miatt még idegesebbek lesznek.

– Csak maradj ott, ne kövesd őket. A zsaruknak add meg magad. A törököket később előkerítjük – mondta Tom, és Kistehénnel együtt a szoba

egyik sarkában lévő ajtóhoz fordult. Tom szíve egyre hevesebben vert. Nagyon tartott tőle, hogy mit vagy kit fog mögötte találni. Odament és lenyomta a kilincset, de az ajtó nem mozdult. Ahogy a félelem, most a düh öntötte el, mert nem hallott bentről mozgást. A szirénázás elnémult, hallotta, ahogy a rendőrök odakint intézkednek, kék villogó fény terítette be a szobát. Rángatta az ajtót, rugdosta, de az nem nyílt.

– Wolfi! – kezdett dörömbölni. – Wolfi, ha odabent vagy, adj valami jelet, hallod! Itt vagyunk! Elmentek!

– Várj – fogta meg a vállát Kistehén, és elhúzta onnan Tomot. – Találtam az asztalon egy kulcsot – mutatta fel, mielőtt Tom lendületből rárúgott volna az ajtóra.

– *Épp most bilincselnek meg. Mondjátok, hogy megvan Wolfi!* – kérte Rita a rádióban.

Tom még nem tudott válaszolni. Az ajtó kinyílt, és a sötét, ablak nélküli helyiségben egy ernyedt test feküdt mozdulatlanul az ágyon. Tehén belépett, és azonnal a férfi nyaki ütőerére tette a mutató- és középső ujját. Majd megrázta a fejét.

– A fenébe! – üvöltött fel Tom.

A rendőrök közben már feljöttek az emeletre.

– Dobja el a fegyvert! Kezeket fel! Térdeljenek le! – hallották a hátuk mögül.

– *A francba Tom, mondd már, mi van! Ott van Wolfi?* – kérte Rita ismét, de a végét már nem hallotta jól. Letette a földre a fegyverét és arrébb csúsztatta, majd felemelt kézzel letérdelt.

– Nincs – mondta Tom megsemmisülten, de úgy érezte, Rita már nem hallja a szavait.

– Biztonsági emberek vagyunk, mi értesítettük önöket! – hallotta Tom Kistehén hangját, miközben társa is letette fegyverét, és Tom mellé térdelt felemelt kezekkel. – Alapos gyanúnk volt, hogy Wolfberg János ezredest a házából elhurcolták és itt tartják fogva. Behatoltunk, mire az emberrablók elmenekültek – nyelt nagyot Kistehén. – Mielőtt elmentek, megölték a kisszobában fogva tartott férfit. Nem Wolfberg ezredes, de valószínűleg őt is elrabolták. Az emberrablóknak viszont katonai fegyvereik vannak, amelyről megbizonyosodhatnak a nappaliban talált tárakról, úgyhogy veszélyesek, körözést kell kiadni rájuk. Ők az egyetlen

nyom, ami elvezethet minket az ezredeshez. Zárják le az utakat, és amíg még a környéken vannak, kezdjék el keresni őket.

– Egyelőre maguk látszanak itt egyedül veszélyes emberrablóknak – mondta a járőr, aki még mindig pisztolyt szegezett rájuk.

– Kardos Ági, az ezredes titkárnője igazolhat minket, csakúgy, mint a szervezett bűnözési főosztály vezetője. Mielőtt idejöttünk számtalan bejelentést tettem – szólalt meg Tom. – A férfival nem pisztolylövedék végzett, nem mi öltük meg.

– Szóval maga mondja meg, hogy mit csináljak? Pont így viselkedik egy ártatlan ember – mondta a járőr. Tom látta rajta, hogy csak időt akart nyerni, egyáltalán nem volt annyira magabiztos, mint azt a szavai mutatták.

– Hagyd abba – jelent meg az ajtóban egy másik rendőr. – Igazolták őket. A férfi pedig újságíró, két nappal ezelőtt jelentették be az eltűnését. A ház biztonsági felvételei is alátámasztják az állításukat, és a kisasszonyt kint azonosították, mint bejelentő. Igazat mondanak.

– Meg kell találnunk a gyilkosokat – állt fel Tom.

– Azt mondtam, igazolták magukat, azt nem, hogy elmehetnek. Be kell jönniük a kapitányságra, hogy vallomást tegyenek.

– Azt megtehetjük később is – válaszolta Kistehén.

– Nem rohangálhatnak fegyverrel Budapest utcáin. Elrendeltem az útzárat, maguk pedig most bejönnek velünk. Ha ellenállnak, letartóztatom önöket veszélyeztetésért.

– Ó atyám, ezek soha nem fogják elkapni őket – ingatta fejét Kistehén, és elindult lefelé a lépcsőn a rendőrök után.

20. FEJEZET

A kiállítási terület fölé magasodó irodaépületből kiváló kilátás nyílt a tovatűnő gomolyfelhőkre. Borisz egy pohár itallal a kezében állt az ablak előtt és bámulta a látványt. Szerette a teret, ha nincs körbevéve házakkal. Bámészkodását a telefon csörgése zavarta meg. Hátrafordult, és figyelte, ahogy kollégája fogadja a hívást.

– Vasziljevics... Micsoda? Hogy találták meg ilyen gyorsan? – hallotta Sztyepán Vasziljevics válaszait, aki összeráncolt homlokkal fordult Borisz felé, mintha mondani akart volna neki valamit. – Elkaptak valakit a törökök közül? És kit találtak meg? – Borisz közelebb lépett, és fejével felfelé biccentve próbálta megtudni kollégájától, hogy mi történt. – Köszönöm. Majd jelentkezünk.

– Ki volt az?– kérdezte Borisz, ahogy Vasziljevics letette a telefont.

– A belügyes összekötőnk – válaszolta az öreg FSZB-s tiszt. – Azt mondja, rajtaütöttek a törökök védett házán, és megtalálták az újságíró holttestét.

– De tegnap még arról volt szó, hogy a magyar rendőrség nem nyomoz az ügyben – nézett rá Borisz.

– Nem a magyarok voltak – ingatta gondterhelten a fejét Vasziljevics.

– Akkor ki?

– Valószínűleg az amerikaiak. Ők nem vették be Wolfberg hátrahagyott leveleit, egy titkos egységet küldhettek ki. Egyelőre nem tud többet, csak hogy nem a magyar rendőrségnek dolgoztak, de volt engedélyük fegyverviselésre.

– A francba – kezdett fel-alá járkálni Borisz, miközben letette a poharat az asztalra. – Pedig már olyan szépen vágták maguk alatt a fát. Csak pár nap kellett volna még, hogy megkörnyékezzük Abdit.

– Végül is sikerült lelépniük a törököknek – mondta Vasziljevics. – Annyi előnyünk van még, hogy az ezredest nem találták meg. Szerencsére őt egy másik védett házba vitték.

– Tűzharc is volt? – kérdezte Borisz.

– Nem, nem akartak feltűnést, csak kinyírták az újságírót és leléptek.

– Többet nem tudunk?

– Majd kikérdezem az emberemet, de most muszáj foglalkoznunk a törökökkel – mondta Vasziljevics és a felállított megfigyelőkamerák képeire mutatott. – Nézd, pakolnak.

– Hangosítsd ki – biccentett a számítógép előtt ülő Eriknek, és felvette a fülhallgatót a fülére.

– *Már akkor megmondtam, hogy vonjuk ki Abdit, amikor az újságíró szóba hozta azt a bejrúti félresikerült akciót, Nergusz tábornokkal, meg az izraelieket* – kiabálta az egyik magas férfi Szorajának, miközben kapkodva szedte össze a megfigyelésre használt eszközöket. Borisz még jobban feltekerte a hangot.

– *Még most sem lehetsz biztos ebben, nem tudtuk kihallgatni az ezredest!* – kiabálta vissza a nő.

– *És most már nem is fogjuk* – vágott vissza a férfi. – *Csak akkor, ha magunkkal visszük, de most már kompromittálódtunk, úgyhogy könnyítsünk a poggyászon inkább.*

– *Talán Abdit is likvidálni akarod?* – szegezte neki a nő a kérdést.

– *Hogy kérdezhetsz ilyet?* – üvöltött vele a férfi. – *Ő az akció lényege! Mit bánom én most már, ha lelepleződött az izraeliek előtt! Már szóltam, hogy menjenek érte, téged pedig leváltalak a parancsnokságról!*

Borisz levette a fülhallgatót.

– Ki akarják vonni Abdit – mondta.

– Azt nem hagyhatjuk. Akkor ugrott az akció – felelte Vasziljevics.

– Jól van, hadd gondolkozzam – emelte fel a kezét Borisz. – Ha az amerikaiak ismernék a törökök búvóhelyét, akkor már itt lennének. És arról is tudnánk, ha a környéken lennének, szóval még nem buktak le teljesen.

– De a jelek szerint ezt ők nem így gondolják.

– Nyilván az a protokoll, hogy ilyenkor meg kell szakítani az akciót.

– Horvátország felé fogják menekíteni Abdit – válaszolta Vasziljevics. – Ha átlépik a határt, kicsúszik a kezünkből.

– Pontosan – bólintott Borisz. – Ezért mi megyünk érte.

– És mi lesz velük? – kérdezte Vasziljevics a képernyőre mutatva.

– Megváltozott a terv, őket ki kell vonnunk az egyenletből, már csak hátráltatnak minket – lépett oda a számítógépes asztalhoz Borisz. – Erik, aktiváld a vészprotokollt, mi pedig induljunk Abdiért!

Erik bizonytalanul nézett rá, majd Vasziljevicsre.

– Nem hallottad, kölyök, csináld már! – mordult rá Vasziljevics, mire Erik bepötyögte a parancsot a számítógépbe, majd felállva sietősen összeszedte a többi elektronikus cuccot.

– De nem tudjuk, hol van Abdi – mondta, miközben pakolt.

– Azért van egy ötletem – felelte Borisz. – Mindent szedjetek össze, nem maradhat nyom utánunk.

– Ha visszanézik az irodaház biztonsági felvételeit, ránk bukkanhatnak – jegyezte meg Erik. Vasziljevics mérges pillantást vetett rá.

– Még nem törölted ki őket? – kérdezte az FSZB-s.

– Nem tudtam, hogy sietve kell távoznunk – vágott vissza Erik. – Persze kicsi rá az esély, de muszáj volt jeleznem.

– Nyugalom, vitára most nincs idő – tette fel a kezét Borisz.

– Nincs az az együgyű rendőr, aki ne először a felvételeket nézné végig, ha valami történik egy irodaházban – morogta Vasziljevics kioktatóan.

– Ez igaz – nyugtatta Borisz. – Hacsak nem adjuk meg nekik eleve, hogy mit kell keresniük.

– Mire gondolsz? – nézett rá Vasziljevics.

– A feltűnés eltűnés – idézte a legrégebbi trükköt Borisz. – Hívd vissza a belsős emberünket, és mondd meg neki, hol találja a törököket.

– És mi lesz az ezredessel? – kérdezte Vasziljevics.

– Ő most lépett elő értékes információforrásnak, úgyhogy marad – válaszolta Borisz. – Ki kell szednünk belőle, mit tud. Szólj a követségi figyelőknek, hogy intézzék el Wolfberg török őreit, és szállítsák az FSZB egy védett házába. Vele később foglalkozunk. Induljunk, mert Szoraja máris elküldi két emberét Abdiért. Nekünk előbb kell odaérnünk.

21. FEJEZET

Tom a kapitányságon alig fért el a vaskeretes széken a nyomozóval szemközt, az íróasztalnál. A rendőr háta mögött rendszerváltás előtti szekrények roskadoztak az elöregedett papírjelentések alatt. A kihallgató, aki a vallomását próbálta két ujjal begépelni, erősen hunyorogva nézett fel minduntalan az elkopott billentyűzetről a képernyőre, hogy visszaolvassa magának, mit írt le. A bal kezénél az iktatásra váró papírrengeteg mellett egy teli hamutál ontotta a torokkaparó dohányszagot. Tom lába folyamatosan járt az asztal alatt, ezzel próbálva levezetni türelmetlenségét. Legszívesebben átvette volna a billentyűzetet a nyomozótól, vagy leírta volna már háromszor kézzel a vallomását, ennyi idő alatt.

– Bocsánat, csak lassú a rendszer – mondta rá sem pillantva a rendőr.

– Vettem észre – morogta vissza Tom, nem kifejezetten a számítógépes szoftverre, hanem magára a rendőrségre gondolva.

– Tehát még egyszer, miért voltak az épületben?

Tomnak felszökött a szemöldöke a homlokára, éppen úgy, ahogy a vérnyomása is egy pillanat alatt.

– Tényleg harmadszor is el kell mondanom az egészet? – kérdezte dühösen.

– Azért csak mondja el még egyszer a történteket, hogy jól írhassam le!

– Ez most valami teszt? – hajolt előre Tom, de fenyegető testtartása lepattant az amúgy érdektelenséget sugárzó nyomozóról. – Amíg itt ülünk, egy embert valahol fogva tartanak, és minden perccel megrövidítjük az esélyét, hogy életben találjunk rá! Már elmondtam mit kerestem ott, és le is ellenőriztek. Számtalan bejelentést tettem, mielőtt odamentünk, a szervezett bűnözési főosztály vezetője megerősítheti mindezt, vele személyesen is beszéltem, nem is szólva Wolfberg ezredes titkárnőjéről.

– Igen, nos, őt is kihallgatjuk, hogy miért használta a rendőrség erőforrásait magáncélra.

– Magáncélra? – állt fel Tom, és dühösen az asztalra tenyerelt a nyomozó fölé magasodva. – Az ezredest elrabolták, és maguk a fülük botját

sem mozdították, hogy megtalálják. Mi mentünk utána, és mi értesítettük magukat. Lefüleltünk egy emberrabló bandát és ezért tudja majd a főnöke fényezni magát az újságokban. Úgyhogy hagyják békén a titkárnőt! Vagy ha kell, magamra vállalok mindent, csak haladjunk már!

– Hiába türelmetlenkedik, újra kell kezdenem a vallomását, mert az előbb elszállt a gép – vett ki egy szál cigit a dobozából a nyomozó, és a szájába dugta. – Szóval annál gyorsabban végzünk, minél együttműködőbb.

– De hisz én eddig is együttműködtem – emelte fel kissé a hangját Tom, és rettentő sok energiájába került nem kiabálva folytatni. – Beszélhetnék a felettesével?

– Amint felvettem a vallomását – kotort elő egy öngyújtót a fiókjából a rendőr.

Tom látta, hogy semmi esélye nincs áttörni a közöny falán. És bár nagyon jólesett volna neki behúzni egyet a flegma nyomozónak, azzal nem segített volna Wolfin, úgyhogy inkább visszaült a székre.

– Akkor írja: alapos gyanúnk volt feltételezni, hogy Wolfberg János ezredest a házából elhurcolták és abban az épületben tartották fogva. Ezért először tájékoztattuk a rendőrséget, a bűnügyeseket, mindenkit, aki egy kicsit is illetékesnek látszott, hogy megosszuk az információt, és segítsük ezzel az önök munkáját. De a rendőrség nem volt hajlandó a kisujját sem mozdítani, amíg nincs kézzelfogható bizonyítéka az emberrablásról, vagy amíg nem folyik vér!

– Tehát csináltak egy kis felhajtást... – szúrta közbe a nyomozó, miközben csak a két ujját figyelte, hogy éppen melyik billentyűre csap le. – Amibe valaki belehalt.

– Nem felhajtást csináltunk, hanem meg akartuk menteni a barátunkat! – artikulált lassan Tom, és körülbelül kilenc különféle erőszakos módszer jutott eszébe, hogyan tudná jobb belátásra bírni a vele szemben ülő férfit.

– Ühm – válaszolta a nyomozó, miközben meggyújtotta szájában a cigit. – Szóval kimentek a saját szakállukra.

– A helyszínre kiérkezve megközelítettük a házat – folytatta Tom átugorva a kínosabb részleteket. – Mivel egyértelművé vált, hogy az emberrablóknak katonai fegyvereik vannak, és az elrabolt személy vagy

személyek élete nagy valószínűséggel veszélyben forog, ezért kollégánk értesítette önöket, mi pedig társammal behatoltunk az épületbe.

A férfi folyamatosan csapkodta a billentyűzetet, miközben szája sarkába szorítva a cigit kifújta a füstöt.

– Először is, a bejelentés betörésre vonatkozott, és nem igazán tiszta, honnan tudták, hogy katonai fegyvereik vannak, ha még nem mentek be – kötött bele Tom vallomásába.

– Az ablakból láttuk – válaszolta Tom. Semmi kedve nem volt belebonyolódni a részletekbe, ha az nem változtatott a végkimenetelen. – Az emberrablók, vagyis a gyilkosok sajnos elmenekültek. A kiérkező járőröket kértük, hogy adjanak ki körözést rájuk, kértük, hogy zárják le a környéket, és nézzenek át mindent, mert ez lehet az egyetlen nyom, ami elvezethet az ezredeshez. Ehelyett minket állítottak elő, amíg az emberrabló gyilkosok, akik feltehetőleg törökök, felszívódtak.

– Honnan veszi, hogy törökök voltak? – kérdezte újabb füstöt eregetve a nyomozó, és kitette a cigarettát a szájából a teli hamutartó tetejére.

– Mert törökül beszéltek – mondta Tom. – Szerintem a török államnak dolgoznak – a nyomozó ráncolva homlokát, talán most először ránézett. – Nézze, találtak a házban megfigyelőberendezéseket, rádiókat, és nem kevés AR–15-öshöz való tárat. Ha akartak volna, szitává lőhettek volna bennünket, de ehelyett elmenekültek, vagyis nem akartak ujjat húzni a hatóságokkal.

– Akkor nincs mitől tartaniuk – vont vállat a nyomozó.

– De nagyon is van – mondta olyan mély és őszinte hangon Tom, hogy még a nyomozó is megállt a gépelésben. – Mert tudják, hogy a nyomukban vagyunk, és számukra az ezredes most már teher, nem aduász. Veszélyben az élete.

– Ha jól értem, akkor ezt maguknak köszönheti.

– Nem, maguknak! – felelte Tom. – Wolfi, Wolfberg ezredes – javította ki magát, és hangja most már nem dühös volt, hanem őszinte – valamit tudott, amit ki akartak belőle szedni. Az újságírót ezért ölték meg. Azzal, hogy megleptük őket, megzavartuk a rendszert, hibázni fognak, most van lehetőség elkapni őket, de csak akkor, ha gyorsan cselekszünk. Amíg itt ülünk, addig viszont minden perccel ők lesznek előrébb... Megvan, hogy kit kell követni. Ott vannak a felvételek, de ha várakozunk, akkor nem lesz ki után menni.

A nyomozó hosszan nézett rá. Tom úgy érezte, most talán valami értelmet lát a szemében.

– Várjon itt, beszélek valakivel – állt fel, és kiment a szobából.

Tom a térdére könyökölt és két keze közé vette a fejét. Teljesen lehetetlennek tűnt Wolfit ezekkel az emberekkel megtalálni. Kisvártatva nyílt az ajtó, és egy idősebb, kopaszodó, de nagyon elegáns öltönyt viselő férfi lépett be. Nem volt ide való, az rögtön lerítt róla.

– Üdvözlöm, Hegedűs Géza vagyok – nyújtotta a kezét. Tom felállt, és kezet rázott vele. – A nemzetbiztonságnak dolgozom, én irányítom a műveletet – hagyta félig homályosan ki is valójában ő. – Megnyugtatásul közlöm, hogy az ön által elmondottakat leellenőriztük, és kollégáink már dolgoznak a felvételek kielemzésén. Megtaláltuk a törököket.

Tom hunyorogva nézett rá, hitte is, meg nem is, amit mondott.

– Akkor miért vagyok még itt? – kérdezte.

– Én kértem, hogy tartsák itt magukat. Hátha szeretne velem jönni. – Tom azt sem tudta, mit gondoljon. – Nem csak maga akarja megtalálni az ezredest. Jánost jól ismerem, magam is azon voltam, hogy mielőbb megtaláljuk. Megvan a cím, indulhatunk?

– És a többiek? – kérdezte Tom.

– Már a kocsiban. Jöjjön velem – mutatott az ajtó felé Hegedűs. – Egy irodaházhoz megyünk.

22. FEJEZET

A fekete Mercedes Vito lassan begurult a félreeső szálloda parkolójába. Nem tűnt fel a nagy turistabuszok és Transporterek mellett. A sofőr kissé ügyetlenül, két helyet elfoglalva parkolt le, mindennek az volt a célja, hogy senki ne állhasson rájuk, és bármikor elindulhassanak.

– Biztos vagy benne, hogy itt van? – kérdezte Vasziljevics és leállította a motort.

– Itt van török fürdő, Abdi minden kedden és csütörtökön idejön délelőtt szaunázni, mert így egy szál törölközőben tudja kifaggatni a leendő üzletfeleit – felelte Borisz hátulról. Ő a lesötétített ablakok védelmében ült, az elhúzható ajtó mellett, ugrásra készen.

– És az miért jó, talán a férfiakat szereti? – kérdezte Erik az anyósülésről, és egy méretes hangtompítót vett elő az ülés alatti táskából, majd a műszerfal takarásában ráerősítette a pisztolyra. A jó fél méter hosszú cső miatt a fegyver nem állt túlságosan kézre, de a normál hangtompítókkal ellentétben ez tényleg elnyelte a lövés hangját. Aztán betárazta a titán-wolfram ötvözetű lőszereket, hogy biztosra vegye, akció közben az üveg sem téríti el a lövedéket, és a golyóálló mellény sem állítja meg, az ilyen lövedék ugyanis áthatol szinte mindenen. Most gyorsan és halkan kellett cselekedniük, ezért mindenből a legmegbízhatóbbat választották.

– Nem, fiacskám, így pontosan tudja, hogy nem veszik fel a beszélgetést, mert nagyon nehéz ádámkosztümben becsempészni egy diktafont – oktatta ki Vasziljevics.

– Nagyon cseles – dünnyögte Erik.

– Ősrégi taktika – hurrogta le Vasziljevics.

– Én biztos nem mennék be egy ilyen helyre tárgyalni – mondta Erik.

– Nem is oroszokkal szokott tárgyalni – felelte Vasziljevics.

– Legalábbis eddig nem – szólt közbe Borisz. – Valahogy meg kéne tudni, hogy bent van-e.

– Itt van – mondta Erik, a telefon kijelzőjére pillantva. – A helyi kirendeltség most erősítette meg, hogy a törökök ideküldték két emberüket, mindjárt ideérnek – pillantott fel.

Borisz maga is pásztázni kezdte a területet. Kisvártatva egy hasonló Mercedes kisbusz fordult be a parkolóba. Az egyik férfi kiszállt és befutott a szállodába.

– Ők azok – mondta Vasziljevics. – A két török a hatodikról, megismerem őket.

– Abdiért jöttek – bólintott Erik. Izgatottan ráfogott az összeszerelt fegyverére, és csőre töltötte.

– Nem kell kapkodni – intette nyugalomra Borisz.

– De hát ki akarják vonni, amilyen gyorsan csak lehet – mondta Erik.

– De nem akarnak feltűnést kelteni – válaszolta Borisz. – Nincs szükségük egy nemzetközi botrányra, csendben akarják csinálni. Senki nem fog talpig felöltözve berontani a szaunába, hogy kirángasson onnan egy ismert multimilliárdos üzletembert – magyarázta, miközben elképzelte, hogy mi történik odabent. – Szépen bemennek és diszkréten átadnak egy üzenetet a titkárának, aki, ha szerencséjük van, legalább tenisznadrágot visel, és azzal talán be tud menni a wellnessrészlegre értesíteni a főnökét. Abdi megijed, de leplezni akarja félelmét a tárgyalópartnere előtt, ezért elnézést kér, majd szépen lezuhanyozik és felöltözik, miközben átgondolja a fél életét, szóval a következő tíz percben nem fog történni semmi.

Erik szorítása a fegyveren kissé engedett.

– Maga nem először csinálja ezt – jegyezte meg.

– Nem – sóhajtotta Borisz. Kedvelte a fiút, mert nagyon jól értett a számítógépek világához, de tapasztalatlan volt a terepmunkában, és pontosan tudta, hogy Vasziljevics ezért nem szimpatizál vele.

– Nem kéne bemenni? – kérdezte pár percnyi csönd után Erik.

– Nem kelthetünk feltűnést – szögezte le Borisz. – Itt kint csapunk le rájuk.

– Az nem kelt feltűnést, ha itt kint lelőjük a kísérőit?

Vasziljevics a fejét rázta.

– Akkor nem, ha úgy csinálod, ahogy megbeszéltük.

– Ott jönnek – mondta Borisz az ajtó felé biccentve. Vasziljevics beindította a motort. – Kezdődik!

A kisbuszban hirtelen csönd támadt. Borisz megmarkolta a pisztolyát. Valóban számtalanszor csinált már ilyet, de mindennek jól kellett kijönnie. A jármű le volt fóliázva, így kívülről nem láthatták, hogy bent ülnek. A törökök láthatóan nem számítottak rájuk, csak arra figyeltek, hogy Abdit minél előbb a kocsiba tegyék. Borisz karja megfeszült, azt akarta mondani, hogy indulhatnak, de az öreg FSZB-s tudta a dolgát. Amint Abdi beszállt, ráállt a másik autóra. A két kisbusz így egymás mellett volt. Erik szó nélkül követte a korábbi instrukciókat, lehúzta az ablaküveget, és két kézzel felemelve a pisztolyt, célzott. Kettő lövést adott le a sofőr fejébe. Ezzel egy időben már nyitotta is az ajtót. Kirántotta a másik autó ajtaját, és kinyújtott kezével lelőtte az Abdi mellé beszállt kísérőt is, akinek nem volt annyi ideje, hogy elővegye a fegyverét. Eközben Borisz kiszállt, és kihúzta az Abdi mellett lévő tolóajtót is.

– Én nem tenném – szólt rá Abdira, aki épp a fegyveréért nyúlt. Borisz egyenesen a homlokára célzott, míg beszállt mellé. Közben Erik áttolta a sofőr testét az anyósülésre, és beült a volán mögé. Mindez nem tartott fél percig sem. Amint becsukódtak az ajtók, Vasziljevics továbbhajtott, Erik pedig már indult is utána. Senki nem vett észre kívül semmit. Még maga Abdi is olyan meglepett volt, hogy megszólalni sem tudott.

– Üdvözlöm, Faron úr – mondta nyájas hangon törökül Borisz, miközben Abdi nyaki ütőerének tolta a pisztoly hideg csövét. Látta, ahogy kidagadnak a férfi erei az idegességtől. Ez tetszett neki, így hagyott némi időt, mielőtt újra megszólalt, hadd bénítsa meg a félelem a szaúdit. Kényelmesen elhelyezkedett mellette, és megvárta, míg kifordulnak a parkolóból. Amikor már fel tudtak annyira gyorsulni az utcán, hogy Abdi ne csinálhasson hülyeséget, például ki akarjon ugrani az autóból, akkor megköszörülte a torkát.

– Tudja, már régóta szerettem volna önnel megismerkedni, de most jött el az alkalom. Az akcentusomból már biztosan kitalálta, honnan jöttem, és azt is, ki küldött.

– Mit akar tőlem az orosz hírszerzés? – préselte ki magából az első mondatot Abdi.

– Egy visszautasíthatatlan ajánlatot készülök tenni önnek – mondta Borisz és széles mosolyra húzta a száját.

– Ha olyan visszautasíthatatlan lenne, akkor nem ilyen körülmények között tárgyalnánk – felelte hidegen Abdi. Borisz elégedetten konstatálta,

hogy a férfinak gyorsan jár az agya. Mélyen Abdi szemébe nézett és talán kissé lekezelően megveregette szabad kezével a vállát.

– Ugyan, Mr. Faron. Ezt az ajánlatot éppen a körülmények teszik olyan visszautasíthatatlanná!

23. FEJEZET

A város másik felén három Transporter fékezett le a rendőri kordonnal körbevett város fölé magasodó irodaépület előtt. Tom, Kistehén és Rita a harmadikban ültek, ami a rendőrségen Hegedűsként bemutatkozott férfi szolgálati kocsija volt.

– Nézzék, ott van az a puttonyos autó, amit a kamerákon láthattunk – mutatott a parkolóban egy autóra Hegedűs. – Ezek szerint valóban idehozták az ezredest.

Tom gyomra összeugrott, ahogy felismerte a felvételeken szereplő autót, kétsége sem volt afelől, hogy ezt látták Wolfiék garázsából kijönni.

A rendőri kordonok előtt talán fél másodpercre lassított a jármű, Hegedűs csak felemelt kezével jelezte, hogy ő van a kocsiban, és rögtön továbbengedték. A sorfal mögött kék lámpás autók villogtak, rendőrautók, mentők, tűzoltók, szinte mindenkit kirendeltek a körbezárt irodaházhoz.

– Talán egy kicsit túl nagyra sikerült ez a felhajtás – jegyezte meg hátul Rita, de Tomnak is éppen ugyanezek a gondolatok jártak a fejében. – Nem lett volna jobb csendben beszivárogni az épületbe?

– Eddig azt sérelmezték, hogy nem csinál semmit a rendőrség – válaszolt Hegedűs.

– Mert eddig a fülük botját sem mozgatták, hogy akár csak kísérletet tegyenek Wolfi megtalálására – jegyezte meg Tom.

– Most meg akár céltáblát is tehettek volna a hátára – tette hozzá Kistehén. – Már csak Bogotában nem tudják, hogy itt a rendőrség, mert ott valószínűleg nem fogják a CNN-t.

– De ott is fogják – sóhajtotta Rita.

– Maguk is megmondták, hogy a törökök nem akartak balhét, elmenekültek – fordult hátra Hegedűs. – Ezért most erőt mutatunk nekik, hogy meg se forduljon a fejükben valami hülyeséget csinálni.

– Nekem inkább úgy tűnik, hogy sarokba szorították őket – morogta vissza Tom. – És olyankor sosem lehet tudni, mi történik.

Most már csak imádkozni tudott azért, hogy Wolfi még életben legyen.

Megálltak. Az előttük lévő két autóból hat-hat kommandós ugrott ki. Tom automatikusan a kilincs felé nyúlt.

– Erkel úr, ez most a mi akciónk, maguk csak vendégként vannak itt – mondta Hegedűs. – Ha úgy tetszik, megfigyelőként.

Tom visszahúzta a kezét, és egy pillanatra ökölbe szorította.

– A megszokás – válaszolta kelletlenül. Képtelenségnek érezte, hogy egy helyben üljön, amikor ki tudja, mi történik a barátjával odafönt. Gondolatait talán Hegedűs is kitalálta, mert felhangosította a rádióforgalmazást, hogy első kézből értesüljenek a helyzetről.

Felderítő hármas. A hatodik szinten vannak. Az épületet körbevettük, a lépcsőházat figyeljük, a lifteket leállítottuk.

Művelet egyes. Az ajtókat lezártuk, minden kimenetet figyelünk. A mélygarázs is blokkolva. Senki nem hagyta el az épületet.

Itt a felderítő egyes. A portaszolgálati kamerákat leellenőriztük, ketten távoztak az emeletről az elmúlt egy órában. A portástól megtudtuk, hogy 8-an jelentkeztek be, úgy tudjuk, hatan itt vannak.

Művelet egy. Parancsot kérek!

Tom szinte ordítani tudta volna, hogy azonnal menjenek be, de ő itt senki nem volt. Hegedűs magához húzta a mikrofont, de mielőtt beleszólt volna, hátrafordult.

– Önök látták, hogy kivel van dolgunk. Két egységem van fönt. Maguk szerint szükség lesz még erősítésre?

– AR–15-ös fegyverek voltak a szobában, ez számomra azt jelenti, hogy katonai lőfegyvereik vannak, nagy a tűzerejük. Nem tudom, milyen védőfelszereléssel vannak ellátva az emberei, de vegyenek fel mindent – mondta Kistehén.

– Mi van nálatok? – nyomta meg a rádió adó-vevő gombját Hegedűs, hogy forgalmazzon.

Négyes golyóálló, mobilpajzsok, faltörő.

– Hol vannak a görgős pajzsok? – kérdezte Hegedűs.

– A földszinten – válaszolta a műveletirányító.

– Vigyetek föl mindent! Senki ne sérüljön meg! Profikkal van dolgunk. Nem akarok felesleges áldozatot.

Vettem. Hozzátok fel a görgős pajzsokat!

Engedélyt kérek a lift használatára.

Művelet egyes, az 5-dik szintig engedélyezem, a C30-as jelű liftet használjátok.

– Megy az idő – dörzsölte ökölbe szorult kezével a térdét Tom.

– Maga sem akarja, hogy valaki megsérüljön, nem igaz? – nézett hátra Hegedűs.

– Azt nem. De nekünk is ott kéne lennünk – válaszolta Tom.

– Miért nem szólítják már fel őket? – kérdezte Rita.

– Először berendezkedünk minden lehetséges kimenetelre – mondta Hegedűs. – De ha akarják, közelebb mehetünk, itt lent már mindent biztosítottak – nyúlt a kilincs felé és az övére akasztotta a rádiót, ahogy kiszállt. Tom sietve ugrott ki a kocsiból, hogy kövesse, társai is így tettek. – Ezt vegyék fel, hogy mindenki tudja, velünk vannak – osztott szét három nyakba akasztható bilétát Hegedűs. Mindhárman felvették a megkülönböztető kártyát, miközben a Hegedűs övén fityegő rádiót hallgatták.

Minden a helyén, pajzsok megérkeztek.

Hol van a török tolmács?

A negyediken.

– Adják oda neki a rádiót. Mehet a felszólítás! – szólt bele Hegedűs. Még el sem engedte a forgalmazás gombját, amikor óriási robbanás rázta meg a környéket.

– Földre! – ordította Tom, és kifordulva, hátát a járműnek vetve a földre csúszott, miközben felfelé nézett. Az átszűrődő napfényben több száz üvegszilánk csillant meg a magasban, majd egyre dagadó füstgomoly fonta át azokat. Tom az arca elé kapta a kezét, bár messze voltak ahhoz, hogy megsérüljenek. – Wolfi! – ordította, de hangját elnyelte a robbanás utáni káosz zaja.

Művelet egy jelentkezz! Művelet kettő, mi a fene folyik odafent!?

Valaki szólaljon már meg!

Mi történt! Valaki jelentsen!

Felderítő kettő, a hatodik szint berobbant.

Mi van a két műveleti egységgel?

Egyelőre nem tudunk kapcsolatot teremteni velük.

...Itt vagyunk. Művelet egy és kettő is teljes létszámmal megvan. Kisebb sérülések történtek, hála a pajzsoknak.

Mi a fene történt?

Úgy tűnik, magukra robbantották a szobákat.

Vannak túlélők?

Nem tudunk behatolni, óriási a füst.

Azonnal hozza le az embereit! Lássanak el mindenkit a mentők. Kezdjék meg az oltást!

Tom megsemmisülten állt fel. A zsivaly, a rádió zaja, a futkosó emberek, a tűzoltócső fémes hangja, ahogy végighúzták az aszfalton, ahogy a tömlőket kigurították, a kék lámpák villogása, a füst, minden egy felfoghatatlan káosszá vált körülötte. Hirtelen megszűnt a külvilág, elhomályosult minden, csak ő volt a zűrzavar közepén, már fel sem fogta, mi történik, egyetlen borzasztó és végleges felismerés kerítette hatalmába.

Elkéstek.

II.RÉSZ

„Az egyetemes félrevezetés korában az igazság kimondása forradalmi cselekedet."

24. FEJEZET

A zsúfolt belvárosi forgalom zajából Tom mintha egy másik dimenzióba lépett volna át, ahogy benyitott a kétemeletes, régi kort megidéző cukrászda ajtaján. Végre jól hallotta a mobiltelefonban Kistehén hangját. Fülére szorítva a telefont igyekezett elkerülni minden felé igyekvő pincért. Elsietett az ínycsiklandó illatú süteményespult mellett, és felment a lépcsőn. Keresett egy csöndes sarkot a galériaként kialakított emeleti részben, és leült a fal mellett úgy, hogy az óriási ablakokon kilásson az utcára, de szemmel tarthassa a lépcsőt is.

– Szóval még mindig tartja magát? – kérdezte Tom.

– Lídia? Kőkeményen – válaszolta Tehén. – Azt mondja, a gyerekek miatt kell erősnek lennie.

– Olyan, mint a beton, nem hajlik, csak törik, de azt majd hirtelen – ingatta a fejét szomorúan Tom. – És akkor ott kell lennünk mellette.

– A lányok felváltva látogatják – felelte Tehén. – Persze ők is maguk alatt vannak, de igyekeznek támogatni Wolfi feleségét, amiben csak tudják. Segítene, ha végre rendesen el tudnának búcsúzni – utalt Kistehén a temetésre. Tom tudta, hogy a robbanásban szétroncsolódott és szétszóródott testrészeket még hetekig nem fogják azonosítani. – Ha nem találták volna meg Wolfi DNS-ét, el sem hinném… annyira felfoghatatlan az egész.

– Az – mondta Tom gondterhelten. – Most le kell tennem, van egy találkozóm Hegedűssel, hátha többet megtudok, délután meg úgyis találkozunk… – bontotta a hívást. Nem tudott a temetésről többet beszélni. Ő még nem állt készen, hogy elbúcsúzzon. Talán ezért is kerülte Lídiát. Attól félt, hogy a nő jelenlétében képtelen lesz tartani magát. Túl közel állt az egész családhoz, és még rengeteg kérdés volt a fejében. Amíg várakozott, a telefonján megnézte az aktuális híreket. Már senki nem írt a robbanásról, sem az ezredesről, aki az újságok értesülése szerint éppen ott tartózkodott az irodaépületben, amikor a gázrobbanás történt. Ez csak a laikusoknak nem szúrt szemet. Persze Tomot nem elsősorban az álhírek

bosszantották, hanem hogy nem tudta mire vélni a robbanást. Kistehénnel mindketten úgy gondolták, egy török hírszerző csoportot füleltek le a második kerületi házban, akik elmenekültek előlük. Teljesen értelmetlen volt, hogy fél nappal később, amikor körbevették őket, miért választották mégis a biztos halált. Magyarországon nincs halálbüntetés, sem bújtatott kínzás. Ha el is fogják őket, várhattak volna, hogy az országuk kicserélje őket valami nagyobb halra, ahogy annak idején az azeri baltás gyilkossal is tették. Ha valahol fel kell adni magát egy kémnek, hát erre a legjobb hely Magyarország. Itt végtelenül demokratikusan kezelik az idegen ajkú foglyokat. Nem úgy, mint egyéb országokban, ahol nemzetközi vizeken úszó teherhajók mélyén halálra kínozzák őket, hogy kiszedjenek belőlük minden információt.

A cukrászda ajtaja újra kinyílt és Hegedűs lépett be rajta. Fehér nyári vászonzakót viselt, és kalapot. Úgy festett, mint egy hollywoodi filmbeli drogbáró, csak egy kicsit testesebb, divatosabb kiadásban. Tom hátradőlt és a férfit figyelte, ahogy körbenéz. Nem tudta eldönteni, hogy csak az alapvető ellenszenv, vagy valami más zavarja rajta, de igyekezett elrejteni rossz érzését. Amikor felé fordult, Tom intett. A férfi udvariasan visszaintett, és felsietett a lépcsőn.

– Bocsánat, hogy várnia kellett – nyújtotta a kezét Hegedűs, hogy üdvözölje, majd levette zakóját, kalapját, és a sarokban lévő fogasra akasztotta.

– Nem késett, én értem ide korábban – válaszolta Tom. Hegedűs egy finom szövésű kockás zakót viselt, kis díszzsebkendővel a mellzsebében. Tom ezzel szemben farmerben és hosszú ujjú, egyszínű, testhezálló pulóverben ült ott, bőrdzsekijét az autóban hagyta.

Egy pincér lépett oda hozzájuk, és némán várt, hogy felvegye a rendelést.

– Rendelt már valamit? – ült le Hegedűs, és megdörzsölte a kezeit, hogy felmelegítse azokat. – Nagyon finom süteményük van.

– Nem vagyok éhes – ingatta Tom a fejét. – Csak egy kólát kérek, és citromkarikát, ha lehet. Köszönöm.

– És ön? – kérdezte a pincér.

– Lássuk csak – nyitotta ki Hegedűs az étlapot. Végigolvasta, majd hátrafordult, hogy egy pillantást vessen a süteményespultra. – Egy országtortát és egy kávét – nézett a pincérre. – Megnézzük, tényleg olyan jó-e.

– Köszönöm – vette el a pincér az étlapokat, és már el is indult lefelé.

– Hogy van az asszony? – kérdezte Hegedűs. – Wolfbergné.

– Nem túl jól – felelte Tom. Sohasem értette, hogy lehet ilyen süketlenséget kérdezni, amikor valaki éppen elvesztette azt, akit a legjobban szeretett.

– Mindenkit nagyon megviselt az ezredes elvesztése – mondta Hegedűs is lehajtva a fejét. – Mindenképp a végére járunk, hogy ki a felelős mindezért.

– Ideje lesz – bólintott Tom.

Szarkazmusára Hegedűs nem válaszolt, mert a pincér visszaért a deszszerttel és az üdítővel.

– Ez fantasztikusan néz ki – emelte fel a villáját Hegedűs, és az oldalára fektette a tortát, majd kettévágta. A tetejéről a tálra pottyant habot felkanalazta és végigkente a süteményen. – Nem gondolta meg magát?

– Nem – csóválta a fejét Tom.

– Nem tudja, mit hagy ki – mondta Hegedűs, és bekapta az első falatot.

– Miért hívott fel? – kérdezte Tom, amikor a pincér távozott. Nem volt kedve bájcsevegni.

– Tudja, a telefonban úgy éreztem, hogy ön is beszélni akart velem – mondta Hegedűs, és belekortyolt a forró kávéba. – Gondolom kíváncsi a fejleményekre.

– Nem tagadom – bólintott Tom. – Sikerült már azonosítani a testrészeket?

– Még dolgozik a labor – mondta Hegedűs, és egy újabb tejszínhabos kövér falatot préselt a szájába. – Megértem, hogy a család szeretné eltemetni, de sajnos nem teszik lehetővé a gyors munkát az adott körülmények – mondta, miközben rágott.

– Hogy szétporladtak a cafatokra szakadt testek? – nézett rá szúrósan Tom. Hegedűsnek megállt a villa a kezében. Letette a tányérra, nyelt egyet és megtörölte a száját.

– Ha nem haragszik, a nyomozás érdekében szeretnék megtudni többet az előzményekről – mondta, és felállva a kabátjában kezdett keresgélni, majd egy diktafont vett elő. – Ugye nem bánja, ha felveszem.

Tom meglepődött, hogy megkérdezte. Biztos volt benne, hogy Hegedűs zsebében már rég forog a felvétel.

– Ez most kihallgatás? – játszotta a tudatlant.

– Valami olyasmi – bólogatott Hegedűs. – Kegyeleti okokból nem akartam berángatni az irodába.

– Milyen figyelmes – húzta el a száját Tom.

– Szóval felvehetem? – kérdezte a férfi, miközben visszaült.

– Nyugodtan – vonta meg a vállát Tom. – Tegyen bármit, ami a nyomozást segíti. Állok rendelkezésére.

– Rendben – nyomta le a piros gombot Hegedűs, majd visszatért a tortájához.

– Tudja, olvastam az aktáját, és érdekes dolgokat csináltak maguk ketten – kezdte Hegedűs. Tom kifejezéstelen arccal hallgatta az elnagyolt fogalmazást, biztos volt benne, hogy nagyon kevés dolog van az aktájában, és Hegedűsnek valójában fogalma sincs róla mivel foglalkozott. – Mesélne erről valamit?

– Nyilván láthatta, hogy Wolfival több mint huszonöt évvel ezelőtt kezdtünk a különleges szolgálatnál, ő volt a helyettesem. És minden olyan ügyben együtt dolgoztunk, amihez a különleges egységekre volt szükség. Igazából felesleges ezekbe jobban belemennem, ha úgyis olvasta – dobta vissza a labdát Tom. Nyilvánvaló volt, hogy Hegedűs egyvalamire kíváncsi, és nem akart neki többet mondani.

– Igaza van, az hosszú lenne – bólintott Hegedűs. – Azt mondja el, miért kezdett nyomozni a barátja után. Volt valami, ami aggasztotta? Talán az, amin most dolgoztak együtt?

Tom arca rezzenéstelen maradt. Hegedűs nem tudhatta, min dolgoztak együtt, mert még a saját barátai sem tudták, mire kérte Wolfi.

– Én kizárólag a felesége hívására kezdtem nyomozásba. Éppen edzettem, amikor Lídia felhívott, hogy baj van. Azonnal odamentem, és ő beszámolt nekem az eltűnéséről, és hogy mindenki azt hiszi, összevesztek. Azért engem hívott, mert én elég jól ismertem őket ahhoz, hogy tudjam, Wolfi lenne az utolsó a földön, aki elhagyja a feleségét és a gyerekeit. Tudta, hogy én neki hiszek, nem a fabrikált bizonyítékoknak. Mivel maguk nem reagáltak, mást nem is tehettem, mint hogy a barátom keresésére induljak. Igazából ennyi a történet. Akkor felhívtam a…

– A titkárnőt, igen, talán ezt most ne részletezzük – biccentett Hegedűs a diktafon felé. – Ezeket a történéseket már ismerem.

– Általában a sofőrök és a titkárnők tudják a legtöbbet az emberről. Ez volt a legkézenfekvőbb megoldás… – tette hozzá Tom.

– Inkább azt mondja el, milyen ügyön dolgoztak – fogott neki újra a félbehagyott süteménynek Hegedűs.

– Jelenleg nem dolgoztunk együtt semmilyen ügyön – válaszolta Tom.

Hegedűs rágás közben a villájával kezdett mutogatni, míg le nem nyelte a falatot.

– De hiszen járt nála, nem is olyan régen – mondta végül.

– Igen, voltam nála – válaszolt Tom a lehető legkevesebb tartalommal.

– Nyilván nem baráti látogatás volt, mert az akadémián látogatta meg – csepegtette az információt Hegedűs.

– Nem látogathatom meg a barátomat a munkahelyén? – kérdezett vissza Tom.

– A portaszolgálat feljegyzése szerint maga három napig nem hagyta el az objektumot, talán nem volt hol aludnia?

Tom elmosolyodott. Most már világossá vált, hogy Hegedűs jóval többet tud, mint amit elmond, de nem eleget, hogy következtetéseket vonjon le.

– Bármily furcsa is, az akadémiára nem aludni járok. Wolfi egy speciális felkészítésben kérte a segítségemet. Sokszor előfordult már ilyen.

– Egy konkrét munkához?

– Egy konkrét kiképzési tervhez.

– Amit az alagsorban kellett előkészíteni? – kérdezte gyanakodva Hegedűs.

– Ott van egy erre berendezett helyiség – bólintott Tom, mintha a világ legtermészetesebb dolga lenne, hogy valaki bezárkózik az akadémia alagsorába. – De gondolom, ezzel tisztában van. Felteszem járt ott.

– Jártam – bólintott Hegedűs. – Megtaláltam a tikos páncéltermet.

– Annyira nem titkos – vont vállat Tom. – Mindenki tudja, hogy ott van, csak nem mindenki léphet be.

– Ha ott járt, és három napig ott volt, akkor miért mondta, hogy semmilyen ügyön nem dolgoztak? – kérdezett vissza Hegedűs.

– Át kellett néznem anyagokat, és szakmai véleményt formálni – mondta Tom. – Ez számomra nem egy ügy. Egyszeri alkalom volt. Le is zártuk.

– Ezeken az anyagokon dolgozott? – kérdezte Hegedűs, miközben a telefonján előkeresett pár befényképezett dokumentumot. A fényképeken látszott, hogy az alagsori pincében készültek.

Iszlám Állam elleni felkészítési jelentések, fényképek, videóanyagok voltak benne. Tom akaratlanul is elmosolyodott. Wolfi alapos volt, mint mindig. Nyilván, amint ő elment, kicserélte a lenti anyagokat.

– Igen. Amikor felszámolták az ISIS katonai szárnyát, akkor számtalan felvételhez jutott a világ, erre kellett valamit reagálni felkészülés szempontjából. Terrorszervezetek felszámolására képeznek ki nálunk egységeket, ezeket véleményeztem. De ezek a felvételek szerintem a világ összes terrorellenes egységénél ott vannak, nem hiszem, hogy Wolfi elrablásához ennek valami köze lenne – kortyolt bele a kólába Tom.

– És a törökökhöz?

– Tessék? – kérdezett vissza Tom.

– Azt kérdeztem, rémlik-e magának valami, ami köthető Törökországhoz?

Tom elgondolkodott. Nem bízott a vele szemben ülő emberben.

– Nem rémlik – mondta végül. – Nézze, az anyagok magukért beszélnek. Az ISIS rengeteg fiatalt behálózott szerte a világon, nyilván törököket is, de nem emeltünk ki külön népcsoportokat. Terrorszervezetek elleni küzdelemben nincs nemzeti hovatartozás. Legalábbis ebben az esetben nincs.

– Nagyon diplomatikus válasz – dünnyögte Hegedűs. – Biztos, hogy nem felejt el valamit?

Tom kérdőn nézett rá. Fogalma sem volt, mennyit tud a férfi, de azt jól tudta, hogy Wolfi nem véletlenül cserélte ki az anyagokat a számítógépén és az alagsori irodában. Nyilván rengeteg energiát fektetett abba, hogy létrehozzon egy dezinformációs anyagot. Ezért neki kellett először a végére járnia az ügynek.

– Így, hogy említi, amikor a társammal ott jártunk a házban, ahol azt a szerencsétlen újságírót fogva tartották, ott török nyelvet hallottunk. De ennyi, amit bármiféle török kötődésről mondani tudok.

– Értem – mondta Hegedűs, és érdektelenül újabb falat tortát hasított ki magának a villával.

– Azt akarja mondani, hogy valami köze van Wolfi elrablásához a törököknek? – kérdezett vissza Tom.

– Ezt próbáljuk kideríteni – mondta tele szájjal Hegedűs.

– Sajnálom, ha nem tudtam igazolni a feltevéseit – mondta Tom és a pohárban lévő citromkarikára öntötte a maradék kólát. – Van még valami, amit tudni szeretne?

– Ó igen – törölte meg a száját Hegedűs. – Maga is az amerikaiaknak dolgozik?

– Kiknek? – kérdezte Tom, összeráncolt homlokkal. – Nem, miért dolgoznék nekik?

– Wolfberg ezredes egy amerikai–magyar akadémiát vezetett – nézett rá szúrósan Hegedűs.

– Ettől még ő sem dolgozott az amerikaiaknak – mondta Tom. – Wolfi a Belügyminisztérium hatásköre alatt dolgozott, mint ezt bizonyára ön is nagyon jól tudja. Nekem meg aztán végképp semmi közöm sem az akadémiához, sem az amerikaiakhoz.

– Németekhez?

– Mielőtt végigkérdezi a fél világot, volt egy pár ügyem, amit uniós fennhatóságú szervezet megbízásából végeztem, és összedolgoztam külföldi illetőségű tisztekkel, de ebben az esetben is országokon átívelő, nemzetközi feladatot kaptunk. Nem tudom, mit feltételez rólam, de biztosíthatom, hogy sem amerikaiaknak, sem németeknek nem dolgozom. Egyébként szélsőséges csoportok felkutatását, megfékezését végeztük, és Wolfinak semmi köze nem volt hozzá. Ezt csak azért szeretném tisztázni, mert vakvágányon van, ha azt gondolja, ezeknek az ügyeknek bármi közük lenne Wolfi elrablásához.

– Miért ilyen biztos benne? – kérdezte Hegedűs.

– Mert ezek hozzám köthetők és nem hozzá. Ha nem szűkíti le a kört a lehetséges indítékok megtalálására, felesleges energiákat pazarol, amik ráadásul félreviszik a nyomozását – közölte Tom. – Tudom, egy nyomozónak nehéz elhinni, de néha a legegyszerűbb válasz a helyes. Bármit is feltételez az én felbukkanásomról az ügyben, az fals. Ugyanis kizárólag azért vagyok itt, mert meg akartam találni a barátomat.

Hegedűs kihörpintette a kávét és hátradőlt a székben.

– Úgy éreztem, van önnek is pár kérdése.

Tom hosszan nézett Hegedűsre, majd a diktafonra, amit Hegedűs szándékosan elfelejtett kikapcsolni. Ez a beszélgetés csak megerősítette

abban, hogy Wolfi okkal félt hivatalosan elindítani egy nyomozást a szaúdi férfi ellen, ezért arra is vigyáznia kellett most, hogy a kérdéseivel ne árulja el magát.

– Igen, nos – gondolkodott Tom, majd úgy tett, mintha nehezére esne kiejteni a szavakat. – Mint már említettem, Lídia, Wolfi felesége szeretné tisztességgel eltemetni a férjét, és arra akartam kérni, hogy segítsen a családnak ebben. Meg tudja mondani, mikorra lesznek eredmények a megtalált testrészekkel kapcsolatban?

– A vizsgálatok folynak, egyelőre nem tudok jó hírekkel szolgálni – mondta automatikusan Hegedűs. – Szinte minden elporladt, az is csoda, hogy DNS-mintát tudtak venni. Azt gondoljuk, hogy egy török bérgyilkos csapatot küldtek ide, csak még nem tudjuk miért. Ezért kellett volna tudnom, hogy Wolfberg min dolgozott, de sajnos nem tudtunk előrébb jutni – nyúlt a diktafonért, hogy leállítsa, majd intett a pincérnek.

– Kérem, hagyja, ezt majd én rendezem – mondta Tom.

Hegedűs biccentett, majd felállt, megfogta kalapját és a zakóját az alkarjára fektette.

– Viszlát, Erkel úr – nyújtotta kezét búcsúzóul. – Remélem őszinte volt mindenben, tudja, nagyon szeretném megtalálni, ki a felelős mindezért – mondta Hegedűs, majd megfordult és távozott.

– Csakúgy, mint én – dünnyögte Tom hosszan nézve utána. A telefonjáért nyúlt, és kikereste Kistehén számát, aztán megállt egy pillanatra. Tudta, hogy mostantól nincs egyedül sehol sem. Biztos volt benne, hogy figyelik a telefonját, hogy hova megy, kivel találkozik. Zárolta a képernyőt és eltette a készüléket. Bármennyire is beszélni akart barátaival, várnia kellett délutánig, amikor amúgy is találkoznak.

25. FEJEZET

A kilenchektáros erdő zöldjében idegen tárgyként virított a hófehér épület. Mintha súlyos legókockák pottyantak volna a pázsitra, egymáson derékszögben elcsúsztatott hasábok alkották a két szárnyat. Bár a fenyves egységét megbontotta a minimál stílusú ház, belülről már más volt a helyzet. A teljes falakat betöltő üvegfelületek hihetetlen látványt nyújtottak az erdőre és a távoli hegycsúcsokra. A belső teret világos, szögletes vonalú bútorokkal rendezték be. Minden letisztult, egyszerű és sarkos volt, ugyanakkor rendkívül funkcionális. A krémszínű bőrkanapé kifejezetten kényelmes volt. Előtte üvegből készült dohányzóasztal állt egy modern műalkotással. A fehér falakat vajszínű, téglalap alakú márvány csempelapok burkolták, sávokban elosztva. A nappalinál találkozott a két hasábforma, mely egybenyitva hat méter magas légteret képzett, amely teljes felületén üvegtáblák engedték be a napfényt.

Abdi Faron a kanapén ült és narancslével a kezében bámult kifelé az ablakon. Tetszett neki a nagy tér, pedig nem szerette ezt a stílust. Jobban kedvelte a fa és a kő keverékét, a tégla színét és a gömbölyű formákat. Itt úgy érezte magát, mintha egy steril magánkórházban lenne, vagy egy szoftverfejlesztő multimilliárdos házában. Ugyanakkor minden luxuskivitelű volt, végeredményben meg tudta volna szokni. A pinceszinten hosszú medence, szauna, jakuzzi és felmelegített kőből készült fekvőhelyek várták. A fehér márványlapokból készült konyhapultot akár körbe is lehetett volna biciklizni, és csupán pár lépcső választotta el a nappalitól. Az üvegfelületek pedig még nagyobbá tették az amúgy is tágas teret. Noha fogságban volt, mégsem érezte magát börtönben. Kedvére járkálhatott, mindent használhatott, csak épp nem kommunikálhatott senkivel. Minden lépését kamerák és őrök figyelték. Az épület előtt kutyás biztonságiak járőröztek, és két testőr mindenhová követte a házban. Csupán a fürdőszobába nem mentek utána, de ott minden mozdulatát kamerák követték. Sem megszökni, sem kárt tenni magában nem tudott. Már napok óta itt tartották, és az egyetlen, amit sérelmezhetett, a magány és a bizonytalanság volt.

Szinte már fellélegzett, amikor meglátta a kocsifelhajtóra begördülő sötétkék Land Rovert. Hárman szálltak ki belőle, és Abdi felismerte egyikükben az orosz férfit, Borisz Tyihunovot, aki pár napja pisztolyt nyomott a halántékához. Kihörpintette a narancslevet és felállt, hogy felkészüljön bármire, ami most következik. Nem félt. Abban biztos volt, hogy valami miatt fontos a férfi számára, különben már megölték vagy megkínozták volna. De azt is tudta, hogy nem számíthat egyszerű beszélgetésre.

– Faron úr – viharzott be a konyhába Tyihunov. Szinte nem is nézett rá, egy biccentéssel kitessékelte a testőröket, és kivett a kétméteres hűtőből egy gyümölcslevet, majd töltött magának.

– Goszpogyin Tyihunov – mondta Abdi, és utánafordult, várva, hogy Tyihunov végre elmondja, mit akar tőle. Tyihunov egy apró félmosollyal nyugtázta az orosz megszólítást, miközben dobott pár jégkockát az italába. Abdi azt várta, mikor vesz elő egy üveg vodkát, de ez csak klisé maradt, mert Tyihunov kitartott a tiszta gyümölcslé mellett.

– Hogy tetszik a ház? – szólalt meg végre az orosz.

– Szép, csak túl sok a kamera – nézett körbe Abdi.

– Alig látszanak – vont vállat Tyihunov.

– Könnyebb lenne, ha tudnám, hol vagyok – folytatta Abdi. – A hegyekből ítélve, az már biztos, hogy ez nem Magyarország.

– Maga mit gondol? – kérdezte Tyihunov.

– Sajnos a furgon, amivel idáig szállítottak, le volt zárva hátul, és emlékeim szerint hosszú órákig utaztunk, talán egy nap is volt, nem tudom, úgyhogy Lengyelországtól Görögországig bárhol lehetek – foglalta össze Abdi. – A hegyek kicsit leszűkítik az opciókat. Hacsak nem valami élethű látvány az is…

– Elég sokat kinéz belőlünk… – nevetett fel Tyihunov.

– Az orosz hírszerzés sok mindenre képes – jegyezte meg Abdi.

Tyihunov újabb félmosollyal reagált.

– Szerbiában van.

Abdi meglepődött. Valami egzotikusabb helyszínre számított, de végül is teljesen mindegy volt, hol rejtegetik.

– Rendben – bólintott, elfogadva helyzetét. – Azzal biztosan tisztában van, mennyi bonyodalmat okoz, hogy pár napja eltűntem a térképről.

Csak el akart távolítani Magyarországról, vagy valamilyen üzlet reményében szállásolt itt el? – kérdezte a lehető legdiplomatikusabban Abdi.

– Ha együtt tudunk működni, és elfogadja a feltételeinket, ön szabad ember – mondta Tyihunov. – Egyébként nem tűnt el a térképről, a mobiltelefonja működik, a másik szobában van – vetette oda csak úgy mellékesen.

– Ó – lepődött meg Abdi.

– Meg kell jegyeznem, hogy a felesége nagyon fegyelmezett – folytatta Tyihunov. – Egyetlen sms-t írtunk az ön nevében, hogy üzleti találkozóra ment, és meg sem próbálta azóta elérni. Érdekes házasság lehet a maguké.

– Most fenyeget? – kérdezte Abdi.

Tyihunov felhúzta a szemöldökét.

– Épp az elismerésemet fejeztem ki. Bölcs asszony lehet a neje.

– Veszélyben van az élete? Vele akarnak zsarolni? – kérdezett vissza Abdi.

– Ne sértsen meg, Faron úr – nézett rá Tyihunov. – A felesége él és virul. Épp csak megfigyeljük. Ha jól sejtem, neki fogalma sincs, hogy maga már bő harminc éve a török titkosszolgálat fedett ügynökeként dolgozik. Azt hiszi, maga egy vérbeli szaúdi üzletember, aki a saját erejéből szedte össze azt a hatalmas vagyont – pillantott rá szúrósan.

Abdi nyelt egyet.

– Nem tudom, miről beszél – adta az ártatlant.

– Hagyjuk a tiszteletköröket, Faron úr – ingatta a fejét Tyihunov.

– Csak azért, mert azt gondolja, ekkora vagyont nem lehet összeszedni becsületes munkával, még messze nem jelenti azt, hogy én a titkosszolgálatnak dolgozom – mondta tettetett sértődöttséggel Abdi. – Bár abban biztos vagyok, hogy a tevékenységem jó pár titkosszolgálatnak felkeltette az érdeklődését, de mutasson nekem egy olyan milliárdost, akit nem próbáltak meg behálózni.

– Ne nézzen olyan amatőrnek, hogy bizonyosság nélkül idehozom magát – kortyolt bele újra az italába Tyihunov.

– Önt valószínűleg félretájékoztatták – ragaszkodott továbbra is Abdi a fedősztorijához.

Tyihunov nagyot sóhajtott, letette a poharát, majd a pár lépcsőn lesietve belépett a tornaterem nagyságú nappaliba, és a vajszínű belső

burkolat egyik alsó csempéjét megnyomva kinyitott egy beépített fiókot. Nyilván az egész burkolat beépített szekrény volt, csak Abdi nem nagyon próbálgatta. Nem titkos fiókok, csak egy nagyon stílusos beépített bútordarab. Jó ízlésre vallott, és mérhetetlenül sokba kerülhetett. Tyihunov kivett egy ezüstszínű notebookot, és felhajtotta a tetejét, majd visszatért vele a konyhapulthoz.

– Kérem, jöjjön ide – mondta, miközben felnyitotta a számítógép tetejét. Abdi közelebb ment, hogy lássa, mit akar neki mutatni az orosz. – Tudja, Mr. Faron nem szoktam bizonygatni az értesüléseimet, de most magával kivételt teszek – bökött rá az egyik ikonra Tyihunov, ami sokszáz befényképezett anyagot nyitott meg a másodperc törtrésze alatt. Abdi szótlanul nézte a felvillanó dokumentumokat, a legprivátabb levelezései, titkos számlamozgások, a kilencvenes évekig visszamenőleg offshore cégei bejegyzései mind-mind az orosz hírszerzés kezén volt. – Török bankokon és pénzembereken keresztül az öbölországok bevonásával szerte a világon ön sok százmillió eurónyi pénzt mosott kelet-európai üzletembereknek és politikusoknak – foglalta össze egy mondatban a tevékenységét.

– Kihasználtam a határokon átívelő kiskapukat, ettől még nem leszek kém – kontrázott Abdi, bár nagyon ingatag talajon állt, hogy meggyőzze az oroszt.

– De azért figyelemre méltó, amit összehozott – fordult felé magabiztos vigyorral Tyihunov. – Csak mostanra annyira elszámította magát, hogy egyre óvatlanabb lett, és az üzelmeire felfigyelt egy magyar rendőr ezredes – hozott be *Wolfberg János r.ezredes* felirattal egy profilképet Tyihunov. Abdi karbafonta kezét, és tovább figyelte a kiselőadást, ami már rémisztően pontos volt. – Az ismertségének köszönhetően persze semmilyen magyar hatóság nem indított nyomozást a cégei ellen, vagy azokat még csírájában elfojtották, de ez az ezredes kapott néhány információt ettől az oknyomozó újságírótól, és még mélyebbre ásott az ön sötét üzleti titkaiban – jelent meg egy másik fénykép a képernyőn.

– Még mindig nem tudom, hova akar ezzel kilyukadni – mondta Abdi.

– Erről ön nyilván kapott visszajelzést, mert röviddel ezután megjelent a török hírszerzés egy kis csoportja Budapesten, és az önt fenyegető tényezők nyomába eredtek – hozta fel a teljes török hírszerző csoport

fényképeit a számítógép. Abdi ledöbbent, hogy Tyihunovnak mindenkiről van fényképe, nyilván a kilétüket is pontosan ismerte.

– Nem tudom, kik ezek, de ha valóban titkos ügynökök, ne mondja nekem, hogy maguk nem védik az orosz milliárdosok érdekeit – válaszolta Abdi.

– Most nem az orosz oligarchákról beszélgetünk – pillantott rá szúrósan Tyihunov, hogy ne terelje a témát.

– Nézze, ha azt mondja, hogy ezek a török hírszerzés emberei, és azért vannak itt, mert valami ezredes engem célba vett, készséggel elhiszem, de ettől nekem még semmi közöm ezekhez az emberekhez.

– Valóban? – kérdezte Tyihunov, majd elindított egy kis médiafájlt. Kisvártatva Abdi visszahallotta a saját hangját, olyan tisztán és világosan, mintha épp most állna a budapesti irodaépület hatodik emeleti irodájában, amikor megismerte Szoraja Ögdüzt.

Azt mondta, ez a Wolfberg nagyon is óvatos. El tudom képzelni, hogy megkereste ezt az újságírót és együttműködik vele. És ha rólam adott át valamit, akkor óriási szarban vagyunk.

– Akkor feltétlenül ki kell belőle szednünk, hogy mit tud. Nincs más választásunk, el kell kapnunk – mondta Szoraja.

– Maga megőrült? Egy ezredest? Az Európai Unióban? – kérdezte Abdi. *– Akkor akár egy célkeresztet is festhetnék a hátamra, kiállhatnék a térre és kikiabálhatnám, miért vagyok itt.*

Abdi megsemmisülten hallgatta a felvételt. Egyszerre meleg lett a zakó, amit viselt. Érezte, ahogy az izzadtság végigcsurog a gerincén. Most már pontosan tudta, hogy az orosz a bolondját járatta vele. Nagyon tudatosan építette fel ezt a kis bemutatót, hogy ő belesétáljon a csapdába és még nagyobbat üthessen rajta a végén. Nem kellett Tyihunov felé fordulnia, hogy lássa az arcán az önelégült vigyort. Csak állt szótlanul és meredten bámult előre.

– Mielőtt még valami ostoba kifogáson törné a fejét, Faron úr – kattintott egy újabb ikonra az orosz –, itt van az összes jelentése, amit a török titkosszolgálatnak írt – nyitotta meg azt a temérdek fájlt a gép, amit harminc év alatt küldött a hazájának. – Természetesen ez volt a legelső, amit megszereztünk, a többi csak hab volt a tortán – adta meg a megsemmisítő döfést az orosz. Abdi most már nem tudott kihátrálni a helyzetből.

– Szóval ott tartottunk, hogy maga, ha nem is a saját erejéből teljesen, de egy nemzetközileg elismert multimilliárdos üzletember…

– És mit akar tőlem? – nézett rá kérkedőn Abdi. – Pénzt?

Tyihunov lekezelő pillantással nézett vissza rá. Abdi pontosan tudta, hogy ez a kérdés sértő, és tulajdonképpen az orosz reakciójára volt kíváncsi.

– Ennél maga sokkal okosabb – válaszolta Tyihunov.

Abdi zavarban érezte magát. Tudta, hogy van még ütőkártyája, de azt nem, hogy mi az. Képtelen volt felmérni tárgyalópartnerét és a helyzetet.

– Úgy látszik, annyira azért nem, hogy tudjam, mit akar – szólalt meg végül.

– Nos, lenyűgöző, amit elért – mondta Tyihunov. – Fél Európa legbefolyásosabb politikusai és gazdasági moguljai a maga tenyeréből esznek. És ön ezt kihasználva nagyon pontos előrejelzéseket kapott Európa gazdasági és politikai változásait illetően, amiről tájékoztatni tudta a török hírszerzést. Az, hogy Törökország ilyen jó egyezségeket köt, ahogy elkerüli a szankciókat, ahogy pénzt csikar ki az EU-ból, ez nagyrészt a maga munkája – nézett rá az orosz.

Abdi nem tudta hova tenni az elismerő szavakat.

– Köszönöm… azt hiszem… – dünnyögte. – De még mindig nem tudom, mit akar.

– Az elmúlt harminc évben, maga felépített egy hálózatot – válaszolta Tyihunov –, és nekem ez kell.

Abdi hitetlenkedve elnevette magát.

– Egy harminc év alatt felépített hálózatot nem lehet csak úgy átadni egyik napról a másikra.

– Talán nem egyik napról a másikra, de azért záros határidőn belül – felelte Tyihunov. – Higgye el, megtaláljuk a módját.

– Vagy különben? – kérdezte Abdi. Tyihunov sokatmondóan széttárta a karját, Abdi nem is akarta hallani mit válaszolna erre. Inkább megpróbálta elhadarni ellenérveit. – Nézze, ez lehetetlen. Én emberekkel vagyok kapcsolatban, nem robotokkal, akiknek csak úgy át tudnám adni a vezérlőegységét. Mindegyik egy külön személyiség, különböző érdekekkel, más és más rigolyákkal. Tudni kell, kit mi hoz lázba. És ha be is mutatom önt, mint üzleti partneremet, évekbe telik, míg ön beférkőzik a bizalmukba. Nem lesz elég az én ajánlásom, le kell tenni valamit az asztalra…

– Bízza rám, hogy csinálom – mondta Tyihunov. – Amúgy sincs sok választása.

– Azt sem tudom, van-e egyáltalán még választásom – húzta végig kínosan tenyerét az állán Abdi. – A csoport – mutatott a számítógépre Szoraja embereire utalva – nyilván már tájékoztatta az otthoniakat arról, hogy a kimenekítés közben eltűntem. Nem hiszem, hogyha egyszer csak előbukkanok, akkor nem akarnak majd újra kivonni a forgalomból. Azzal, hogy eltűntem, veszélyes lettem a számukra.

Abdi érezte, hogy lehetetlen helyzetben van. Vagy a sajátjai likvidálják, vagy az oroszok, miközben lelepleződik az egész eddigi tevékenysége.

– Kétlem, hogy azután, hogy az egész csapat feláldozta magát az ön inkognitójának megőrzéséért – válaszolta végtelen nyugalommal Tyihunov – még ki akarnák vonni a forgalomból, ahogy ön fogalmazott.

– Hogy mi? – hőkölt hátra Abdi, ez a hír szinte mellbe vágta.

– Jaj, bocsánat, itt egy kicsit elzárva élt a külvilágtól – nézett körbe teátrálisan Tyihunov. – Miután a maga csapata lebukott a magyar hatóságok előtt, először megölték az újságírót, majd elmenekültek a helyszínről. Ezután a csapat egy része elment magáért, akiket mi ugye likvidáltunk, a másik fele viszont, miután a hatóságok körbevették a rejtekhelyüket, magára robbantotta az épületet, Wolfberg ezredessel együtt – hozta be az aktuális sajtóhíreket Tyihunov a képernyőre, és a notebookot még jobban Abdi felé fordította. – Így már nem maradt senki, aki a maga titkáról tudna, kivéve persze minket, de azt a felettesének egyelőre nem kell tudnia.

Abdi gyorsolvasással futotta át a híreket. Megakadt a szeme a kiégett épület fotóin. Biztos volt benne, hogy az orosz most nem hazudik, és mindenki meghalt a csoportból. Azt már nem teljesen hitte el, hogy nem volt benne az ő kezük is a robbanásban, de a látottak alapján tudta, hogy valamilyen módon elhitetik a török hírszerzéssel, hogy az ő védelmében történt az egész.

– Így nem kell tartania a Basa bosszújától vagy gyanújától – mondta Tyihunov.

Abdi felkapta a fejét. A Basa személyének említése nagyon is arra utalt, hogy az orosz minden apró részletet ismer az életéből.

– De a másik két embert maguk ölték meg – mondta Abdi.

– Az újságcikkben mégis úgy van feltüntetve, mintha ők is a robbanásban lelték volna halálukat – mosolygott rá Tyihunov. – Szóval maga tiszta.

Abdi tudta, hogy rá is hasonló sors vár, ha visszakozik.

– Tegyük fel, hogy segítek – mondta Abdi.

– Csak tegyük fel? – kérdezett vissza Tyihunov.

– Honnan tudja, hogy nem fogom jelenteni a Basának, hogy maguk megzsaroltak?

– Onnan, hogy akkor ő fogja likvidálni – válaszolta nemes egyszerűséggel Tyihunov. Abdi elgondolkodott.

– Ebben mondjuk, van igazság – dünnyögte Abdi. – És honnan tudja, hogy nem szököm el?

– Mert akkor tönkreteszem – mondta Tyihunov. – Van még bőven ütőkártya a zsebemben, de eszemben sincs felfedni azokat. Azt hiszem, mostanra megismert már annyira, hogy tudja, nem szórakozom. Csak bólintson rá az üzletre, maga mostantól nekünk dolgozik, és máris szabad ember.

– Szabad? – nevette el magát kínjában Abdi. – Tudja, abban biztos voltam, hogy nem információt akarnak tőlem, mert akkor nem ilyen helyre hoz, hanem egy sötét, rideg pincében vallattak volna napok óta. De fogalmam sem volt, hogy mit akar tőlem valójában.

– És ez megbotránkoztatja? – kérdezte Tyihunov. – Tulajdonképpen visszaadom az életét. A sajátjai most kivonták volna. Élhetne Törökországban, ahol soha nem élt. Talán megbecsülésben, de jóval egyszerűbb körülmények között. A felesége elhagyná, mert nem olyan élethez szokott. Amikor találkoztunk megmondtam, hogy visszautasíthatatlan ajánlatot teszek, nem is értem, min gondolkodik még.

– Nem mintha lenne választásom – mondta Abdi. – De így mégis olyan, mintha önszántamból állnék át magukhoz.

– Ha akarja bezáratom egy pincébe és megkínoztatom, csak hogy jobb legyen a lelkiismerete – mondta Tyihunov.

– Inkább kihagyom – dörzsölgette idegességében még mindig az állát Abdi, aztán megadóan széttárta a karját. – Az öné vagyok.

– Örülök, hogy így döntött – rázott vele kezet Tyihunov, ami az orosz hírszerzésnél többet jelentett, mint egy vérrel írt szerződés.

– Csak azt mondja még meg nekem, kit képvisel maga tulajdonképpen? – kérdezte Abdi. – Az orosz államot vagy az orosz elnököt?

– Nem mindegy? – nézett rá kérdőn Tyihunov. – A kettő egy és ugyanaz.

26. FEJEZET

A délutáni nap fénye megtört a fehér függönyök hullámain. Tom elmélkedve nézett végig a bútorain, miközben türelmetlenül várta a csapatot. Csak ült a nappalijában öreg kutyájának fültövét simogatva, és alaposan megfigyelte a falakat, polcokat, elektronikus dolgokat. Látszólag nem volt sem rejtett kamera, sem lehallgatókészülék sehol, de azokat nem észrevehető helyekre szokták elrejteni. Azzal is tisztában volt, hogy a mai világban már be sem kell hatolni valakinek a házába, hogy megfigyeljék vagy lehallgassák. Elég távolról bekapcsolni egy okostévét, telefont vagy internetre kötött filmlejátszót. A lányok sokszor viccelődtek vele, hogy paranoiás, de képtelen volt szabadulni a gondolattól, hogy megfigyelik.

Végre autózúgást hallott odakintről. A szíve megugrott, mint amikor akcióra készült.

– Hé, Tom – lépett be hozzá a nappaliba Kistehén. – Jól vagy? Nyitva volt az ajtó.

– Mert már késésben vagytok – állt fel Tom és jelentőségteljesen Kistehénre nézett, majd a mögötte érkező lányokra. – Úgy volt, hogy elmegyünk futni! Mi ez a lazaság? – tárta szét a karját.

– Futni – húzta el lassan, de egyetértően a szót Kistehén, és bólintott. Tom ezt szerette benne, hogy soha nem kellett magyarázkodnia, és Kistehén soha nem kérdezett vissza, egyszerűen csak vette az adást. – Igaz. Gyerünk lányok, húzzátok fel a futócipőt! – terelte ki döbbent társait a szobából.

Tomnak nem kellett attól tartania, hogy barátainál nincsen sportruha. Tudta jól, hogy mindegyikük autójában van edzőcucc, vagy épp golyóálló mellény. Úgy képezte ki őket, hogy bárhol, bármikor, bármire bevethetők legyenek. Ő maga is edzőcipőt húzott, és kiment, gondosan bezárva maga mögött az ajtót.

Az autónál három kíváncsi szempár nézett rá, de meg sem szólalt senki. Rita guggolásokat végzett, hogy bemelegítsen, Judy a karját húzta

hátra többször, majd a lábát kezdte nyújtani. Tom tudta, hogy a jelenet nagyrészt a szomszédoknak szól, de rá is készülnek a futásra. Tom hüvelyk- és kisujját a füléhez tartva Kistehénre nézett, hogy megtudja, van-e náluk telefon. Kistehén ingatta a fejét, és a kocsira mutatott, ezek szerint mindenki bent hagyta a mobilját.

– Jól van – csapta össze a tenyerét Tom, majd összedörzsölte, ugrálni kezdett, és a fejét is megtekerte néhányszor, hogy ő is felvegye a szerepet. – A szokásos erdei út, remélem nem puhultatok el – mondta és megindult előre. A többiek szó nélkül követték.

Egy csoportban futottak, egy ütemben, senki nem akart előremenni vagy lemaradni. Ahogy elfutottak az utcán, Tom végignézett a házakon. Most tudatosult csak benne, hogy az utóbbi időben mennyi biztonsági kamerát szereltek fel, és persze látta a meglibbenő függönyöket is, ahogy az idős nénik a konyhaablakból ellenőrzik az utcát.

Ahogy elhagyták a házakat, elkanyarodott az erdő felé vezető útra. Megkerülték a piros-fehér sorompót, ami az illetéktelen kocsikat hivatott kirekeszteni az erdőből, és Tom hosszan vezette a csapatot az erdei ösvényen. Az emelkedőket meghúzta kicsit, majd a lejtőkön lazábbra vette a tempót, hogy kilazítsa izmait. Társai ütemesen vették mellette, mögötte a levegőt. Annak ellenére sem szóltak semmit, hogy nagyon meleg volt, és nem esett túl jól a mozgás. Amikor már jó messze jártak a lakott területtől, Tom lassított, és lépésben folytatta tovább az utat. Körbekémlelt, majd megállt és barátai felé fordult. A többiek is megálltak. Judy és Rita előrehajoltak, hogy kihúzzák a derekukat, Kistehén néhányat csavart a vállán.

– Az ég szerelmére, már elég messze vagyunk – mondta Tehén, és letörölte homlokáról az izzadtságot.

– Sosem lehetsz biztos – válaszolta Tom. – Az okosórák és -tévék világában.

– Neked még buta órád sincs, a tévéd meg őskori, majdnem fekete-fehér – jegyezte meg Rita tovább lazítva a térdét.

– De lehetnek mások is az erdőben – válaszolta Tom, és ő is csinált néhány hajolást.

– Elmondod végre? – kérlelte Judy, miközben agyoncsapott egy szúnyogot.

– Volt egy érdekes találkozóm Hegedűssel – egyenesedett fel Tom. – Tulajdonképpen kihallgatott egy kávézóban.

– Gondolom elkezdett nyomozni – mondta Rita.

– Igen, de nem a megfelelő kérdéseket tette fel – válaszolta Tom. Nehezen kezdett beszélni, mert igazából nem volt semmi konkrétum, amit meg tudott volna osztani a csapattal, csupán a rossz érzései. – Folyton arról kérdezősködött, hogy min dolgoztam Wolfival.

– Nyilván azt hiszi, valamelyik munkája miatt került bajba – vitte tovább a gondolatot Judy. – De inkább azokat kellene megkérdeznie, akik mostanában dolgoztak vele.

– Hát éppen ez az – bólogatott Tom. – Wolfi néhány hete megkeresett és segítséget kért egy munkában – sóhajtotta. – És ez azért volt furcsa, mert erről nektek sem beszéltem.

– És mi volt az a munka? – kérdezte Kistehén. – Mert azt sosem árultad el. Köze volt a törökökhöz?

– Sajnos igen – válaszolta Tom. – Wolfi lefülelt egy török kémet itt nálunk, aki a legérzékenyebb politikai körökbe dolgozta be magát. De annyira tartott tőle, hogy elkaszálják az ügyet, mielőtt kideríthetne valamit, hogy titokban nyomozott.

– Szóval nem véletlenül küldtek török bérgyilkosokat rá – mondta Judy.

– Ezek nem bérgyilkosok voltak, azok inkább egyedül dolgoznak – válaszolta Rita. Mivel Judy nem volt ott a legutóbbi akciójuknál, nem tudott minden részletet. – Sokan voltak, és mielőtt bajba kerülhettek volna, elmenekültek. A srácokkal úgy véltük, hogy hírszerzők.

– Pontosan – bólintott Tom.

– És az a furcsa a beszélgetésedben Hegedűssel, hogy rájött, Wolfi dolgozik valamin? – kérdezte Judy.

– Az a furcsa, hogy sejtette min – mondta Tom. – Pedig Wolfi kicserélt minden dokumentumot az irodában, miután elmentem. Semmi nem utalt török vonalra.

– És most úgy gondolod, Hegedűs is benne van – fejezte be helyette Kistehén.

– Valahonnan megtudta a török szálat, de nem a nyomozásból – bólintott Tom. – Ugyanakkor úgy éreztem, ő sem tud mindent.

– Ezt miből gondolod? – kérdezett vissza Tehén.

– Mert azt kérdezte, hogy az amerikaiaknak dolgozunk-e – nézett rá Tom.

– Amerikaiaknak? – nevetett fel Rita. – Miért érdekelte ez őt annyira?

– Fogalmam sincs. De legalább azt már tudjuk, hogy ő nem amerikai kém.

– Miért kell kémnek lennie? – kérdezte Judy, és újabb bogarakat hajtott el az arca elől.

– Mert valahonnan többet tud a török hírszerzőkről, mint a rendőrség – mondta Tom.

– Rendben – vett nagy levegőt Rita, csapkodva a csupasz felkarjára szállt vérszívókat. – Miért vagyunk itt? Azon kívül, hogy megint azt hiszed, lehallgatnak.

– Mert lehallgatnak! És mert van egy megmagyarázhatatlan rossz érzésem, és kell a segítségetek – mondta Tom.

– Őrizzünk? – kérdezte viccesen a lány, és dörzsölni kezdte a karját, hogy lesöpörje a szúnyogokat.

– Nem, nyomozzatok! Milyen anomáliákat vettetek észre, így viszszagondolva az elmúlt napok eseményeiben? Mindegy, hogy mit, csak soroljátok – mondta Tom.

A csapat elgondolkozott.

– A törökök... – kezdte Rita. – Az egyik helyről elmenekülnek, a másikat magukra robbantják? Nem logikus.

– Igen – emelte fel a hüvelykujját Tom. – Erre én is gondoltam.

– Miért vette őket körbe a rendőrség, a tűzoltók, a mentők – mondta Judy. – Nem szokványos eljárás egy rajtaütésnél. Csak, ha... tudjuk mi a végkimenetel – tette hozzá halkan.

– Jó érv – nyitotta ki a mutatóujját Tom, számolva az anomáliákat.

– A rendőrség először nem akart nyomozni – mondta Rita. – Most meg teljes erővel azt teszi, amikor már késő.

– Ez nem kirívó, mindig ilyen „hatékonyan" reagálnak – jegyezte meg pikírten Kistehén.

Tom azért felemelte a harmadik ujját is.

– A robbanás – mondta Rita. Tom felé fordult. – Ha tudták, hogy megtalálják őket, márpedig tudniuk kellett a korábbiak után, más módja

is lett volna eltüntetni a nyomaikat. Egyszerűbb, kíméletesebb, volt elég idejük rá. Nem igaz, hogy nem volt egy vészprotokoll.

Tom bólintott, már négy érvet számolt a kezén.

– Az üvegszilánkok – mondta Judy ellegyezve az apró zümmögőket a füle mellől.

– Mi van velük? – kérdezte Tom.

– Sokkal több volt a szobában, mint kint a parkolóban. Mintha a robbanás kívülről ment volna befelé, nem fordítva.

Tom érdekesnek találta ezt a felvetést, erre még nem is gondolt.

– És miért porladt el minden? – kérdezte Kistehén. – Egy robbanásban nem feltétlenül porlad el minden – nézett Tomra.

– Ez már hat érv amellett, hogy valami nincs rendben, nekem elég lett volna három is – mondta Tom, és szintén csapkodni kezdett, mert a szúnyogok őt is megtalálták.

– És most mi a terv? – kérdezte Rita, hogy siettesse a megbeszélést.

– Az, hogy saját magunknak kell kézbe venni az ügyet – válaszolta Tom. – Mi fogjuk kinyomozni, hogy mi történt valójában. De ez rázós lesz, mert nincs segítségünk.

– A titkárnő? – kérdezte Kistehén.

Tom megrázta a fejét.

– Az a vonal már kevés ide. Ráadásul bajba sodortuk Ágit is. De most a zárt bűnügyi nyilvántartási rendszerbe kell bejutnunk.

– És mit keressünk? – kérdezte Judy.

– Először is valami eltérést – magyarázta Tom. – Ha azt gondoljuk, Hegedűs rosszban sántikál, meg kell tudnunk melyik ponton tér el a történet. Lehet, hogy azt mondja, amit kiderítettek és máshol van a hiba. De ehhez meg kell tudnunk, mi van az eredeti jelentésben a robbanásról, a halottkém véleményéről, a tűzoltó szakértők jegyzőkönyveiből. Ha rájövünk mikor kezdték el elferdíteni a történetet, megtudjuk, kire kell koncentrálnunk.

– Szóval úgy érzed, van egy harmadik fél? – tette fel a költői kérdést Tehén. – Aki mindezt el akarta hitetni velünk.

– Inkább a világgal, de igen – felelte Tom.

– Azt akarod mondani, hogy... – nézett körbe Rita bizonytalanul, és lehalkította a hangját –, hogy Wolfi él?

– Lehet, hogy csak így szeretném gondolni – mondta Tom. – De nincs kizárva, hogy él – bólintott, majd újra lecsapott egy vérszívóra. – De ezt nem mondhatjátok el Lídiának, és nem élhetitek bele magatokat – nézett szigorúan a lányokra. Mindketten egyszerre bólogattak. – Na jól van, menjünk vissza, mert megesznek ezek a dögök – indult el visszafelé kocogva.

– És hol akarod kezdeni? – kérdezte Rita.

– Először is kell egy központ, ahol nem lát, nem hall minket senki – gondolkodott hangosan Tom. – Judy, szerezz egy műveleti lakást, ami nem köthető hozzánk! Megvan még az ingatlanos ismerősöd?

– Meg, amint visszaérünk, intézkedem – mondta Judy.

– Jól van, mi meg kitaláljuk, hogyan jutunk be a bűnügyi nyilvántartásba.

– Az szép menet lesz, mert elég profin őrzik – mondta Kistehén.

– Minek őriznék azt olyan profin? – kérdezte Rita.

– Ablaktalan különterem, netről leválasztott számítógépek... – sorolta Kistehén. – Volt egy nagyon rövid románcom egy bűnügyis adminisztrátor csajjal...

– Akkor meg is van a belépésünk – derült fel Rita.

– Rajta keresztül biztos nem, mert csúnyán váltunk el, majdnem két éve, és azóta át is helyezték – felelte Tehén.

– Akkor mégis megkeressük Wolfi titkárnőjét – mondta Tom.

– Őt már nem rángatnám bele ebbe – felelte Rita.

– Én sem, csak kérd el tőle a belső telefonkönyvét, hogy megtudjuk, ki dolgozik ott az adminisztráción – utasította Tom Ritát.

– Rendben – felelte Rita. – Aztán gondolom, megkörnyékezzük valamelyiket.

– Ez még nem kiforrott terv – ingatta a fejét Tom. – Tényleg úgy kell vennünk, hogy megfigyelnek, így nagyon óvatosnak kell lennünk. Ezért egymás között is ésszel kell kommunikálnunk – indult meg a következő emelkedőn Tom. Teljes erejéből futott, egészen a legtetejéig. A többiek is utánaeredtek, majd a tetőn egy pillanatra megálltak.

– Ha tényleg figyelnek, akkor azért úgy nehéz lesz bemenni, hogy ne vegyenek észre – jegyezte meg Rita hangosan szuszogva.

– Ha amúgy is megkapod a telefonszámokat – szólalt meg mellette Judy –, akkor van egy ötletem, hogyan juthatunk be anélkül, hogy bemennénk.

Rita Judyra nézve elmosolyodott és bólogatni kezdett. Tom és Tehén mit sem értettek a tervükből.

– Jól van, majd elmondjátok – lihegte Tom, mert már közel voltak a házakhoz. – De most azt kell, hogy higgyék, beletörődtünk Wolfi halálába, és csak Lídia miatt nyomozunk. Úgyhogy szépen megszervezitek azt a rohadt temetést és végigcsináljátok velem együtt!

27. FEJEZET

A lakótelepi hetvennégy négyzetméteres lakás nagynak számított a zuglói panelrengetegben. A kicsit megkopott tapéta, karcos parketta és elsárgult linóleum nem hatott hívogatóan a vásárlókra, ezért is tudta elkérni a lakás kulcsát Judy az ingatlanos barátjától. Az új lakáshitelekkel nem tudott versenyezni a lepukkant lakótelepi kuckó, így nem kellett azzal számolniuk, hogy egyhamar megveszik az ingatlant, és nem is nagyon jártak ide bemutatni a helyet, hiszen már legalább két éve árulták. A csapatnak viszont éppen jól jött, hogy eltűnhettek a kíváncsi szemek elől.

Beépített bútor csak a konyhában volt, így kempingasztalok és kempingszékek szolgáltak irodaként. A sarokban ledobott hátizsákokban polifómok, hálózsákok gondoskodtak a „kényelmes" alvásról, ha netán rájuk esteledett.

– Kikeresem a neveket – támaszkodott a konyhapulton Rita számítógépét búvva, miközben társai még a berendezéssel bíbelődtek. – Wolfi titkárnője megadta a jelszavát, így bármit megnézhetek, amihez neki hozzáférése van.

– Ez elég merész tőle – mondta Judy, kipakolva a saját laptopját.

– Inkább kényelmes – dünnyögte Rita. – Már eléggé unta, hogy a nyakára járok, és inkább megadta. Amúgy sincs érzékeny anyagokhoz hozzáférése. Maximum neveket és telefonszámokat tölthetek le, na meg a levelezését, ami nem hiszem, hogy érdekes.

– Akkor is kedves, hogy segít – felelte Tom, néhány bögrét és tábori evőeszközt téve a polcokra.

– Azt mondta, amúgy is megszerzitek, amit akartok, akkor miért ne adjam meg – vonta meg a vállát Rita.

– Akkor már jól ismer minket – állította fel a harmadik asztalt Kistehén, hogy minden számítógépnek legyen megfelelő helye. Judy már le is stoppolta az egyiket, és berendezte a munkaállomását. – Nem tudsz belépni a kódjával a bűnügyi rendszerbe?

– Nem, sajnos – húzta a száját Rita. – Már próbáltam. Pedig megspórolhatnánk egy csomó időt.

– Én már támadtam a nyílt adatbázisok felől, de elég jól védett a rendszer. Lepattantam a tűzfalról… – jegyezte meg Judy. – Az utolsó esélyünk a telefonkönyv.

– És most tulajdonképpen mit akartok ezekkel a nevekkel? – kérdezte Tom.

– Ha megtudjuk, kik dolgoznak azon az osztályon, ahol a jelentéseket archiválták, akkor a belső telefonkönyvből megtudjuk a mobilszámukat… – mondta Rita, aztán elhallgatott, mert nagyon koncentrálni kezdett. – Éééééés itt is van! – mosolygott elégedetten. – Az egész osztály névsora.

– Szuper – ült le egy másik számítógéphez Judy. – Ha van egy kis szerencsénk, akkor rá tudunk kapcsolódni a telefonjaikra. Rita, küldd át, én pedig meghekkelem.

– Máris – mondta a lány, miközben átvitte a számítógépét a Judy melletti asztalhoz, és leült.

– Amíg a lányok elmerülnek a mátrixban, addig mi mit csináljunk? – kérdezte Tehén.

– Valami kaját – válaszolt Tom. – Éhen halok.

– Van zsömle és felvágott – szólt hátra Rita.

– Meg zacskós leves a polcon – tette hozzá Judy, miközben szélsebesen jártak az ujjai a billentyűzeten.

Kistehén kinyitotta a hűtőt, Tom pedig bekapcsolta a vízforralót. Kikereste a zacskós leveseket, és négy bögrébe szórta az instant levesport.

– Mintha otthon lennék…

– Bejutottunk – mondta diadalittasan Judy. – Benne vagyok mind az öt telefonban – böngészte a levelezést, képeket, sms-eket. Rita is odahúzta a székét mellé, a lányok láthatóan nagyon elégedettek voltak a művükkel. – Nem is értem, miért tartanak az emberek ennyi képet a telefonjukon… – dünnyögte Judy.

– Azért, hogy mindig náluk legyen. Nézd, de helyes kutyái vannak – hümmögte Rita.

– Találtatok valami lényegeset is? – kérdezte Tom a lányok hátát nézve, míg mellette hangosan kezdett forrni a víz. – Nem hiszem, hogy bármelyikük a mobilján tárolja a nyomozásról készült jelentéseket.

– Ha egy térben vannak a telefonok a számítógépekkel, akkor nyert ügyünk van – magyarázta Judy folyamatosan gépelve a különböző parancsokat a számítógépbe. – Csak észrevétlenül bekapcsoljuk a bluetootht és importáljuk az adatokat.

– Ez valahogy túl egyszerűnek hangzik – jegyezte meg Tom.

– „Csináld egyszerűen" – idézte a legelső szabályt Kistehén, miközben felvágta a zsömléket és megkente őket vajjal, majd felvágottat helyezett mindegyikre. Tom is visszafordult a vízforraló kannához, majd felöntötte mindegyik bögrét vízzel.

– A francba – szólalt meg mérgesen Judy.

– Mi a baj? – kérdezte Rita.

– El vannak zárva a telefonok.

– Mi? Ezt honnan veszed? – kérdezte Tom, miközben elérhető távolságba tette a lányoknak a levest, és egy bögrével Judy mögé lépett, hogy figyelje, mit csinál.

– Mert bekapcsoltam a kamerákat mind az öt telefonon, és nézd! – mutatott a felosztott képernyőre a lány. Tom követte az ujját, de nem látott semmit.

– Nem tudom, mit kell látnom, tök fekete mindegyik monitorkép.

– Pontosan – akadt ki Judy. – Mind sötétet mutat. De a GPS szerint egy helyen vannak. Szóval vagy mindenki egymás ölében ül egy sötét szobában, vagy, ami valószínűbb, hogy bezárták a telefonokat egy szekrénybe.

– Nyilván biztonsági előírás – szorította meg nagy erővel a majonézes tubust Kistehén, hogy telenyomja vele a szendvicsét. – Nem vihetik be magukkal a telefont.

– Így meggátolják az illegális bejutást – kavarta meg a levesét Tom.

– De mi most pont illegálisan akarunk behatolni – válaszolta Judy idegesen.

– Próbáld meg a bluetootht, hogy átviszi-e a jelet – mondta Tom.

– Kizárt – rázta a fejét Judy, de azért megpróbálta. – Nem mennek át a bluetooth hullámok a falon, ahhoz a gép mellett kellene lennie a mobilnak, hogy összekapcsolódjanak.

– Akkor mi a következő terv? – kérdezte Tehén, miközben leszopogatta ujjáról a felesleges majonézt, majd összefordította a saját szendvicse két felét, és óriásit harapott.

Judy széttárta a kezét. Egy percig mindenki tanácstalanul bámult.

– Várj csak – gépelt most valamit Rita a saját számítógépén.

– Ne is próbálkozz, le vannak árnyékolva – mondta Judy.

– Azok a telefonok igen – dünnyögte Rita, és társa felé fordította a monitorját. Jó pár telefonszám volt rajta. – Ezek viszont ott vannak a közelükben.

– És? – kérdezte Judy.

– Kapcsold be a kamerákat. Tudjuk meg, milyen a hely – mondta Rita. – Keressünk másik bejutást.

– Ez nem is olyan rossz ötlet – osztotta meg a képernyőt megint Judy, és sorban kapcsolta be a közelben lévő telefonok kameráját. Furcsa arcok, szobarészletek, kabátbelsők látszódtak, némelyik mozgásban volt, mások fixen egy asztalt, vagy épp a mennyezetet mutatták.

– És most mit is kezdünk azzal, ha látunk egy faldarabot? – szürcsölt bele Tom a forró levesébe, valószínűleg egy töltőn lévő telefon mozdulatlan kameraképét figyelve.

– Várd ki a végét – mondta Judy továbbra is szélsebesen gépelve, majd diadalittasan lenyomta az entert, és elindított egy alkalmazást. Hátradőlt. A számítógép egy ideig „betöltést" jelzett. Majd felvillant a 4% jelzés.

– Ez egy emberöltő lesz – jegyezte meg Rita.

– Nem baj, ha mutat valami használhatót – koncentrált Judy a képernyőre.

A feldolgozottságot ábrázoló vonal szinte csigalassúsággal kúszott a kijelző bal oldaláról a jobb felé. *Hátralévő idő 35 perc* jelezte a gép. A szobára kényelmetlen csend ült. Kistehén falatozásán és Tom kortyolásán kívül szinte semmit nem lehetett hallani. A lányok eközben feszülten figyelték a képernyőt, Judy karba font kézzel hintázott, de le sem vette a szemét a monitorról, Rita türelmetlenül rázta a lábát, miközben szuggerálta a gépet, hogy gyorsabban dolgozzon. Fél óra letelte után aztán hirtelen gyorsasággal képek kezdtek felvillanni a monitor különböző területein. Szobarészek, folyosó, faldarab, konyha, fürdő, arcok, virágcserép, ablakkeret, plafon, apró kis részletek.

– Ez most mit csinál? – kérdezte Tehén tele szájjal.

– Számol – mondta Judy.

– Mit?

– Távolságot, mélységet? – vonta meg a vállát Judy. – Csak felhasználó vagyok, nem én írtam a programot.

Alig fejezte be a mondatot, a monitoron néhány egyenes vonal jelent meg, majd elkezdett térben megtörni, forogni, görbülni, színek és mélységek rajzolódtak ki, és lassan ki lehetett venni egy helyiség 3D-s rajzát.

– Ez nagyon bizarr – mondta Tom, miközben elismeréssel bámulta Judy képernyőjén, hogyan rajzolja ki egy program a telefonkamerák helyzete és képe alapján a lehetséges irodahelyiségek elhelyezkedését. – Kizárólag a telefonom kameraképei alapján le tudják rajzolni a lakásomat?

– Le bizony – mondta Judy. – Nesze neked hangszigetelés, és infraelnyelő réteg az ablakon.

– Ez nem vicces – válaszolt Tom.

– Pedig néha az – dünnyögte Judy, majd kirögzített és kinagyított néhány képet. – De ez harminc különböző telefon képét rakja össze most, nem egyét. Ott lesz a széf – mutatott egy szekrényt, amelyet a számítógép egy képtöredékből rajzolt meg, kis fakkok voltak rajta zárható ajtóval. – Ott vannak a telefonok.

– És ott az ajtó mellette. Az a terem, ami nekünk kell – mondta Rita. – Valakinek pont úgy áll a telefonja, hogy rálát az ajtóra.

– A titkárnőé. Töltőn van – mutatta Judy.

– Biztonsági záras – jegyezte meg Kistehén, amit most már mindenki látott.

– Mutasd, mi van még – kérte Tom. Judy elforgatta a képet, mintha a folyosó közepén álltak volna, 360 fokban mindenfelé meg volt rajzolva a környezet. Néhol fotók, néhol a program alkotta meg.

– Két számítógépekkel felszerelt helyiség, mosdók, konyha – vette számba Rita. –Látjátok mennyire jó, amikor valaki fel és alá sétál telefonálás közben? Bemutatja nekünk az egész teret!

– Harminchárman dolgoznak itt összesen – mondta Judy. – Plusz az öt, akik nyilván a biztonsági teremben vannak.

– Ez mind szép – mondta Tom. – De akkor sem hiszem, hogy feltűnés nélkül be tudunk jutni oda – mutatott a képernyőnek arra a sarkára, ahol a telefonmentes terem ajtaját valószínűsítette a számítógép.

– Pedig be tudunk – mondta Rita.

– Hogy vegyülsz el itt, ahol mindenki ismeri a másikat? – kérdezte Tehén.

– Nézd csak, itt telefonnal fizettek – mutatta a lány az egyik telefon kameráját egy paypasszos terminálon. – Tom széttárta a kezét. – Kaját rendeltek – tette hozzá Rita.

– Oké, meggyőztél – mondta Tom. – Derítsük fel jobban a terepet!

28. FEJEZET

A fákkal benőtt folyóparti rész elhagyatott volt. Az ágakon madarak vijjogása jelezte az idegenek jöttét. A motorcsónak zúgása elijesztette a fák között megbújó vadakat. A kormányos ügyesen lavírozott a vízbe fordult vastag fatörzsek között. Borisz a csónak orrában ült és a partot figyelte, de nem látott semmi szokatlant. Apránként kirajzolódott előttük egy szakadt drótkerítés, „Belépés csak engedéllyel" feliratú kopott tábla lógott róla csálén a vízbe. Ahogy elhaladtak mellette, ütemes koppanásokkal neki-neki ütődött a kidőlt oszlopnak. Lassan közeledtek a rejtekhely felé. A korábban felkapott ipari kikötő mára növényekkel benőtt kietlen területté vált. A drótkerítés mögött kopott betonstégeknek koccantak a hínárral benőtt jelzőbóják. Hátrébb nagyobb csarnoképületek magasodtak, hűtőházak, raktárak, rég elhagyott feldolgozóüzemek. Az egyik hajóbeállónál fegyveres őr állt. A kormányos felé fordította a csónakot. Borisz felállt és várta, hogy lassan megközelítsék a partot. A csónak lassított, és a fegyveres a kezét nyújtva a partra segítette Boriszt.

– Maradjatok itt – nézett a kormányosára Borisz, majd a hátrébb álló raktárépület felé indult. Útközben még két felfegyverzett őr húzta ki magát jöttére. Borisz csak biccentett, majd továbbment a raktár felé. Az út egyenetlen volt, a betonjárdát kíméletlenül feltörték a természet által visszafurakodó növények gyökerei. Borisznak ez most kedvezett, mert a fák teljesen leárnyékolták a csarnoképületet. Amikor a bejárathoz ért, felnézett a rozsdás ajtó fölötti kamerára. Talán ez az egy dolog volt új ezen a helyen. Kicsit várt, majd halk zizegés hallatszott, az ajtó kattant és kinyílt. Borisz belépett, és azonnal megcsapta az áporodott penészszag. Bár az ablakok zöme be volt törve, az épület mégsem szellőzött. A fal mellett egy vaságyon szétmállott priccs, mellette vödör, nyilván a mosdáshoz. Borisz összébb húzta magán a ballonkabátját és továbbment. A fallal leválasztott rész után már csak az egybenyíló rideg és sötét raktár volt. Az ablakokon ritkásan tűzött be a fény, elszórt nyalábokat rajzolva a hideg padlóra. Borisz átsétált a csarnokon és hátul benyitott egy vastag ajtón. Régen hűtőként

használták a helyiséget, most is rettenetesen hideg volt. A szoba közepén egy görnyedt alak ült. Kezei hátul voltak, nyilván a székhez bilincselve, a láncok megcsörrentek, ahogy felemelte a fejét jöttére. Borisz közelebb ment és megállt előtte pár méterrel, olyan távolságban, hogy jól lássa az arcát, de ne tudjanak összeütközésbe kerülni. Három tagbaszakadt őr lépett elő a sötétből. Borisz rájuk emelte tekintetét, és látta, hogy mindegyik férfi arcán sérülések vannak, vörös folt, felrepedt bőr, elkenődött vér. Most már tudta, hogy miért van a foglya megbilincselve, hiszen ő azt nem rendelte el. Borisz a fogoly felé biccentett. Az egyik őr szó nélkül odalépett és kinyitotta a bilincseket. A fogoly kissé megdörzsölte a csuklóit, majd maga előtt karba fonta kezeit, és kihúzva magát kihívóan nézett Boriszra. A tekintetük szinte összefonódott. Borisz tudta, hogy kemény emberrel lesz dolga. Intett az őröknek, akik a jelzésére elindultak az ajtó felé. Lépéseik hangosan visszhangoztak az üres szobában, míg be nem csukódott az ajtó. Borisz várt, közben pedig még mindig az előtte ülő férfit nézte, és azon gondolkodott, vajon melyikük fog először megszólalni. A kommunikációjuk ugyanis már rég elkezdődött, szavak nélküli kakaskodás volt ez. Túl büszke ember volt a foglya, hogy gyengének mutassa magát, bár Borisz biztos volt benne, hogy legbelül retteg, de nem mutatta félelmét.

– Ön nyilván profi, ezért rövidre fogom – szólalt meg végül ő. – Csak magán múlik, hogyan lépünk tovább.

– Kitalálom – morogta a férfi. – Van néhány kérdése, amire válaszokat akar.

– Valahogy úgy – mondta Borisz. – Gondolom, mostanra már eléggé foglalkoztatja, hogy kik vagyunk mi és miért van itt, Wolfberg ezredes.

– Nem igazán ez foglalkoztat – felelte Wolfi. – Nyilván valamilyen érzékeny témába tenyereltem, amiért elrabolt a török hírszerzés. Aztán ők is valakinek szúrták a szemét, mert tőlük meg elraboltak maguk. Csak azt nem tudom, miért vagyok én érdekes az oroszoknak – nézett Wolfberg egyenesen Borisz szemébe.

– Miből jött rá? – engedett meg egy elismerő mosolyt Borisz. – Az embereim meg sem szólalhattak oroszul, és én sem beszéltem velük a maga jelenlétében. Talán valami gond van az akcentusommal?

– Ó, nem, az ön kiejtése kiváló – felelte Wolfi. – Csak bátorkodtam kicsit felbosszantani a nagydarab kollégáit, és amikor kijutottam az

ajtón, akaratlanul is oroszul káromkodtak, innen már nem volt nehéz összerakni, kik is maguk.

Borisz bólogatott.

– Meg akart szökni? – kérdezte végül.

– Innen? – nézett körbe Wolfi. – A páratartalom elég magas, nyilván víz vesz körül, amikor kijutottam négyen vetették rám magukat, kint pedig bizonyára még akadnak néhányan fegyverekkel felszerelkezve, amit jelen állapotomban nem bírok lefutni. Szóval nem, nem akartam szembekerülni a GRU vagy az SZVR kiképzett őreivel vagy halálosztóival, csak felmértem a terepet.

– Akkor mire számít? – kérdezte Borisz.

– Őszintén? Semmi jóra – felelte Wolfi továbbra is ellenségesen karba font kézzel. – Valamiért fontos vagyok magának, különben nem lennék életben, de amint kiszedi belőlem, amit tudni akar, én már nem leszek értékes. Ezért bármilyen fájdalmas módját is választja az információszerzésnek, úgy vélem addig tart az életem, amíg hallgatok. Ha meg is tör, amiben egy cseppet sem kételkedem, sosem fogja tudni, hogy igazat mondtam-e – próbálkozott egy burkolt fenyegetéssel. Borisz tisztában volt vele, hogy a férfi a markában van, és azt tesz vele, amit akar, de az információ, amit tudhatott, nagyon is fontos volt a számára.

– És mit szólna hozzá – kezdett fel-alá járkálni előtte Borisz –, ha maga elmondja, amit tudni akarok, és én cserébe felajánlom, hogy menedéket adok magának Oroszországban, tanácsadóként dolgozhat, és később csatlakozhat a családja is, vagy – fordult ismét foglya felé – marad a kínzás.

Wolfberg láthatóan meglepődött.

– Nos – gondolkodott el hangosan. – Úgy vélem, nem vagyok Edward Snowden, nem árultam el a hazámat, és nem is kívánom megtenni. Igazából nem is bírok olyan információkkal, ami kimerítené az árulás fogalmát, úgyhogy ezt a tanácsadós variációt passzolom. Ha lesz olyan szerencsém, hogy életben hagy, akkor eléldegélek én itt is, ahogy eddig. Mellesleg köszönöm, hogy elárulta, rendben van a családom.

– Még – tette hozzá Borisz. – Az ön megtörésére nyilvánvalóan alkalmasabb valamelyik szerettét csípőfogó alá vetni, mint önt, személyesen – lépett közelebb és egyenesen belebámult Wolfi arcába. – Mondjuk a kislányát.

Wolfi nagyot nyelt, de megőrizte hidegvérét. Borisz tulajdonképpen csodálta ezért.

– Úgy számoltam, körülbelül öt-hat napja vagyok itt – szólalt meg lassan Wolfi, és fokozatosan elengedte a mellkasát, már képtelen volt olyan erős ellenállást mutatni. – Mivel nem hallottam semerre szirénákat az utazásunk során, ezért azt gondolom, elhitették a világgal, hogy valamilyen hivatalos útra mentem, vagy ne adj' Isten elhagytam a családom. Ezt nyilván a rendőrség beveszi, de a feleségem és a barátaim nem. Így biztos vagyok benne, hogy ők a keresésemre indultak, és első dolguk volt biztonságba helyezni a családomat, szóval nem, köszönöm, de nem hiszem, hogy el tudja hitetni velem, hogy magánál vannak a gyerekeim.

– Maga nagyon érdekes – mosolyogta meg Borisz lekezelő modorban. – Ügyesen rakja össze a puzzle darabkákat, csak tudja, az a baj, hogyha fals a kép a fejében, minden egyes darabkát rossz helyre fog helyezni – rakott egy elképzelt puzzle darabot a levegőben maga elé képzelt képbe. – És sosem áll össze a nagy egész – tárta szét a kezét. – Végül elbukik – mondta olyan meggyőzően, hogy Wolfi már a szavaitól is libabőrös legyen a félelemtől. – A barátai valóban nem hitték el az álinformációkat, és ténylegesen az ön keresésére indultak – folytatta Borisz a járkálást. – Csak azt az egy apró momentumot hagyta ki a számításból, hogy már meg is találták.

Wolfi értetlenül ráncolta a homlokát.

– Még egy dublőr? – kérdezte kétkedve.

– Jaj, dehogy – legyintett Borisz. – Az a másik csapat volt – utalt a törökökre. – Önre egy felrobbant épület romjai alatt találtak rá – nézett újra foglya szemébe. Szinte élvezte, hogy megadhatja az utolsó döfést. – Épp most szervezik a temetését. A családját nem védi senki, hiszen elvileg már nincsenek veszélyben – tárta szét ártatlan képpel a kezét.

Wolfi megsemmisülten nézett fel rá. Borisz érezte, hogy minden ellenállását szétroppantotta anélkül, hogy akár egy ujjal is hozzáért volna.

– A barátaim eltemettek? – kérdezte Wolfi. Borisz csak megrántotta a vállát, minden együttérzés nélkül. Látta, hogy foglya arcára kiült a döbbenet és a félelem, szemei cikáztak, ahogy próbálta átcsoportosítani az eseményszilánkokat, hogy valami új értelmet kapjon minden. – Mégis, mi a fenét akar tudni maga tőlem?

– Na, ezt a kérdést vártam az elején – mondta elégedetten Borisz. – Van egy lezáratlan fájó pont az életemben, és maga tudhatja a választ.

– Maga nem is Abdi Faronra kíváncsi – tört ki a felismerés Wolfiból.

– Faronról többet tudok, mint maga – felelte Borisz. Wolfi bólogatva nézett rá.

– Maga küldte az újságírónak azt a fájlt – mondta, most már helyére téve a darabokat. – Maga akarta, hogy nyomozzunk. Maga intézte úgy, hogy felfigyeljen rám a török titkosszolgálat, és maga akarta, hogy ők elraboljanak – sorolta megvilágosodva Wolfi a tényeket. – Magának nem is Abdi volt a célja, hanem én.

– Hohó, dehogynem – rázta meg a mutatóujját Borisz. – Mindig is Abdi volt a cél, de maga nagyon is kapóra jött nekem. Ezt hívják maguk úgy, hogy „két legyet egy csapásra", nem igaz? – nézett elégedetten Wolfira.

– Akkor magát a GRU küldte – mondta Wolfi. Borisz ereiben egy pillanatra megfagyott a vér. Az előtte ülő ember sokkal okosabb és gyorsabb észjárású volt, mint az képzelte.

– Miért kellett Nergusz tábornoknak Bejrútban meghalnia? – tört ki Boriszból.

Wolfi falfehéren nézett rá.

– Sajnálom – mondta lassan –, de fogalmam sincs, miről beszél.

Borisz dühös lett.

– Ennek semmi értelme – üvöltött rá. – El kell mondania, mit tud!

Wolfi némán nézte, mint aki megfogadta, hogy egy szót sem szól többet.

– Gondoltam, hogy maga nem lesz egyszerű – mondta idegesen Borisz. – Azt is tudom, hogy időt akar húzni, de nekem tengernyi időm van – hajolt közel hozzá ismét. – Most, hogy ön halott – sziszegte bele az arcába. Wolfi továbbra is szótlanul nézett a semmibe. Borisz megelégelte, ez nem az ő stílusa volt. Felegyenesedett, megfordult és elindult az ajtó felé, intve a belső kamerának.

– Maga akarta! – közölte még fenyegető hangon. – De tudja mit, hagyom még, hadd gondolkozzon – nyílt ki az ajtó, és belépett újra a nagydarab őr. – Vlagyimir addig felfrissíti egy kicsit a memóriáját, amíg

meglátogatjuk a családját – kiabálta még hátra, de Wolfi továbbra sem szólalt meg, ő pedig már nem fordulhatott meg.

– Kezdheted – mondta az ajtóban váró férfinak. – És nem kell finomkodni.

29. FEJEZET

Tom a lesötétített üvegű Transporter kisbuszból figyelte az utcát. Nem volt különösebben mit figyelnie, igazából a megszokott reflexek dolgoztak benne. Kistehén a kisbusz előtt pár méterrel álldogált, biciklis felszerelésben. Úgy álltak meg, hogy az indiai, a kínai, az olasz és a görög gyorsétterem is körülbelül egyforma távolságra legyen tőlük. A kellékeket, az egyes éttermek nevével díszített baseballsapkát és dzsekit már korábban beszerezték, hoztak egy biciklit a Transporter hátuljába, ha pedig motoros futárt várnak, Kistehén már kinézett egy robogót a közelben, amit „kölcsönvesz" az akció idejére. Tom remélte, hogy erre nem kerül sor. Nagyon nehéz lett volna megmagyarázni, miért akarnak éppen a rendőrség bűnügyi archívumába betörni, hogy leellenőrizzék a nemzetbiztonság egyik felső vezetőjét. Nem hibázhattak.

– Már fél kettő – mondta Kistehén. – Remélem, nem ma van céges buli, valami megrendelt ebéddel.

– Csak még nem éhesek – hallották Judy hangját a fülesben.

– Vagy fogyókúráznak – folytatta Kistehén.

– Akkor idejövünk holnap is – felelte Tom.

– Figyelem, kapás van – szólt közbe Rita. A háttérben Judy hangja hallatszott.

– *Pizzafutár, jó napot. Várom a rendelést. Hatos számú… igen, két tizennyolcas. Rendben. Üdítőt kérnek a pizzákhoz? Ha nem, akkor hatezerhétszáz forint lesz, egy órán belül ott vagyunk. Köszönöm, viszonthallásra* – adta Judy tökéletesen a diszpécsert.

– Hallottátok srácok, egy magyaros és két hawaii rendel! – erősítette meg Rita.

– Akció indul – tűrte fel a pólója ujját Kistehén, és elindult pizzát rendelni az olasz étterembe.

– Biztosítalak – jegyezte meg Tom ironikusan.

– Szóljatok, ha kell erősítés – tette hozzá Rita.

– Átküldtem nektek a képet – jelentkezett be most már Judy is jóval komolyabb hangon. – Néhány telefon kameráján keresztül láttam, hogy ez a barna pulóveres fickó rendelte a pizzát. – Tom a telefonjára érkező üzenet jelre bökött, és egy szemüveges, oldalra fésült hajú, középkorú férfi volt látható rajta.

– Fél óra, míg elkészül az étel – hallotta Kistehént, aki most már az étteremből jelentkezett.

– Rendben, addig vegyük át, hogy mik a lehetőségeink – mondta Tom. – Bemész a portára és felengednek, ez lenne a legjobb. Ha ez nem lehetséges, lejön a barna pulóveres srác és…

– Átadom neki a preparált dobozos pizzát, ő meg felviszi – folytatta Tehén.

– Igen, a te feladatod eddig tart – mondta Tom. – De innen még sok buktató van. Felviszi, és a konyhában ül le enni, akkor megszívtuk. Vagy a konyhában tányérra teszi a kaját, és a dobozt kidobja. Akkor mi legyen?

– Próbálkozunk megint egy másik napon – mondta Rita. – Amíg be nem viszik.

– Nem csinálhatjuk ezt a végtelenségig – mondta Kistehén. – Akkor behatolunk éjjel.

– Az túl kockázatos – rázta a fejét Tom. – Csak egy jelentés kell, nem ér annyit az egész.

– Erre most nincs alternatívánk – válaszolt Rita.

– Jó, menjünk tovább – folytatta Tom. – Tegyük fel, hogy beviszi a dobozt. Mi jöhet közbe még?

– Lehet, hogy elveszítjük a jelet, mert a szoba egy Faraday-kalitka – felelte Judy.

– Kizárt dolognak tartom, hogy a magyar rendőrség költ ilyenre – szólt közbe Kistehén. – Akkor nem kellene az embereknek letenni kívül a telefonjukat.

– Rendben, de mi van, ha mégis? – kérdezte Tom.

– Úgy csináltam meg a kütyüt, hogy magától is felkapcsolódjon a számítógépre, és szedje le az anyagokat – vette vissza a szót Judy. – Csak ebben az esetben vissza kell szereznünk a dobozt.

– A takarítók este fél hétkor kezdenek – folytatta Rita. – Körülbelül kilencig végeznek az irodákkal, és az összes szemetest a hátsó kukákba

ürítik, ami azért szívás, mert minden irodaháznak itt van a szeméttárolója, szóval rengeteg konténer van. Akkor át kell néznünk mindet, még mielőtt reggel ötkor jön a kukásautó.

– Pont most viszik a szemetet? – kérdezte Tehén.

– Igen, utánanéztem – felelte a lány. – Ha roncsolják a dobozt kidobáskor, a szerkezet sérülhet, és akkor megint újra kell csinálnunk az egészet.

– *Tartsa meg az aprót!* – hallották Tehén hangját. – Kész a pizza – jelezte halkabban a társaságnak.

Tom kipattant a kisbuszból, hátrafutott, kinyitotta az ajtókat, és kiemelte a biciklit, aminek a csomagtartójára már felszerelték a kocka alakú szigetelőtáskát. Ügyesen rátapasztotta a pizzéria logójával kinyomtatott matricát. Kistehén ekkor fordult be a sarkon. Odasietett ő is a Transporter hátuljához. Tom kinyitotta és kitette az általuk készített pizzásdobozokat, Kistehén pedig szépen átcsúsztatta a forró pizzákat azokba.

– Judy, ugye a szerkentyűd nem érzékeny a hőre? – kérdezte.

– Nemsokára kiderül – mondta Judy. – Azért próbáld meg úgy fogni, hogy ne a hátsó hajtáshoz csússzon a tészta. Akkor talán kibírja.

Kistehén gyorsan összecsukta és egymásra pakolta a dobozokat, majd beletette a hűtő-fűtő táskába. Felkapta a pizzafutáros dzsekit és a baseballsapkát, majd felpattant a biciklire, és elhajtott. Tom becsukta az ajtókat, és visszaült a volán mögé.

– *Mindjárt ott vagyok* – jelezte Kistehén. – *Működik a kamera?*

– Mindjárt tengeri beteg leszek – mondta Tom a telefonján követve a Kistehén mellkasára erősített rejtett kamera rázkódó képét. – Jól van, a következő épület az, ha bemész, jobbra lesz a porta.

– *Vettem* – tette le Kistehén a biciklit egy közeli lámpaoszlopnál, és a képek szerint rábilincselte a láncot. Tom egy kicsit húzta a száját, szerinte egy pizzafutárnak nincs ideje ilyesmire, de inkább nem mondott semmit. Kistehén közben betolta maga előtt a régi belvárosi épület súlyos ajtaját, majd szépen lassan körbefordult, hogy mindenki mindent lásson. Az ajtó mögött felújított porta várta. Szemben forgókaros, kártyás beléptetőrendszer, balra egy kis dohányzó néhány székkel, jobbra pedig két nő ült, fehér ingben, egyensállal a nyakában.

– *Jó napot! Ételt hoztam Kovááácsss…*

– Kovács István – súgott Judy.

– *Kovács Istvánnak* – ismételte utána Tehén, a pizzás számlát nézegetve, mintha arról olvasta volna le a címzettet. – *A hatodikra.*

– *Várjon, mindjárt felszólunk neki* – mosolygott rá az egyik portás hölgy, és már vette is fel a kagylót.

– *Ne vigyem fel?* – kérdezte Tehén. – *Talán úgy gyorsabb.*

– *Nem hinném, ahhoz át kellene, hogy vizsgáljuk.*

– *Nincs sok ruha rajtam* – tárta szét a karját Tehén. A lány elpirult, és inkább telefonált. – *Itt nem jutunk be* – mondta Tehén halkan.

– Nem baj, erre számítottunk – felelte Tom. Kisvártatva megjelent a barna pulóveres férfi a forgókaros beléptető mögött. – Ő az – mondta Tom.

Kistehén közelebb lépett és átnyújtotta a dobozokat a beléptetőn.

– *Vigyázzon, forró* – mondta. – *Hatezer-hétszáz lesz. Köszönöm! Viszlát!* – fordult ki Kistehén az épületből. – *Na, láttok valamit?*

– Még a liftben van – mondta Judy.

Tom maga elé vette a tabletjét, és azon követte tovább az eseményeket. Fél szemmel látta, ahogy Kistehén megérkezik. Már nyitotta is a kisbusz hátulját, és bepakolta a biciklit, aztán előrement és beült Tom mellé.

– Mi a helyzet? – kérdezte Tom.

Kistehén megvonta a vállát.

– Kaptam háromszáz borravalót.

– Akkor ma te veszed a piát, ha ez sikerül.

– Rendben, akkor ásványvizet isztok – bólogatott Kistehén és közelebb hajolt, hogy jobban lássa a képernyőt.

– Látunk valamit végre, Judy? Mert nekem csak egy kameraállást lőttél át – kérdezte Tom.

– Igen, a titkárnő mobilja töltőn van, az pont rálát az ajtóra. Mi figyeljük a többit. Egyelőre még nem ért fel.

– Ott van, nézd – kiáltott fel Rita.

– Igen, srácok, egy másik mobiltelefon kamerája veszi. A konyhába ment.

– Minek megy a konyhába? – csattant fel Kistehén.

– Gondolom evőeszközért – válaszolt Rita.

– Pizzához?

– Csak ne ott egye meg – drukkolt Tom. Nagyobb energiát vett ki belőle az, hogy nem tehetett semmit, mintha beküldték volna egy ellenségekkel teli házba.

– Három pizzát? Csak nem! Szerintem másoknak is visz – mondta Judy.

– Vagy kijönnek enni – mondta Rita, mert nyílt az ajtó.

– Vidd be, vidd be – suttogta Tom szuggerálva a képet, amit Judy közben megosztott.

– Hááát, kivett néhány tányért.

– Szalvéták, kés… – jelentett Rita. – Ebből még bármi lehet.

– Vidd be, vidd be… – hunyta be a szemét Tom.

– Ne – hallatszott Judy hangja. Tom szemei kipattantak. Látta, ahogy a srác megpróbálja rácsúsztatni a pizzát egy tányérra.

– Nem fog ráférni – nyugtatta Kistehén. – Direkt a nagyobbat kértem.

Tom megnyugodva látta, hogy az összes tányér kicsinek bizonyul a nagy pizzához. A monitoron most egy nő tűnt fel, és valamit magyarázott a férfinak. Együtt visszacsúsztatták a pizzát a dobozba. A nő tányérokat szedett össze és elindult kifelé a konyhából.

– Bemennek! – hallatszott Judy felszabadult hangja. Tom elmosolyodott, és belecsapott Kistehén feltartott tenyerébe.

– Ezt szeretem benned, hogy gondolsz a részletekre – vigyorgott.

– Judy, innentől tied a pálya – mondta Kistehén.

– Vettem, rajta vagyok!

Mire Tom és Kistehén visszaértek a bázisra, a két lány már szépen összekészítve kitette a jelentéseket az asztalra, mindenkinek egy nagy kupac papírt.

– Itt van a nap hőse – kiáltott fel Rita, amikor beléptek az ajtón, és odavitt hozzájuk egy tálcán négy bögrét.

– Teával koccintunk? – kérdezte Kistehén.

– Hacsak nem hoztál valami mást – felelte Judy.

– Csak pizzát – nyitotta fel a kezében lévő dobozt Kistehén.

– Egyetek, aztán kezdjük el átolvasni a jelentéseket – ment beljebb Tom az ajtóból. Kivett egy szelet pizzát Kistehén dobozából, és magához vett egy bögrét.

– Időrendi sorrendben raktam össze – mondta Judy. – Először a helyszínelők jelentése, a tűzoltóké, aztán az orvosszakértőé, majd a nyomozást végző rendőré, és végül Hegedűsé, amit már jól ismerünk.

– Tökéletes – bólogatott Tom, de már fel sem nézett, falta a sorokat és a pizzát egyszerre.

Mindenki visszatért a saját kis bázisához, és falatozás közben belemélyedtek a papírokba.

– Azért ebben van néhány eltérés – szólalt meg kisvártatva Tehén.

– Nem is kevés – bólogatott Judy. Tehén ráemelte a tekintetét.

– Te már elolvastad?

– Amíg Rita teát készített, nem bírtam várni, de nem akarlak befolyásolni benneteket – mondta Judy.

– A DNS-szám nem stimmel – szólalt meg Rita is. – Az orvosszakértő nyolc különböző DNS-mintát talált, Hegedűs jelentésében pedig tizenegy ember vesztette életét.

– Ez az egyik hiba – bólintott Judy. – Jó lenne tudni, ki az a két ember még, akit a jelentés szerint „megölt" a bomba – mutatott idézőjelet kétkét ujjával.

– Három – mondta Kistehén.

– Az egyik nyilván Wolfi – nézett rá Judy. Kistehén elgondolkodott, majd újra belemerült az olvasásba.

– Nagyon morbid kezd lenni ez a nyomozás – ingatta a fejét.

– Jól mondtad, Judy – kezdett dünnyögni Tom. – A tűzoltó szakértő jelentésénél tartok. „A robbanás kívülről befelé történt". Hihetetlenül jó a megfigyelőképességed.

Judy elmosolyodott.

– Még egy tűzszerészt is bevontak a vizsgálatba – mondta el a jelentés végét. – Azt írta, a tölteteket az épületen kívül, az ablakok mellett helyezték el. Mi értelme lett volna ennek, ha magukat akarták megölni? Akkor egyszerűen bent, középen robbantanak, nem kívülről, két oldalról. Miért törték volna magukat azzal, hogy kívül szerelik fel a tölteteket?

– Megölték őket – bólintott Tom. – Bár ezt a jelentés nem mondja ki, de a tények erre utalnak.

– És itt egyáltalán nem szerepel Wolfi neve – mondta Rita. – A kórboncnok azt írja, lefuttatta az adatbázisban a DNS-mintákat, de nem talált egyezést, így holttestek hiányában, a felismerhetetlenségig eltorzult maradványokból nem lehet megállapítani az áldozatok kilétét.

– Igen, Wolfi nevét csak Hegedűs tette hozzá – bólintott Judy.

– Még a rendőrnyomozó sem ferdített ennyit a jelentésen – szólt bele Kistehén. – Kihagyott fontos részeket, mint a kívülről történő robbanás, de nem írta át a jelentést. Még ő is nyolc névtelen áldozatról beszél, míg Hegedűs jelentésében tizenegy áldozat van leírva, „közülük bizonyítottan egy Wolfberg János rendőr ezredes" – olvasta fel hangosan. – Tudjátok mit jelent ez? – emelte fel a fejét és szája széles mosolyra húzódott.

– Ki ne mondd! – kérte Rita. – Nem akarok hiú reményeket, akkor fogok örülni, amikor megtaláltuk.

– Ha megtaláljuk – javította ki Tom.

– Ezt hogy érted? – kérdezett vissza a lány.

– Wolfit csak azért hagyhatták életben, mert tud valamit, ami kell nekik – felelte Tom.

– Akkor megkeressük – tárta szét a karját Rita.

– Csak éppen azt nem tudjuk, kik azok, akiknek kell az a valami, és mit tud Wolfi – szólt közbe Kistehén. Tom bólogatott.

– Tök sötétben tapogatózunk.

– Hát, azt már biztosan tudjuk, hogy nem a törökök – dobta az asztalra a jelentéseket Judy. – Mivel őket likvidálták.

– Eddig azt mondtad, Wolfi azért volt érdekes, mert valami török fickó után nyomozott, nem? – nézett Rita kérdőn Tomra.

– Ezt feltételeztem, igen, de Wolfi több szálat is összekötött, és ahogy emlékszem a szobájára, számos eseményt tanulmányozott. Nagy valószínűséggel a Közel-Kelettel függ össze, Európa is benne van, tuti kapcsolódik a törökökhöz, gazdasági mozgásokhoz – gondolkodott hangosan Tom, majd feltette a kezét –, rengeteg ötletem van, de igazából fogalmam sincs, hogy mire bukkant rá. Nem avatott be mindenbe, nem tudom mi az, ami miatt életben hagyhatták.

– Akkor induljunk ki azokból az eseményekből, amiket biztosan tudunk – mondta Kistehén. – A törökökkel nem lőttél nagyon mellé, mert végül is ők rabolták el Wolfit.

– Ez igaz – bólintott Tom.

– De valaki más is rajta volt az ügyön, mert a törökökkel csúnyán elbántak.

– Ilyen akciót csak nagyhatalmak hajtanak végre – felelte Tom. – USA, Kína, Izrael, az oroszok... vannak páran.

– Most már azt is tudjuk, hogy beszivárogtak a belügybe – tartotta fel a jelentéseket Kistehén.

– Tulajdonképpen csak el kéne beszélgetnünk Hegedűssel – mondta Judy – kevésbé udvarias módon.

Rita és Kistehén bólogatott.

– Nem – vágta rá Tom. Mindenki meglepődve nézett rá.

– De hiszen azért akartad ezt az egész akciót, hogy megbizonyosodjunk róla, Hegedűs benne van a dologban.

– Igen, éppen ezért követni fogjuk – válaszolta Tom. – De ő csak egy porszem a rendszerben. Ha ő eltűnik, vagy valamilyen módon figyelmezteti a szervezetet, akinek dolgozik, akkor soha nem találjuk meg Wolfit. Elvágják a szálakat, és minden nyomot elvesztünk.

– Gondolod, hogyha figyeljük, elvezet Wolfihoz? – kérdezte kétkedve Kistehén. – Épp az előbb mondtad, hogy kis porszem a rendszerben. Nem hiszem, hogy tudná, hol van, vagy odavinnék.

– Én sem – rázta a fejét Tom. – De azt tudom, hogy Wolfi élete két hajszálon függ. Az egyik az, hogy azt hiszik, mindenki bevette, hogy meghalt, és senki nem keresi. Ezért úgy kell mindent csinálnunk, mintha beletörődtünk volna az elvesztésébe. Nem szólhatunk a feleségének, a családjának, a gyásznak hihetőnek kell lennie – nézett a társaira, akik némán elgondolkodva bólogattak –, mert ezen múlhat az élete.

– És a másik? – kérdezte Judy.

Tom sóhajtott.

– A második az, hogy Wolfi meddig képes húzni az időt, és magában tartani az infót, amit tud. Ha beszél, utána már nincs rá szükségük... Ezért gyorsan meg kell találnunk.

A szobában pár pillanatra feszült csönd lett.

– Akkor viszont veszélyben van a családja – szólalt meg halkan Rita. – Ha ki akarják szedni belőle az információt, valamelyik családtagjával fogják zsarolni.

– Tudom – bólogatott Tom. – Meg kell szerveznünk a védelmüket, lehetőleg úgy, hogy se ők, se más ne vegye észre.

– Csalinak akarod használni őket? – ráncolta Rita a homlokát.

Tom összeszorította a fogát, neki sem tetszett az ötlet.

– Lehet, hogy ez lesz az egyetlen esélyünk... Egyszerűbb lenne, ha tudnánk, mit talált Wolfi. Van pár ötletem, aminek még utána kell menni, de Lídiáékat közben mindenképpen figyelnünk kell.

– Nem tudunk egyszerre rájuk is figyelni, és Wolfit is keresni – mondta Kistehén. – Kevesen vagyunk.

– És már ismernek minket – jegyezte meg Judy. – Legalábbis a rendőrségnél, és nyilván Hegedűs.

Tom nagyot sóhajtott.

– Jól van, ti ráálltok Hegedűsre, és megkeresitek Lévait – nézett Tehénre, akinek arcán halvány vigyor jelent meg a régi kolléga neve hallatán. – Ne örülj, nem hívjuk vissza, de a biztonsági cégén keresztül védelmet tud nyújtani Lídiának és a gyerekeknek.

– Jó ötlet – bólintott Tehén. – És te?

– Én megpróbálok valami segítséget szerezni.

30. FEJEZET

A varsói étterem fehér abroszos asztalai között elegánsan öltözött pincérek siklottak ügyesen lavírozva az óriás tányérokkal. Francia mintára apró, viszont annál ízletesebb fogásokat szolgáltak fel. A mennyezetről kristálycsillár lógott minden nagyobb asztal fölé, a sötétített ablakokat selyemzsinórral átkötött fényes függönyök keretezték. Az oszlopok márványból, az üvegszobrok kristályból készültek, mindent átszőtt az elegancia és luxus. Borisz nem kifejezetten rajongott a francia konyháért, de most elégedetten lögybölte karcsú szárú poharában a vörösbort. Már a tizedik találkozón voltak túl, és Abdi értékes „eszköznek" bizonyult. Kivételes kapcsolatokkal bírt, és olyan ügyesen mutatta be őt, holmi álnevekkel és áltisztségekkel felruházott új „társaként", hogy meg sem fordult senki fejében, hogy Borisz valójában az orosz hírszerzés egyik tisztje. Most is ott ültek Lengyelország vezető pártjának első emberével, pénztárnokával és vezető tisztségviselőjével. Legutóbbit a GRU-nál a lengyel hírszerzés politikai irányítójaként tartották számon. Jó néhányszor próbálták már megkörnyékezni őket, figyelték a mozgásukat, próbáltak technikát telepíteni a házukba, elektronikus eszközeikre, de soha nem értek el igazi áttörést. Most viszont Borisz ott ült, ráadásul rögtön hármukkal egy asztalnál. Abdiban láthatóan nagyon megbíztak, súlyos ügyeket intézhetett el nekik korábban, mert nem csak a közös múlt és a közös bűn kovácsolta ezeket az embereket össze.

– Mikor tervezik átvenni az újságot? – kérdezte leplezetlen érdeklődéssel a pártvezető.

– A választások előtt pár hónappal – válaszolta Abdi.

– Nem lesz az túl késő?

– A Gazeta Borcza a legolvasottabb napilap – szólt közbe Borisz. – Ha két héttel a választások előtt vesszük át, akkor is meg tudjuk fordítani a versenyt – tette vissza az asztalra a borát. – Tudja, hogy megy ez, néhány embert lehúzunk, néhány új arcot bevezetünk, pár régi motorost pedig az egekig magasztalunk, és rögtön megsokszoroztuk az esélyeiket

– gesztikulált. – A mostani huszonpár százalékról akár harmincöt százalékra is fel tudjuk dolgozni a választóik számát.

– Úgy látom, tudja, mit csinál – mosolygott elégedetten a pártvezető, miközben megpróbálta villájára tűzni az aprócska lazacot a tányérján.

– Nagyon sokat foglalkoztam Lengyelország politikájával – mosolygott vissza Borisz, tulajdonképpen az igazat állítva.

– És mi lesz a pénzzel? – köszörülte meg a torkát a pénztárnok. Ő volt az egyetlen, akit kissé feszélyezett ez a megbeszélés. – Szükségünk lesz az újságon kívül is reklámra. Plakátok, kisfilmek, rádióspotok – magyarázott, eddig hozzá sem érve az ételhez – rengetegbe fog kerülni a kampány.

– Én azt gondolom, ha meg tudunk egyezni – törölte meg mesterkélten a száját Borisz a vászonszalvétával, majd hátradőlt, lazán adva az üzletembert – akkor négy-ötmillió euróval meg tudjuk támogatni a pártot.

– Erre koccintanunk kell – intett a pártvezető a pincérnek, és már a harmadik üveg bort hozatta. Borisz úgy látta, már nem teljesen józan, de így még könnyebb is volt őt befolyásolni.

– Elnézést – szólt közbe ismét a pénztárnok –, de ez a felajánlás semmiképpen nem jöhet önöktől közvetlenül a pártba.

– Ne aggódjon, majd egy nonprofit szervezeten keresztül juttatjuk el a pénzt – legyintett lazán Abdi, felvágva a ropogósra sült kacsahúst a tányérján.

– Látod, Malek – nyomta az oldalába a könyökét barátian a pártvezető. – Mindenre van megoldásuk.

– Tökéletes – görbítette végre mosolyra a száját a pénztárnok. Borisz elégedetten bólogatott.

– Cserébe én már most meg tudom ígérni – vette magához a szót az eddig némán falatozó tisztségviselő, és megemelte poharát. Borisz tulajdonképpen rá volt a legjobban kíváncsi –, hogyha hatalmon leszünk, akkor az összes autópálya-beruházást megkaphatják.

– Ez a beszéd – csatlakozott hozzá a pártvezető is.

– Csak építsenek fel egy céget, ami megfelel a követelményeknek – tette hozzá a pénztárnok.

– Meglesz a cég – felelte Abdi.

– Minket ettől függetlenül leginkább az energetikai beruházások érdekelnének – szólalt meg Borisz. – Ha jól tudom, terveznek erőműfejlesztést.

– Tervezünk mi mindent – mondta a pártvezető. Beleivott a borába, majd huncut mosollyal Borisz felé rázta a mutatóujját. – Láttam, gyönyörűen csinálták azt a ziccert a csehekkel is – nevetett. Borisz észrevette, hogy mellette Abdi kezd kényelmetlenül feszengeni, de az arca nem árult el semmit. – Az orosz elnök csak lesett, amikor a miniszter bejelentette, hogy a törökök beszállnak a versenybe. Inkább maguk, mint ők – mondta a pártvezér sokkal jobb hangulatban, mint amit a napszak indokolt.

– Azért még ne írjuk le az oroszokat – mondta Abdi.

– Miért is ne? – bökött egy újabb falatot a villájára a pártvezető. – Majd mi megmutatjuk nekik. Maguknak áll a zászló, ha megnyerjük a választást, bármit vihetnek.

– A szaván fogjuk – mosolygott vissza rá Borisz, és kiitta a borát. Még nem döntötte el, hogy valami fedőcéggel fogják elhozni ezt a beruházást, vagy a titokban készített felvétellel fogja nemzetközi botrány keretében megbuktatni ezt az embert, de egyben biztos volt, ő már megkapta, amit akart. A következő fél órában már csak udvarias beszélgetést folytattak, alig tudták otthagyni az időközben lerészegedett társaságot.

– Maga nagyon érti a dolgát – mondta Abdinak, ahogy az autóhoz mentek a parkolóba. Két testőr az autó mellett állt, további négy egy másik autóban várta, hogy induljanak.

– Ha a cseh szerződésre céloz...

– Arra célzok – szólt közbe Borisz, mert egyáltalán nem akart most semmi negatívumra gondolni, úgy érezte, irányba állította a törököt és sokkal többet profitálhat abból, ha kihasználja, mintha bosszút áll rajta –, hogy nem hittem, hogy tartani fogja a szavát. De tökéletesen végzi a dolgát – nyitották ki a testőrök előttük a fekete Mercedes limuzin ajtaját, ahogy közeledtek.

– Nem volt túl sok választásom, vagy maguk nyírnak ki, vagy a sajátjaim – állt meg Abdi az autó jobb oldalán.

– Ne aggódjon – válaszolta Borisz, és beszállt hátulra.

– Megvéd majd egy török kivégző csoporttól, vagy egy bérgyilkostól? – kérdezte kétkedve Abdi, ahogy beült mellé. A testőrök rájuk zárták az ajtót, de még mindig kint álltak és az autónak háttal figyelték a környezetet.

– Ha hiszi, ha nem épp azon vagyok – mondta Borisz. – A maga biztonsága abban van, hogy látványosan folytatja a munkáját.

– Ne mondja már, hiszen nem is tudnak kapcsolatba lépni velem – válaszolta idegesen Abdi. – Folyamatosan úton vagyunk, már kivégeztük Prágát, Pozsonyt, Bécset és még nem jelentkeztem be, mintha direkt bojkottálnám őket, miközben egy idegent mutatok be mindenhol.

– Rosszul látja a dolgot – válaszolta Borisz. – A török hírszerzési központ nem így gondolkodik. Az ön védelmére küldött csoportot likvidálták, ezért pontosan tudják, hogy önnek fogalma sincs, kiben bízhat. Nem tűnt el előlük, dolgozik, azaz tudják, hogy él, és elérhető. De nyilván nem akar kapcsolatot teremteni, mert nem bízik senkiben. Lehet, hogy a saját rendszerükben árulta el valaki az egységet. Azért nem megy haza, mert fél hazamenni, új szállodákat választ, mert fél, hogy követik – magyarázta más megvilágításból a dolgokat.

– Érdekes gondolatmenet – jegyezte meg töprengve Abdi. – De akkor sem érthető, hogy maga mit keres mellettem?

– Pedig teljesen nyilvánvaló – válaszolta Borisz, miközben elővette a zsebében rezgő telefonját. – Én vagyok a testőrfőnöke – nézett gondterhelten a kijelzőre. „*Nem beszél. Erősebb motivációra lesz szükség*" – olvasta az sms-t. – Induljunk! – húzta le résnyire az ablakot, mire a testőrök beszálltak az autóba. – Magát elvisszük a házhoz, aztán nekem még el kell intéznem valamit.

31. FEJEZET

A Hajógyári-sziget folyton hűvös partján kutyák kergetőztek a sziget körül vezető úton. Kedvelt sétáltató hely volt azok számára, akik ki akartak szakadni a városból. Tom a parton hagyta a kocsiját, és gyalog ment át a hídon. Vékony dzsekijén felhúzta a cipzárt, mert a Duna felett csípős szél fújt. Ahogy behúzott nyakkal, zsebre dugott kézzel igyekezett át a másik oldalra, megpillantott egy városi terepjárót az alsó úton parkolni. A sofőr még a volán mögött ült, éppen úgy, ahogy megbeszélték. Tom körbenézett, de nem látott semmi gyanúsat, így az autó felé vette az irányt. Ahogy közeledett, a férfi is kiszállt a kocsiból, majd rögtön a szájába vett egy cigarettát, és picit elfordult, ahogy meggyújtotta az öngyújtóval. Ártatlan mozdulat volt ez, mintha csak a szél elől akarná védeni a lángot, de a tapasztalt hírszerzők kiszúrták a rejtett körbekémlelést. Senki nem volt körülöttük. A férfi egyenesen Tomra nézett, aztán lesétált pár fokot a vízhez vezető betonlépcsőkön, és megállt, mintha csak a folyót bámulná. Jakov Gadish igazi legenda volt az izraeli hírszerzők között, mellesleg a Budapesten lévő izraeli kémrezidentúra feje. Egész Kelet-Európa hozzá tartozott. Még a kommunizmus idején kezdett Magyarországon dolgozni, a kilencvenes évek elején aktívan segítette az Oroszországból kivándorló zsidók kijuttatását Izraelbe. Olyan kaliberű hírszerző volt, akivel Tom soha nem találkozhatott volna személyesen, hacsak közös jó barátjuk, Fritz Meier nem enged meg egy telefont, és kéri meg Jakovot, hogy beszéljen vele. Tomnak fogalma sem volt, hogy Fritzcel honnan ismerik egymást ilyen jól, bár azt tudta Gadishról, hogy magyar és osztrák felmenői vannak, így mindkét nyelvet tökéletesen beszélte még jó pár egyéb mellett. Fritz soha nem kérdezett, ha Tom segítséget kért, így Gadish nyilvánvalóan nem tudta, miért jön ide. Ahogy leballagott a lépcsőn Gadish mellé, megcsapta az erős dohányszag.

– Jókat hallottam magáról, Erkel úr – fordult felé az izraeli. Tom most látta először, bár már rengetegszer hallott a férfiról. Az arca barna volt, a fogai sárgák a dohánytól. Tom jól tudta, hogy Fritzcel egykorú lehet,

azaz a hetvenes éveit tapossa, de sokkal fiatalosabbnak nézett ki, ráncai csak karakteresebbé tették megjelenését, magabiztos személyisége pedig minden mozdulatában és szavában érződött.

– A barátaimnak Tom.

– Nem vagyunk barátok – jegyezte meg Gadish.

– A barátom barátainak is – tette hozzá Tom.

Gadish bólintott, majd leültek a kőre.

– Fritznek nem sok barátja van, akit beajánlana, szóval ez elfogadható.

Tomnak most a megszokottól eltérően nehezére esett teljesen hidegnek és lazának látszani. Nagyon sokat várt ettől a találkozótól.

– Történt egy támadás nem olyan rég – vágott bele a közepébe.

– Az irodaház robbanása, olvastam róla – bólintott Gadish. Az a fajta ember volt, aki nem akarta feleslegesen fecsérelni a szót. Nem azért, mert türelmetlen volt, inkább azért, mert soha nem tudhatta, kivel beszél valójában, vagy kik hallgatják éppen. Tom meglepetten felemelte a fejét.

– Ugyan, látszott az esetről, hogy valamit el akarnak kendőzni a sajtóban.

– És ezt mégis miből gondolja? – kérdezett vissza Tom.

– Az elmúlt években Budapesten feltűnően nagy a mozgás – fújta ki a füstöt Gadish. Tom tudta, hogy a hírszerzőkre gondol. – Itt vannak az amerikaiak, mi, a németek, az oroszok. Lehetne egy hírszerzési világtalálkozót tartani. A hidegháború idején nem volt itt ennyi kém, mint most – nevetett visszagondolva. – Ráadásul az expo csak két hét múlva lesz, még egy török céget sem láttam, aki egy hónappal előbb ideküldi a mérnökeit, hogy készüljenek elő a kiállításra. Ordított a cikkről, hogy álhír.

– Akkor ezt nyilván minden oldal tudja – jegyezte meg Tom.

– Nyilván – dobta be a csikket a folyóba Gadish. – Szóval, miben kell a segítségem?

– Tudnom kell, ki csinálta a robbantást – válaszolta Tom.

– Ha engem kérdez, ez tipikusan orosz munka – válaszolta Gadish, miközben újabb cigarettára gyújtott.

– Maguk nem voltak benne? – szorította ökölbe a kezét Tom, mert tudta, hogy ez nagyon direkt kérdés.

– Maga az első, aki ezt kérdezi – hümmögött Gadish.

– Ezt hogy érti? – rázta meg a fejét Tom.

– Az íratlan hírszerzési protokoll szerint, ilyenkor a hatóságok megkeresnek nem hivatalosan bennünket, hogy informálódjanak – magyarázta Gadish félig a cigivel a szájában, miközben elrakta az öngyújtóját. – De most senki nem kérdezett semmit. Ami arra vall, hogy tudják, mi történt, vagy ők is benne voltak.

– Mármint mi? A robbanásban? – próbálta összerakni az információfoszlányokat Tom.

– A magyar kémelhárítás vezetője sem minket, sem a franciákat, sem a németeket, sem az amerikaiakat nem kereste meg. Szóval igen. Vagy annyira hülyék, hogy beveszik a gázrobbanást, vagy pontosan tudják, ki áll mögötte.

– Nem gondolnám, hogy idióták lennénk – felelte Tom.

– Azért ne becsülje alá magukat – nevetett Gadish. Tom rosszalló pillantást vetett rá. – Jól van, azt hittem érti a viccet – legyintett Gadish. – De higgye el, ha épp vezetőváltás van valahol, akkor megesik, hogy az új seprű nem tudja, hol seperjen. Az újoncok mindig le vannak maradva.

– És ha nem volt vezetőváltás? – faggatta tovább Tom.

– Akkor tudnak mindent. Vagy nem? – nézett meglepetten Tomra. – Vagy még csak most kezdik el elemezni, hogy mi történt? Magát küldték? Fritz Meieren keresztül?

– Én nem a hírszerzésnek dolgozom.

Gadish bólintott végignézve Tomon.

– Rögtön gondoltam.

Tom gondolataiba merülve a vizet bámulta, ahogy egy elmerült faág elúszott előttük. Kellett neki egy terv, meg kellett tudnia, hol áll az ügyben Izrael.

– Egy belső vizsgálat keretében Wolfberg János ezredes, aki éppenséggel jó barátom, egy szigorúan titkos elemzést folytatott, amiben egy újságíró segítségével leleplezett egy nemzetbiztonsági problémát, de nem volt alkalma átadni – kezdett beszélni eldöntve, hogy a történet egy részét elmondja, a másikban pedig blöfföl. – Bizonyos részeiről tudunk, de nem tudta átadni az egész anyagot, mert eltűnt. Biztos vagyok benne, hogy elrabolták. Véleményünk szerint minimális esélye van annak, hogy meghalt.

– Az újság azt írta, hogy egy magyar rendőr ezredes is odalett a katasztrófában – jegyezte meg Gadish.

– Az újság valóban ezt írta – sóhajtotta Tom. – De, ami rosszabb, hogy a hivatalos jelentésben is ez áll.

Gadish felé fordult.

– És most azt gondolja, hogy mi változtattuk meg a jelentést?

– Azt tudom, hogy ennek az egész ügynek a kulcsa Közel-Keleten van. Mármint valamilyen Közel-Kelethez kapcsolódó ügyben, amit Wolfberg felgöngyölített. Abban a térségben Izrael mindenről tud – nézett gyanúsítón Gadishra.

– Nem tudok segíteni abban, hogy a barátja min dolgozott – vonta meg a vállát az izraeli.

– Abban nyilván nem, de azt tudhatja, hogy Izrael miben mesterkedik Európa ellenében – támadt neki Tom.

– Semmiben – tárta szét a karját Gadish.

– Azt várja, hogy ezt elhiggyem? – kérdezte Tom.

– Akkor is rossz helyen keresgél.

– Tud valamit arról, hogy hol tartják fogva Wolfberg Jánost? – szegezte neki a kérdést Tom.

– Nem – nézett egyenesen a szemébe Gadish.

– És, hogy mi áll a háttérben? – faggatta tovább Tom.

– Honnan tudnám, most tájékoztatott erről az egészről – gesztikulált füstölgő cigarettájával kezében az izraeli.

– Nézze, tudom bizonyítani, hogy a kémelhárítás vezetője összejátszik az elkövetőkkel, és óriási vizsgálatot indítok, ami megbolygatja az egész megveszekedett hírszerzési pikniket itt Budapesten, és mivel az egész ügy gyökerei a Közel-Keletig nyúlnak, Izraellel fogjuk kezdeni – mondta határozottan Tom. – Úgyhogy visszahívhatja a kémeit, mert három-négy emberét hetvenkét órán belül kikapcsoljuk az aktív műveleteikben.

– Az felborítana minden háttéregyezséget a hírszerzők között. Nem lenne jó maguknak sem – érvelt Gadish.

– Elraboltak egy ezredest – keményített be Tom. – Ez mindent megváltoztat.

– Ne legyen őrült.

– Akkor beszéljen – felelte Tom.

Gadish újabb cigarettára gyújtott. Hátradőlt, könyökét a következő lépcsőfokoknak támasztva, és hosszan felfelé fújta a füstöt. Tom tudta, hogy ez csak pótcselekvés, amíg gondolkozik. – Nem mi voltunk.

– Ez nekem nem elég – mondta Tom.

– Magának fogalma sincs, hogy kivel harcol, nem igaz?

– Épp ezért harcolok akkor mindenkivel – vallotta be Tom.

– Nézze, mi is felfigyeltünk arra, hogy a török hírszerzésnek Kelet-Európában az elmúlt évtizedekben döbbenetes lehetőségei nyíltak. Olyan területeken szereztek üzleteket és tudtak maguknak vallási, politikai szempontból hihetetlen kedvező feltételeket teremteni, amit senki nem gondolt volna. Nyilván ez nekünk sem tetszett – magyarázta Gadish.

– Tehát nem tagadja, hogy meg akarták leckéztetni őket? – nézett rá Tom.

– Egy biztos, Európában – hangsúlyozta a szót Gadish – semmit nem tettünk. Azon kívül persze, hogy megfigyeltük a folyamatokat. De egy ilyen robbantásos merénylet a mi érdekeinket sem szolgálja. Azt az embert kell kihallgatniuk, aki ezeket a vizsgálati jelentéseket megváltoztatta.

– Nyilván – bólintott Tom gondterhelten. – Természetesen őt is megfigyelés alá vontuk.

– Nem megfigyelni kell, hanem elkapni és keményen kikérdezni – rázta meg értetlenül a fejét Gadish.

– Gondoltam rá.

– És mi tartotta vissza? – kérdezte Gadish. Tom nagyot sóhajtott. Az izraeli kém felkapta a fejét, és látszott rajta, hogy egyszerre megértett mindent. – Maga nem teheti, igaz? Nincs rá felhatalmazása.

– Az nem szokott hátráltatni – válaszolta Tom.

– De most nem áll maga mögött senki – bólogatott Gadish. – Maga a saját szakállára keresi a barátját, és azt gondolja, hogy a magyar kémelhárítás főnöke mélyen benne van az ügyben. De nem kaphatja el, és nem indíthat ellene eljárást, mert nincs meg hozzá a hatalma.

– Nyilván, ha elkapom, és nem jelzem a hatóságoknak, rendőrségnek, ügyészségnek, Nemzetbiztonsági Hivatalnak, akkor bűncselekményt követek el – magyarázta Tom – és nem lesz megfelelő a bizonyíték a bíróság előtt, amit egy kemény kihallgatás során így szerzek meg. Viszont, ha

jelzem a hatóságoknak, mit tudok, akkor figyelmeztetik az árulókat, és soha nem kapom el azt, aki elvezethet a barátomhoz.

– Sőt, még be is zárják.

– A barátom élete fontosabb – mondta Tom. Gadish halkan nevetni kezdett és a fejét ingatta. Tom kissé kényelmetlenül érezte magát. – Mi ezen olyan vicces?

– Semmi – mondta Gadish. – Csak most jöttem rá, hogy maga végig erre játszott a beszélgetésünk során. – Nagy játékos maga – mondta még mindig a fejét ingatva Gadish. – Most már tudom, Fritz miért beszélt magáról olyan elismerően. Megkért valamire úgy, hogy ki sem mondta.

Tom ártatlan képpel felhúzta a vállát.

Az izraeli elnyomta a cigarettát a kövön, és ezt is bedobta a vízbe.

– Azt hiszem, eleget hallottam – állt fel, és megnyújtóztatta a tagjait, mint aki elgémberedett a kövön ülve, valójában megint körbenézett, majd búcsúzóul megszorította Tom vállát. – Meglátom, mit tehetek.

32. FEJEZET

A fekete páncélozott Range Rover szinte hangtalanul suhant a török autópályán. Hátul a Basa ült, gondterhelten könyökölve az ablaknál. Félszemmel látta, hogy titkára, egyben személyi testőre a visszapillantóból vizslatja az arcát. Jó embere volt, szinte a munkájához tartozott, hogy ismerje a hangulatait. Most el sem tudta volna rejteni előle, mennyire bajban van. A jobbkeze azonban nem szólt és nem kérdezett. Nyilván ő is tudta, hogy az elnökkel való találkozás mindig kétes kimenetelű lehet, kitüntetéstől a selyemzsinórig bármi megtörténhetett.

A Basa nem foglalkozott vele, csak némán bámult a semmibe. A magyarországi események tükrében semmi jóra nem számított, viszont ez a találkozó a lehetőségekhez képest egész jól sült el, hiszen nem egy rabszállítóban ült a börtön felé, hanem a saját szolgálati luxusautójában tartott vissza az irodába.

– Meg kell találnom, kik állnak a török egység felrobbantása mögött – csapott tenyerével a kárpitra. – Akkor történt utoljára ilyen fiaskó, amikor a kurdok felrobbantottak egy csoportnyi hírszerző újoncot – szaladt ki a száján, amire gondolt. A titkár láthatóan nem lepődött meg, nyilván már ő is tisztában volt a Magyarországon történt helyzettel.

– Hogy fogadta? – kérdezett vissza az elnökre célozva.

– Még itt vagyunk – dünnyögte a Basa. – Kaptunk némi időt.

– Mennyit? – nézett rá a titkár a visszapillantóban.

A Basa sóhajtva rázta meg a fejét. Erre a titkár is gondterhelt grimaszt vágott. Az elnök híres volt arról, hogy nem adott határidőt, ha igazán mérges volt. Így soha senki nem tudta, vajon három nap, vagy három hónap alatt várja, hogy teljesítsék a lehetetlen küldetést. De, ha valaki nem tartotta az általa kigondolt határidőt, az halál fia volt.

– Még csak kezet sem fogott, amikor eljöttem – mondta a Basa, és úgy gondolta ezzel mindent elárult.

– Ha valaki, akkor maga gyorsan meg fogja találni, ki áll a robbantás mögött – próbálta nyugtatni beosztottja.

– Már bekérettem minden anyagot, amit csak felleltek a magyarországi ügynökeink – válaszolta a Basa. – Videók a tévéhíradóból, jelentések, helyszíni fényképek. Egyik elemzőnk sem hiszi, hogy baleset lett volna – tette hozzá.

– Nyilván valami bosszú – találgatott a titkár.

– Tudja, az a rossz ebben a szemet szemért elvben, hogy soha nincs vége – sóhajtotta a Basa.

– De az elnök vért kíván.

– Azt. Vagy a tettesét, vagy a miénket, de valaki bűnhődni fog – mondta újra az ablakon kifelé bámulva a Basa. – Itt a 410-es jelentés?

– Az ülés rekeszében, mögöttem – mondta a titkár.

A Basa odahajolt a vezetőülés mögé és kihúzta a fekete mappát. Belelapozott. Egy fényképet emelt ki, ami Abdi Faronról készült Prágában. Gondterhelten ingatta a fejét, miközben az autó a hírszerzés épülete előtt leparkolt. A Basa visszatette a képet.

– Ez hosszú lesz, várjon meg a parkolóban.

– Igen, uram – bólintott a titkár, és el is hajtott, amint főnöke kiszállt a kocsiból. A Basa összehúzta mellkasán az öltönyét és körbenézett, aztán bement az épületbe, és egyenesen a lifthez sietett. Nem akart senkivel sem beszélni, akivel nem volt muszáj. A liftben újra egyedül maradt a mappával a kezében. Újra elővette a képet, és alaposan megvizsgálta. Nem is tudta, mit keres, talán valami jelet, egy grimaszt, egy elkapott pillantást. Nem tudta megmondani, vajon Abdi árulása okozta az emberei halálát, vagy ő is egy célpont. A lift megérkezett az emeletre, a Basa egyenesen az irodájába ment, miközben titkárnője elé sietett.

– Uram, már az irodájában várja...

– Husszein és Marek – fejezte be a mondatot a Basa. – Én rendeltem be őket – dobta oda a titkárnője kezébe a kabátját, aki apró léptekkel követte főnökét. A Basa szinte ügyet sem vetett rá, csak berontott az ajtón és intett két emberének, a Kelet-Európáért felelős ügynöknek, Husszeinnek, és a műveletekért felelős helyettes vezetőnek, Mareknek. A Basa az asztalra dobta a mappát, és a tetejére a képet. Nem is köszönt, rögtön a közepébe vágott.

– Ha ezt az ügyet nem bogozzuk ki nagyon gyorsan, mi is hasonlóan végezzük, mint a hírszerző csapatunk – nézett a két beosztottjára. – Az elnök eredményeket akar. És nem adott határidőt.

A két férfi arcán látszott, hogy mindketten feszültek.

– Ez rosszat jelent – jegyezte meg Marek. A Basa felhúzott szemöldökkel nyomatékosan ránézett. Marek egy kicsit zavarba jött, és máris elkezdett dadogni. – A fényképeket megkapva azonnal kiadtam a kelet-európai műveleti főnöknek, hogy értékeljék az információkat – tolta át a felelősséget kollégájára. Husszein egy pillanatig habozott.

– Nos, annyit tudunk, hogy Abdi jól van – kezdett bele.

– Ne arról beszélj, ami nyilvánvaló – hurrogta le Marek.

– Hadd mondja végig – szólt rá a Basa. – Semmit sem ér, ha egymásnak ugrunk. A felelősség mindannyiunké. Ha nem végezzük jól a dolgunkat, mindenki búcsúzhat a beosztásától.

A műveleti vezető csöndben maradt, Husszein folytatta.

– Természetesen a robbanást illetően az elemzőink már tanulmányoznak minden anyagot, amit a budapesti ügynökeink és a társszervezetek meg tudtak szerezni a helyszínről. Egy hivatalos török rendőri egység Magyarországra utazott, hogy intézkedjenek a holttestek hazaszállításáról, és részt vegyenek ott a vizsgálatokban. Eddig...

– Mit akartál mondani Abdiról? – vágott közbe a Basa. Igazából sokkal jobban foglalkoztatta ez, mint minden más.

Husszein megállt egy pillanatra, csak hogy összeszedje a gondolatait, és visszakanyarodott az asztalra dobott képhez.

– Az utóbbi két hétben rengeteg helyszínen megfordult – folytatta ugyanolyan hivatalos hangnemben –, láthatóan onnan folytatja a feladatát, ahol abbahagyta, mielőtt odaküldtük az egységet. Eddig semmilyen formában nem próbált kapcsolatot felvenni velünk – rakott ki néhány újabb képet. – Új emberekkel dolgozik, és úgy látjuk, felvett új testőröket is – mutatott több kisportolt alkatú férfira, akik mindegyik képen vele voltak.

– Ismerjük ezeket az embereket? – kérdezte a Basa a fotókat bámulva.

– Nincs róluk feljegyzett adatunk – ingatta meg a fejét Husszein. – Úgy véljük, nemzetközi zsoldosok lehetnek, bértestőrök, ilyesmi.

A Basa hosszan nézte még a képeket, majd felemelte a fejét, és úgy döntött, egyszerűen kimondja, amit gondol.

– A kérdés az, hogy elárult-e minket? – nézett két beosztottjára. – Szerintetek Abdi átállt?

SZTE Klebelsberg Könyvtár SZEGED 3

A két kolléga láthatóan meglepődött a direkt kérdés hallatán. A Basának az volt a benyomása, mintha eddig nem is gondoltak volna erre a variációra.

– Nincs erre utaló konkrétum – szólalt meg végül Marek. – Abdi a protokoll szerint folytatja a feladatát, és nyilvánvalóan nem próbál kapcsolatot teremteni, mert úgy véli, a szolgálaton belülről árulták el az embereinket. Nem tudja, kiben bízhat, ezért vette körbe magát testőrökkel. Azzal, hogy dolgozik tovább, tudatja velünk, hogy jól van, és nem szállt ki.

– Ez is lehet egy magyarázat – bólintott a Basa. Tulajdonképpen örült ennek a válasznak. Abdi nagyon a szívéhez nőtt az évek alatt. Az ő felfedezettje volt, ő tanította meg mindenre, még amikor kölyökképű huszonéves volt, és rá volt a legbüszkébb, mert hihetetlen karriert futott be. A gondolat, hogy elárulhatta őket, szinte megbéklyózta a lelkét. De nem hunyhatott szemet e lehetőség felett sem. – Azért nézzétek át az elmúlt fél évben gyűjtött adatokat róla. Telefonbeszélgetések, e-mailek, jelentések, mikor kivel találkozott...

– Már megtettük – mondta Marek. – Amikor jelentette, hogy valószínűleg lebukott. Minden digitálisan fellelhető beszélgetését ellenőriztük, de nem találtunk semmit.

– Akkor nézzétek át még egyszer – mordult rá a Basa. – Egészen más szemmel néztétek akkor.

– Rendben – sóhajtotta Marek. Mindenki tudta, hogy ez óriási feladat. – De ha úgy van, ahogy gondolja, és valóban átállt, akkor sem fogunk találni semmit. Ahhoz Abdi túl jó.

– Senki nem olyan jó, mint gondoljuk – mondta a Basa. Marek fejet hajtott.

– Jól van, fókuszáljunk a robbanásra – lépett tovább a Basa. – Kinek állhatott érdekében?

– A magyarokat kizárnám – vette vissza a szót Husszein. – Új üzleti kapcsolatokat építünk ki velük, nekik érdekük, hogy jóban legyünk. És nem is ilyen módszerekkel dolgoznának.

– Nem, valóban, ez a módszer valamelyik nagyhatalomra vall – szólt közbe Marek.

– Izrael, USA, oroszok, Kína – sorolta Husszein. – Esetleg a franciák.

– Ők nem mernek robbantani Európában – tette hozzá Marek.

– Akkor maradjunk a másik négynél – mondta a Basa.

– Kínával semmiféle konfliktusunk nincs – mondta Marek.

– Akkor szűkült háromra – zárta rövidre a találgatást a Basa. Odasétált az ovális asztal végében álló főnöki székéhez és leült. Felemelte újra a képeket, aztán visszadobta őket egymás után az asztalra. Majd hátradőlt, és az állát kezdte simogatni, ahogy rákönyökölt a karfára. Rengeteg gondolat kavargott a fejében, megfordult a pörgős székkel együtt, és az ablakon bámult kifelé. Emberei már nyilvánvalóan jól ismerték szokásait, mert mindketten csöndben maradtak. – Na, jól van, találgatással nem lehet előrébb jutni – fordult vissza a székkel a Basa. – Az a baj, hogy így nagyon sok szálon tudunk elindulni, és szorít az idő. De igazatok van, mindhárom nagyhatalom rossz szemmel nézi, hogy vissza akarjuk építeni a Török Birodalmat. Bosszúszomjasak, mindenhol keresztbe tesznek nekünk.

– Felállítok három csapatot – mondta Marek. – Leellenőrizzük a térségben lévő összes külföldi ügynök mozgását, kapcsolatait. Meg fogjuk találni a felelőst.

– Én pedig értesítem az összes kirendeltségünket Kelet-Európában, és rajtuk keresztül folytatjuk a nyomozást.

– Rendben. De négy csapatot kérek – mondta a Basa Marekra nézve. – Le kell ellenőriznünk Abdit is.

– Ahogy óhajtja – bólintott Marek. – De ha szabad megjegyeznem, ez időpocsékolás.

– Vettem a megjegyzését – nézett rá a Basa. – Azért csinálja!

Marek bólintott.

– Egyszerűbb lenne beszélni vele – mondta Husszein.

– És hogyan, ha állandóan mozgásban van? – kérdezte a Basa. – Messze elkerül minden olyan szituációt, amikor felvehetnénk vele a kapcsolatot.

– Mert fél – válaszolta Husszein. – Ő is pontosan tudja, hogy abban az irodaépületben nem gázrobbanás történt. Talán valami apró félreértés miatt nem volt ott.

– Miért véded ennyire? – kérdezte a Basa.

– Nem védem – felelte Husszein. – Csak belegondoltam, mi van akkor, ha ez az ember a „terepen", ahol harminc éve dolgozik hírszerzőként,

most teljesen magára maradt. És menekül. A munkába menekül, mert nem tűnt el előlünk, sőt szinte felhívja magára a figyelmet, hogy nézzétek, itt vagyok, dolgozom, nem tudom, mi történt! Mi pedig ahelyett, hogy a segítségére sietnénk, azon tanakodunk, hogy ellenünk fordult-e.

A Basát valami jóleső érzés járta át a szavak hallatán. Nem számított semmilyen érzelmi megnyilvánulásra ezek között a falak között, de talán most először érezte, hogy emberei, még ha nem is ismerik egymást, bajtársként tekintenek a másikra.

– Jól van, akkor vegyük fel vele a kapcsolatot!

– De elérhetetlen. Állandóan mozgásban van – mondta Marek ismételve főnökét. – És ha tőlünk is tart, akkor hiába küldünk oda bárkit. Ha bizalmatlan, akkor nem fog reagálni a kapcsolatfelvételre.

– Akkor igen, ha olyan megy, aki elég magas beosztású, és akit ismer – mondta a Basa.

Marek és Husszein meghökkenve egymásra néztek.

– Az elmúlt események tükrében az túl kockázatos lenne – hadarta hevesen Marek.

– Biztosan van egy minta, ami szerint utazik – nézett a Basa Husszeinra.

– Megfejtjük – bólintott az. – De kit akar küldeni?

– A legmagasabb biztonsági protokoll mellett szervezzék meg, hogy Európába utazzak.

– Uram, ez teljességgel lehetetlen – állt elé Marek. – Ön most nem utazhat oda. Most likvidálták egy bevetési egységünket.

– Pedig nincs más mód – mondta a Basa. – Szervezzék meg a találkozót!

– Uram – szólalt meg Husszein is. – Tisztelettel, a kollégának igaza van. Megölték tíz emberünket, és...

– Ezt a kockázatot vállalnom kell, ha ki akarunk deríteni valamit – vágott a szavába a Basa.

– És ön már régen volt harci övezetben – fejezte be a mondatot Husszein. A Basa neheztelően rápillantott, de valójában Husszeinnek igaza volt.

– Akkor egy okkal több, hogy jól szervezzék meg a találkozót. Szedjenek össze minden információt Varsóban, Prágában és Pozsonyban, hogy

figyeljék a szállodákat és a reptereket. Oda kell utaznom, de a kirendeltségeink közül senki nem tudhat arról, hogy odamegyek. Megy az idő és ki kell derítenünk, hogy kik állnak a robbantás mögött. Oda kell utaznom – mondta a Basa. – Szerintem Abdi többet tud, mint mi.

33. FEJEZET

Sztyepán Vasziljevics a bútorszállítónak felcímkézett Sprinter anyósülésén ült, és az ölébe fektetett tableten nézte újra és újra a pár tíz másodperces videókat. A célszemély mozgását, szokásait, időbeosztását sokkal jobban át tudta látni néhány negyven másodperces felvételből, mint hosszú oldalakon taglalt leírásokból. Így sokkal jobban megismerte az áldozatát. Néhány napja volt felkészíteni a csapatot egy rajtaütésre, és ahhoz a legjobb helyet kellett kiválasztani. Újra és újra megnézte a megfáradt tekintetű nőt, ahogy kilép az iroda épületéből, ahol dolgozott. Látta, mennyire megkeményedtek az arcvonásai, ahogy lefogyott, az egyhangú fekete ruhák csak még megtörtebbé tették pillantását. Wolfberg Lídiáról számtalan kis felvétel készült, ahogy vásárolni vagy dolgozni megy. Nagyon egyszerű életet élt a temetés óta, így nem sok helyszín jöhetett szóba. Most is a munkahelye előtt vártak rá, egy dombos kis utcában a budai oldalon. Nem volt teljesen ideális a helyszín, de idő szűkében voltak. Három autót rendelt ki, és csupán nyolcan voltak rá. Vasziljevics az irányító autóban ült, és alig várta, hogy végre túllegyenek ezen az akción, mert nem szerette az irodákkal tömött forgalmas helyeket. A szűk utca és a parkoló autók némileg segítették az akciót. Szerencsére a nő az irodával szemközti oldalon állt meg az autójával, így muszáj volt átmennie az úttesten, ez adott néhány pillanatnyi időt, hogy a parkoló autók takarásában támadhassanak. Történhetett ez az akció pár másodperc alatt, hangtalanul, vagy nagy csinnadrattával autósüldözésbe torkollva, de Vasziljevics jobb szerette a hangtalan és láthatatlan akciókat. Mindig azt mondta, akkor van a csúcsán egy ügynök, ha észre sem veszik, amikor dolgozik.

– Most jön ki az irodából – törték meg gondolatait a fülesben felhangzó szavak. Vasziljevics felkapta a fejét, és a képernyőre nézett. A jelzés még az épületen belülről jött. A kolléga ruháján elhelyezett kameráról Vasziljevics valós idős képet is kapott, volt egy percük, mire a nő eléri a kijáratot.

– Megint fogyott – jegyezte meg, ahogy rápillantott a kameraképre. A nő sötét kosztümöt viselt, fehér blúzzal és egy apró fekete szalagkitűzővel a mellkasán.

– Mindjárt kiér – hallotta ismét a fülesben.

– Indulunk – mondta a sofőrnek, és egy villanásra hátrafordult, hogy lássa, a raktérben megbújó három kollégája is akcióra készen áll.

A sofőr indexelt és kiállt az utcán hátrébb elfoglalt parkolóhelyről. Lassan gurult előre, hogy ne kelljen feltűnően sokáig egy helyben állniuk majd. Szinte ezzel egy időben megjelent a célszemély az épület kapujában, mögötte lemaradva pedig a saját emberük.

– Jól van, gurulj egész az autójáig! – utasította a sofőrt Vasziljevics.

A nagy fekete dobozos autó szinte egy ütemben haladt a nőtől kicsit lemaradva, aki fel sem nézett, annyira magába fordulva gyalogolt.

– Szorosabbra a zárást! – mondta a rádióba Vasziljevics és elégedetten látta az oldalsó visszapillantó tükörben, hogy a másik autójuk, ami mögöttük bekanyarodott az utcába, lecsap az általuk otthagyott parkolóhelyre. A sofőrjének semmi más feladata nem volt, csak hogy ügyetlenül és rendkívül sokáig próbáljon beállni az üres helyre, ezzel lezárva mögöttük az utcát a forgalom és a szemek elől.

Vele egy időben az utcán előrébb parkoló kocsijukból is kiszállt az embere, és mélyen belemerülve a mobiltelefonjába a nővel szemben indult el. Az ügynök, aki kísérte pedig továbbra is mögötte gyalogolt kissé lemaradva. Vasziljevics arra a pillanatra várt, amikor a nő lelép a járdáról, hogy átvágjon az utcán. Már látszott, hol fog átkelni. A mögötte lévő ügynök egy autónyival feljebb készült átkelni, aki lentről érkezett a mobiljával foglalkozva, viszont teljesen szemben haladt a nővel.

Mint egy jól megrendezett színdarabban, teljesen egyszerre ért a két férfi és a dobozos autó a nő köré, ahogy lelépett a járdáról. A mobilos egy villanásra felemelte a kezét, és belefújt egy vizes sprayt a nő arcába, aki azonnal reflexszerűen a szeme elé kapta a két kezét. Pont ez volt a cél, mert ebben a pillanatban az, aki hátulról jött, elkapta a nőt, és rászorította a saját kezeit a nő két kezére, így a nő nem tudott védekezni. A Sprinter csomagteréből ekkor kivágódott az oldalajtó, és ketten kiugrottak a kocsiból, elkapva a nő lábát. Mire feleszmélhetett volna, hogy mi történt, már be is rántották a kocsiba. A mobilos rájuk zárta az ajtót, és folytatta

útját az utca másik oldala felé, Vasziljevics sofőrje pedig gázt adott. Az egész nem tartott öt másodpercig és már ott sem voltak. Senki nem látott vagy hallott semmit. Az autó belsejében már jóval nagyobb volt a hangzavar. A nő rángatni kezdte a testét, hogy szabaduljon, és ordítani is próbált, de csak addig tudta kinyitni a száját, míg bele nem tömtek egy rongyot, amit megkötöttek a tarkójánál. Vasziljevics letette a tabletet az ülésre és hátramászott. Tekintete találkozott a nő riadt tekintetével, aki hasztalanul próbált tovább óbégatni. Vasziljevics kicipzárazott egy kis táskát, és kivett egy tízmillis fecskendőt.

– Fogjátok le! – mondta az embereinek, és megkerülve társát a nő fejéhez lépett. A nő teljes erejével rángatózni kezdett, kollégáinak meglehetősen sok energiájába került, hogy lefogják. Az autó beingott tőle. – Menj már! – kiáltott előre a sofőrnek. – Még észreveszik, hogy valami nincs rendben.

Közben az egyik orosz kém lefogta a nő lábát, egy másik ránehezedett a kezeire, és egy a fejét is tartotta. Vasziljevics lerántotta a vállán a kosztümöt és egy tiszta pillanatban beledöfte a tűt. A nő pár másodpercig rángatózott még, aztán lassan elernyedt, ahogy a szer hatni kezdett.

– Jól van, öltöztessétek át. Semmi nem maradhat rajta! – adta ki az utasítást.

Emberei gyorsan kibújtatták a kezeit a kosztümből, letépték róla a blúzt, a szoknyát, a bugyit, és amikor teljesen meztelen volt, egy kezeslábasba bújtatták. Levették az ékszereit, a telefonját, a táskáját, a ruháját, mindent egy nagy szemeteszsákba csomagoltak, és egy mellékutcában a kukák mellé hajították. Vasziljevics egy vérnyomásmérőt csúsztatott a nő karjára és ellenőrizte az életfunkciókat. Amikor rendben találta, bólintott. Kollégája szíjbilinccsel összekötötte a kezeit és a lábait, majd egy párnát csúsztatott a feje alá. Nem akarták megölni. Még nem.

Vasziljevics visszaült előre, és elégedetten bepötyögött egy sms-t Borisznak.

„Megvan a csomag. Jöhet a második fázis."

Még egyszer körülnézett és belepillantott a tükrökbe. Senki nem követte őket. Hátradőlt, és azon morfondírozott, milyen régen volt már, hogy egyedül szervezett meg egy rajtaütést. A Sprinter a forgalommal együtt suhant át az Erzsébet hídon és kanyarodott rá az alsó rakpartra.

A következő húsz perc eseménytelenül telt, Vasziljevics érdeklődve figyelte a Dunán araszoló sétahajókat.

– Felfejlődött ez a város – dünnyögte a sofőrnek. – Harminc éve voltam itt utoljára, akkor még nem volt ennyi turista.

– Mert akkor még itt voltunk – jegyezte meg a sofőr.

– Azóta is itt vagyunk, csak ők nem tudnak róla – dörmögte maga elé Vasziljevics. – Más a körítés, más a ruha, más a megszólítás, kicsit diplomatikusabb a kapcsolat, de a folyamatok ugyanazok.

Ezzel senki nem vitatkozott. A Sprinter akadálytalanul hajtott rá a Csepel-sziget Szabadkikötő útjára. Az sem érdekelt senkit, amikor lefordult a gazzal benőtt félreeső aszfaltútra az ipari terület felé. Ahogy közeledtek a drótkerítéshez, Vasziljevics intett a fegyveres őrnek, aki kinyitotta nekik az útakadályt, és nyilván jelzett a többieknek, mert mire a raktérépülethez értek, már nyitották is ki előttük a kaput. A Sprinter behajtott a csarnokba, és leállították az autót. Vasziljevics kiszállt, emberei már tolószéket gurítottak az oldalsó ajtóhoz. Két kollégája óvatosan kiemelte az alélt nő testét, és beültették a székbe, kezeit pedig hozzábilincselték a karfához.

Vlagyimir jött előre a hűtőkamrából, arcát újabb kék foltok díszítették. Vasziljevics rosszallóan csóválta a fejét.

– Meddig nem nyúlhatunk hozzá? – kérdezte Vlagyimir, a hűtőkamrában őrzött Wolfberg ezredesre célozva.

– Már nem tart sokáig – biccentett a nő felé Vasziljevics. – Ugye, ezúttal megbilincseltétek?

– Persze.

– Nyisd az ajtót! – mondta Vasziljevics, és már előre örült, hogy végignézi Wolfberg összeroppanását, aki annyi bosszúságot okozott embereinek. – Hoztunk egy vendéget – mondta széles vigyorral. A hatás nem maradt el. Wolfberg ezredes szemei kikerekedtek, kiült a rémület az arcára, majd elvörösödött.

– Lídia! – ordította, és minden erejével próbálta kiszabadítani magát a lecsavarozott székből, amihez hozzábilincselték.

– Látja, kár volt ellenállnia. Így sokkal több kárt okozott – mondta Vasziljevics. – Ha nem akarja a gyerekeit is itt látni, akkor elkezd végre beszélni!

– Mit csináltak a feleségemmel? – üvöltötte Wolfberg.

– Még semmit – válaszolta Vasziljevics. – Nem akartuk kihagyni önt a buliból. Egyelőre csak elkábult, így kényelmesebb volt szállítani, de ezen mindjárt segítünk – nyitotta ki a kis gyógyszeres táskáját, és egy fecskendőt vett elő, majd a nő karjába injekciózta a tartalmát.

– Ne, mit adott be neki? – kérdezte Wolfberg.

– Csak felébresztem – kezdte el pofozgatni a nőt Vasziljevics, de csak nagyon kábán reagált.

– Hagyja békén! – kérte Wolfberg.

– Nem. Akarom, hogy lássa, mielőtt nekikezdünk – mondta Vasziljevics, és tovább pofozgatta, amire néhány erőtlen rándulás volt a reakció.

– Nincs idő itt szarakodni – mondta Vlagyimir, és egy vödör hideg vizet borított a nőre. Wolfberg Lídia úgy tért magához, mint akit a víz alól húznak ki, levegőért kapkodott, majd elkezdte rángatni lekötözött kezét.

– Jó reggelt, szépségem – hajolt egészen közel hozzá Vasziljevics. A nő abbahagyta a rángatózást, és mély gyűlölettel a szemébe nézett, sokkal vadabbul, mint amire Vasziljevics számított. – Van önnek egy kis meglepetésem, kap öt percet, hogy elbúcsúzzon és meggyőzze, hogy beszéljen – mondta az orosz, és félreállt, hogy végre megpillanthassa a férjét. A várt hatás azonban elmaradt.

Az asszony se nem kiabált, se nem zokogott.

– Nem kell öt perc ahhoz – mondta a nő. És ebben a pillanatban óriási csattanás hallatszott odakintről.

Fél órával korábban

A sötétszürke Ford pick-up hatalmas gallytörői feltűnőek lettek volna a városi környezetben, éppen ezért Tom úgy döntött, hogy leginkább csak a jeladót figyelve követik Lídiát. Nem voltak elegen ahhoz, hogy több autóval szervezzék meg a figyelést és a rajtaütést, így a legerősebb terepjárót választották. Lídia már a harmadik napja küldött nekik sms-jelzést, hogy szerinte figyelik, így Tomék mindennap készenlétben álltak és távolról követték.

– Húzódj le! – kérte Tom Judyt, aki kitette az indexet és megállt az út szélén, legalább harminc autóval hátrébb, mint a Mercedes Sprinter, ami hirtelen lekanyarodott a Szabadkikötő útról egy régen elhagyott ipari bekötőútra. A feszültség szinte tapintható volt az autóban. Mindannyian tudták, hogy kevesen vannak.

– Most tényleg megtörténik – mondta Rita, Kistehén mellett ülve a hátsó ülésen. – Elrabolták, pont úgy, ahogy gondoltad.

– Küldjük fel a drónt – utasította Tom Kistehént. – Tudnunk kell, mi vár minket az út végén.

Kistehén lehúzta az ablakot, és kidugta tenyerében a kis zümmögő gépet.

– Kicsit nagy a légmozgás, remélem, az autó fölé tudom vinni – mondta Kistehén, aki közben telefonjával kezdte irányítani az apró drónt. A kamerakép egy gazzal benőtt régi betonutat mutatott, drótkerítéssel körbevéve. Az úton fegyveres őr zárta vissza éppen a kaput, majd egy kitört ablakú csarnoképület volt látható. – Oda ment be az autó – mutatta a többiek felé fordítva a telefon képernyőjét.

– Stimmel, a nyomkövető is azon a helyen villog – mutatott Tom az ölében fekvő tabletre. – Megérkeztünk.

– Hány embert számoltál? – kérdezte Judy.

– Egy őr a sorompónál, kettő az épületnél – mondta Tehén.

– És bent is lesznek még páran – tette hozzá Rita, majd körülnézett. – Hihetetlen, hogy ilyen közel voltak.

– Akárhol lehettek volna, sosem találtunk volna rájuk – mondta Tom.

– És most mi legyen? – kérdezte Tehén.

– Várunk még egy percet – mondta Tom a még mocorgó piros pontot figyelve. – Készüljetek.

Mindenki megigazította magán a négyes fokozatú golyóálló mellényt, végigsimította a taktikai mellényben lévő tárakat, rápillantott a csőre töltött negyvenötös kaliberű hangtompítós MP5-ére, majd felhelyezték a fülvédőket, ami a külső zajt kiszűrte, de egymást hallották a rádión keresztül. – Csak Wolfiért és Lídiáért jöttünk – tette még hozzá Tom, hogy mindenki számára érthető legyen. – Más nem számít.

A csapat bólintott.

– Megállt a pont – mondta Kistehén a tabletet figyelve. – Már húsz másodperce nem mozdul.

– Akkor gázt! – adta ki Tom a parancsot. Judy beletaposott a gázba, és lefordult a Sprinter nyomán az ipari útra. Tövig nyomta a gázpedált, a drótkerítés közeledett. A kétszárnyú kapu középen össze volt láncolva. Mindenki kitámasztotta a magát.

– Remélem, kinyílik – jegyezte meg Kistehén felkészülve a rántásra.

– A filmekben ki szokott – nyugtatta Rita.

– A filmekben igen – hunyorgott Kistehén.

Óriási csattanás hallatszott, ahogy eltalálták a drótkerítés ajtaját, az autó nagyot rándult, de Judy tovább nyomta a gázt. A lánc gyengébbnek bizonyult, a két kapuszárny kivágódott. Egy ideig még húzták magukkal, aztán a súlyos kerítéselem leakadt. Fegyveres őr rohant ki eléjük, de Judy nem lassított.

– Egy – szólalt meg hátul Kistehén, ahogy elsodorták.

– Ott jön a többi – mutatott előre Tom, és felemelte az MP5-öst. A szélvédőn keresztül lőtt, csípő tájékra célozva, mivel tudta, hogy az autó üvege eltéríti a lövedéket. Az üveg pókhálószerűen repedt be előttük, a két őrt mellkason érték a találatok. Judy semmivel nem törődött, csak teljes sebességgel ment előre. A raktárajtó nyitva volt, az autó lassítás nélkül hajtott be a csarnokba. Tom vállával már nekidőlt a kocsi ajtajának, fegyverét készenlétben tartotta, bal keze a kilincsen. Judy beletaposott a fékbe. Ezzel egy időben Tom már meg is húzta a kilincset, és a fékezés ereje kilökte az ajtót. Lábával kitámasztott, hogy ne csukódjon vissza rá, és már ugrott is ki. Kistehén és Rita ugyanígy tett hátul, félkörívben haladtak előre, mindenre lőve, ami megmozdult előttük. Judy valamivel lemaradva tudott csak kiszállni. Ő hátrafelé biztosított.

– Ajtó baloldalt! – üvöltötte Tom, és már le is lőtte az onnan kilépő őrt. A helyiséghez Rita volt a legközelebb. A lány felemelt fegyverrel benézett, nem volt már bent senki, csak villódzó fényeket látott a monitorokon, nyilván a megfigyelőszoba lehetett.

– Tiszta! – üvöltötte Rita. Haladtak tovább. A terem óriási volt, és a fény-árnyék hatás ellenére jól belátható. Eddig hat fegyverest terítettek le, és elég kihaltnak látszott minden.

– Itt vagyunk! Erre – hallották meg halkan átszűrődve a fülvédőn Wolfi hangját. A hangok már csak az egyetlen hátramaradt helyiségből jöhettek, hátul, a hűtőkamrából. Megszaporázták a lépteiket.

Tom ért oda legelőször. Ketten ültek székhez kötözve, egymással szemben, Wolfi és Lídia. Lídia mögött pedig egy idősebb, de nagydarab férfi állt, a nőre fogva a fegyvert.

– Ha közelebb jön, megölöm – üvöltötte.

– Nem kell közelebb mennem – mondta Tom, és ráemelte az MP5-t. Ellőtte a férfi vállát.

– Megőrültél? – kiabálta vissza Wolfi kikerekedett, rémült szemmel nézve egykori társa felé, de Tom nem figyelt rá, csak átkutatta a helyiséget. – Nincs időnk tárgyalgatni. Van még bent valaki?

– Nincs – rázta meg a fejét Wolfi.

– Biztosítsatok! – szólt hátra társainak Tom. Rita a monitoros szobánál állt őrt, Judy és Kistehén pedig az ajtó felé fordulva tartották szemmel a csarnokot.

Tom leengedte a fegyvert, bement a kamrába. Arrébb rúgta a földön fekvő ember elől a pisztolyt, majd kivett egy kést a taktikai mellényéből és elvágta Wolfi és Lídia szíjbilincsét. A nő eddig bírta tartani magát. Most olyan mély zokogásban tört ki, amilyet Tom csak nagyon régen hallott. Az asszony Wolfi nyakába borult. Megölelték egymást, és Wolfi hosszan simogatta a hátát, hogy megnyugtassa, majd felnézett barátjára.

– Mi tartott ennyi ideig? – kérdezte, de szeme azt sugározta, „köszönöm".

Tom megvonta a vállát.

– Megálltunk pizzázni.

– Hozhattatok volna nekem is – mondta Wolfi.

– Jól vagy egyébként? Elég rosszul nézel ki – mondta Tom Wolfi összevert arca láttán.

– Látnád a másikat – nevette el magát Wolfi, és szemében könnyek jelentek meg.

– Akkor jól vagy – nyugtázta Tom. Majd leguggolt az orosz férfihoz, hogy ellássa a sebét, de nem kímélte mozdulataival.

– Maga barom! Ha nem jelentkezem be, tudni fogják, hogy valami baj van! – mondta az tört magyarsággal.

– Felteszem, addig még eltelik pár óra, és ígérem, az rohadt hosszú pár óra lesz – válaszolta Tom, majd jól meghúzta a kötést, hogy a férfi feljajdult. – Vigyétek ki! – kérte társait.

Kistehén bejött és megkötözte a férfi kezét és lábát szíjbilinccsel, majd a száját is bekötözte egy ronggyal, és kihúzta a helyiségből.

A pár közben lassan összeszedte magát, és Wolfi is felállt.

– Hoztatok valami ruhát? – kérdezte a feleségére nézve.

– Nem, a gardróbot momentán otthon hagytuk, de szerintem ez is nagyon jól áll – mondta Tom.

– Már azt hittem, nem is jöttök – vallotta be Wolfi. – Azt mondták, eltemettetek.

– Ne aggódj, sokan voltak – bólintott Tom, és megölelte barátját. – De valami azt súgta, hogy ki fogsz tartani, akkor pedig a családod veszélyben lesz, úgyhogy Lévai megszervezte a figyelésüket.

– Mindenkire ráállítottatok valakit? – kérdezte Wolfi.

– Mindenkinek naponta be kellett jelentkeznie egy második telefonról, amiről senki más nem tudott. És kaptak egy jeladót – nyújtotta át Wolfinak a tabletet, amin Lídiát és a gyerekeket jelző pontok villogtak. – Izraeli cucc, a legjobb a piacon.

Lídia elkezdte dörzsölni a nyakát.

– Most is sajog a helye.

– Attól tartottam, hogy le fognak rázni, ha elkezdjük követni az elrablóidat, és azt is tudtam, hogy le fognak vetkőztetni – magyarázta Tom. – Csak így járhattunk túl az eszükön. Egy gyors rajtaütésnél nem szokták eléggé alaposan átvizsgálni a célszemélyt. Holnap egy orvos kiszedi a jeladót, és a seb pár nap alatt begyógyul.

– A gyerekekben maradhat – vágta rá a nő.

Tom elégedetten bólogatott, most már biztos volt benne, hogy rendbe fognak jönni.

– Köszönöm, hogy nem haltál meg – mondta Lídia Wolfinak.

– Köszönöm, hogy nem hitted, hogy meghaltam.

– Én elhittem – szipogott a nő. – Tom volt az, aki egyszer csak beállított azzal, hogy szerinte élsz, és én nagy veszélyben vagyok. De csak úgy tud megkeresni, ha belemegyek abba, hogy hagyjam magam elrabolni.

– Honnan tudtad, hogy nem a gyerekeimet fogják elrabolni? – fordult meg Wolfi.

– Nem tudtam. De én is Lídiával kezdtem volna – felelte Tom.

– És most? – kérdezte Wolfi.

– Most te kórházba mész.

– A francokat – mondta Wolfi. – Tudom, hogy van egy terved.

– Wolfi, nem aludtál vagy ettél rendesen hetek óta, és össze vagy verve – mondta Tom.

– Ez a pár karcolás semmi, leginkább alvásmegvonással kínoztak, és fix, hogy nem hallgatok hangos zenét egy darabig.

– Wolfi, kórházba mész – mondta Tom.

– Erkel Tamás, erre nem tudsz rávenni – nézett vele farkasszemet Wolfi. – El akarom kapni, aki ezt tette a családommal. Ha kórházba megyek, ott is megtalálnak.

– Ha sikerül a tervem, nem is tudnak majd megkeresni. Neked enned, meg pihenned kell!

– Nem vitázom – vont vállat Wolfi. – Veletek megyek!

– Majd a kocsiban eldöntitek, csak húzzunk innen – mondta Kistehén.

– Igazad van – mondta Tom. – Szedjük össze a laptopokat, számítógépeket, amit csak találunk, és tűnés!

34. FEJEZET

A Dunára néző függőfolyosós ház régi időket idézett. A patinás oszlopok közé beerőltetett üvegkalitkás modern lift azonban lassabban haladt, mint a lépcsőn felfelé sietők kollégák. Jakov Gadish türelmetlenül várta, hogy végre felérjen a harmadikra. A megfigyelők jelentése szerint Hegedűs egyedül tartózkodott otthon. Gadish szerette volna csendben intézni a dolgot. Amint felért az emeletre, egyik embere kinyitotta előtte az ajtót. Gadish biccentett, mire beosztottja egy ékkel kitámasztotta a liftajtót, hogy ne lehessen elhívni. Majd oldalra állt, szemben a másik kollégával, hogy figyeljék a lépcsőházat. Nem akartak szemtanúkat.

Amikor mindenki elfoglalta a helyét, Gadish bekopogott. Az ajtó csak résnyire nyílt ki, a nyílásban megjelent Hegedűs meglepett arca.

– Jakov?! – kérdezte döbbenten.

– Fontos ügyről van szó, nem telefontéma – nézett a legmeggyőzőbb arcot felvéve Gadish. – Bejöhetek?

Hegedűs visszacsukta az ajtót, majd lánccsörgés hallatszott, ahogy kiakasztotta a biztonsági láncot, és kitárta az ajtót. Gadish két embere szó nélkül hatolt be, Sigsauer 226-os pisztollyal kezükben, a döbbent Hegedűst a saját nappalijába tolták, majd egy karosszékbe lökték.

– Mit csináltok? – kérdezte az felháborodottan.

– Van itthon valaki? – kérdezte Gadish.

– Tiszta – hallotta a másik emberét, aki közben körbenézett a lakásban.

– A feleségem mindjárt hazaér – mondta Hegedűs. Gadish közelebb húzott egy másik széket és leült vele szemben.

– Mindketten tudjuk, hogy ez nem igaz – mondta, egyenesen Hegedűs szemébe nézve. – A feleséged kozmetikusnál van arckezelésen, még legalább másfél órát ott lesz. A gyerekeid pedig buliba mentek.

– Ha úgyis tudod, minek kérdezed – nézett rá Hegedűs sértetten. – És mit akartok tőlem?

– Gondoltam szeretnél szemtanúja lenni egy kisebb bibliai csodának – mondta Gadish és előhúzott egy cigarettát.

– Itt nem... – szólalt meg Hegedűs, de elhallgatott, ahogy Gadish ránézett. Az izraeli egyenesen az arcába fújta a füstöt.

– Gondolkozzál el azon, hogy a következőkben milyen válaszokat adsz. Nem szeretnék több hazugságot.

– Akkor tedd fel a kérdéseket – vágott vissza Hegedűs.

– Még várunk – mondta Gadish.

– Jól van, mit akarsz mutatni? Borrá változtatod a vizet? – kérdezte cinikusan Hegedűs, amikor megszólalt Gadish rádiója.

– Itt vannak.

– Inkább a feltámadást – mondta Gadish, majd intett az emberének. – Engedd be őket!

A kapucsengő zizegő hangja után Gadish embere megnyomott valamit. Hegedűs kezdte egyre kényelmetlenebbül érezni magát.

– Nyugi, még kell nekik vagy három perc, ez a lift egy időgép.

Hegedűs láthatóan egyre nyugtalanabb volt, a homlokán verejtékcseppek jelentek meg. Ez a három perc számára valóban egy örökkévalóságnak tűnhetett. Gadish semmiért sem hagyta volna ki azt a pillanatot, amikor Erkel Tamás és Wolfberg János ezredes belépett a nappali ajtaján. Hegedűs arcára egyszerre ült ki a döbbenet, a félelem és a kétségbeesés.

– Ez meg hogy lehet?

– Te eltemetted, mi feltámasztottuk. Ilyenek vagyunk mi, zsidók – válaszolta Gadish. – Szerintem lesz mit megbeszélnetek – intett kezével az embereinek. – Magára is hagyjuk egy kicsit az urakat!

35. FEJEZET

A hosszú föld alatti folyosón villództak a neonlámpák fényei. A Basa szeme már vibrált, a gyomra pedig mintha ólommal telt volna. Nem tudta, mitől tart jobban, ettől a találkozótól, vagy az elnöke reakciójától, ha hibázik. Egyben már biztos volt, hogy a kelet-európai terjeszkedésük kulcsszereplőjét elvesztették. Abdi tökéletesen csendben és titokban kebelezte be Kelet-Európa politikai vezetését. Számtalan folyamatot irányított a vállalatain keresztül, sőt az utóbbi öt évben több embert sikerült beépítenie Németország nagyvállalataiba. Abdi értékes ügynök volt, ugyanakkor veszélyes is. Túl sok szál futott össze a kezében. Most, ahogy a Basa a villódzó fények alatt gyalogolt, csak arra tudott gondolni, talán mégis a legcélszerűbb, ha kivonják.

Abban biztos volt, hogy Abdi nem számít a találkozásra. A török hírszerzés vezetőjeként az utazásait mindig a legnagyobb titokban tartották. Így történt ez most is, mindent az utolsó pillanatban szerveztek meg. Csak öten tudták, hogy elhagyta az országot. Több átszállással, álnéven, elmaszkírozva magát, végül egy magángéppel érkezett Bécsbe. Közvetlen csapata egy föld alatti szervizfolyosón juttatta be a szállodába, hogy Abdi testőrei semmit ne vegyenek észre a mozgásukból. Hű titkára most is ott gyalogolt mellette, két fegyveres elölről biztosította az útjukat, négyen pedig mögöttük voltak. A Basának semmi panasza nem lehetett, emberei nagyon rövid idő alatt tökéletesen előkészítették a találkozót.

A csapóajtó másik oldalán egy, a hotel egyenruhájába öltözött nő várta őket. Nyilvánvalóan a hírszerzéshez tartozott, de Basa nem ismerte őt. A nő kinyitotta nekik az ajtót, és előrement, mintha ő vezetné körbe a furcsa delegációt. A belső lépcsőházon keresztül felmentek a lakosztályok szintjére. Abdiék az elnöki lakosztályt vették ki, és ezen az emeleten már megszűrték a látogatók feljutását. A lifthez is külön szobakulcs kellett, de a szervizfolyosón könnyedén és főleg láthatatlanul feljutottak. A nő „állj"-t intett a kezével, megigazította ruháját, hogy a ráerősített kamera jól lásson mindent, majd kilépett az ajtón át a bársonykárpittal

borított folyosóra. A Basa a titkára kezén lévő kijelzőn figyelte merre megy. A folyosó L alakban vezetett. Az első őr rögtön a folyosó elején állt. A nő egyenesen odasétált hozzá, és kedvesen megszólította németül, majd egy hirtelen mozdulattal a nyakához nyomott valamit. A férfi is odakapott, de a következő pillanatban már eldőlt.

– Tiszta – hallották a rádión keresztül; miközben a nő behúzta az elalélt testet a legközelebbi szobába. A Basa fegyveresei előrementek, és vékony, hajlítható pálcakamerájuk segítségével benéztek a merőleges folyosórészre.

– Az elnöki lakosztály előtt ketten állnak őrt, valószínűleg még ketten vannak bent – hallotta a Basa a rádióban, és követni is tudták a titkár kezén lévő kijelzőn, mit lát a kamera. – Engedélyt kérek a fegyverhasználatra.

– Negatív. Azt sem tudjuk, kikkel van dolgunk, lehet, hogy barátok – suttogta a Basa. – Csak a kábító lövedék megengedett. Nem folyhat vér!

– Pedig könnyebb lenne – ingatta a fejét a titkára, de engedelmesen eltette a pisztolyát, és kétcsövű kábító lövedékes fegyvert vette kézbe. Így tettek a többiek is.

A nő közben felkapott egy ajtó elé kitett tálcát, és újra előrement. Befordult az elnöki lakosztály felé. Az egyik közeli ajtónál megállt, és hangosan elkezdett beszélni, mintha ott lett volna dolga, majd hátrálni kezdett.

– Danke, danke – egyensúlyozott a tálcával, mintha épp leszedte volna az asztalt, majd megfordult, rámosolygott a két őrre, és ügyesen meginogtatta a tálcát a kezében. A két őr akaratlanul is utánanyúlt, a nő lehajolt, ez volt a jelzés a mögötte lévőknek, hogy támadhatnak. A Basa fegyveresei előrenyomulva, két-két lövést adtak le mindkét őrre, akik nem voltak elég gyorsak, hogy reagáljanak. A következő pillanatban már eszméletlenül feküdtek a földön.

– Két lövedék? – kérdezte a Basa. – Nem kapnak így szívrohamot?

– Azt mondta, ne folyjon vér – nézett rá a titkára.

– Úgy értettem, ne öljük meg őket – felelte a Basa.

– Igyekszünk – válaszolta a titkár. – Az ön biztonsága fontosabb.

– A saját emberünket jöttünk meglátogatni.

– Azért nem így szokott kinézni egy átlagos látogatás – tette hozzá

a titkár, és jelezte a többieknek, hogy mehetnek tovább, miközben ők is közelebb húzódtak.

A nő odament a lakosztály bejáratához a mesterkártyával, és kinyitotta. A fegyveresek berontottak a helyiségbe, és lelőtték kábító lövedékkel a benti őröket is. A Basa és a testőr közvetlenül utánuk ment be a lakosztályba. Abdi a berontó fegyveresek láttán valószínűleg sokkot kapott. A tévé távirányítóját markolta kezében és ledermedve állt, mint egy kimerevített filmkocka.

– Drága barátom – tárta szét a karját a Basa. Abdi szeme óriásira kerekedett, mintha kísértetet látott volna, elkezdte rázni a fejét.

– Maga nem lehet itt – mutatott hitetlenül felé.

– De bizony itt vagyok – állt meg a Basa, miközben két embere elkezdte átkutatni a többi helyiséget, a nő és még ketten az ajtóban maradtak, hogy a folyosót biztosítsák, személyi titkára pedig szorosan mellette állt. Ahogy kinyitották az ajtókat, az egyik oldalon egy tárgyalószoba látszott, a másikon háló, talán fürdőszobával. – Nem is örülsz?

– Menjenek el, amilyen gyorsan csak lehet – figyelgetett Abdi a háló felé. Arcáról valódi rettegés tükröződött.

– De hiszen még csak most érkeztünk – mondta a Basa és közelebb lépett. Abdi maga elé emelte a kezét, mintha meg akarná állítani.

Ebben a pillanatban puffanás hallatszott az ajtó felől, a Basa megfordult, de már csak azt látta, hogy az emberei eldőltek. A folyosón lévő többi lakosztályból most fegyveresek törtek elő. A Basa szinte fel sem tudott ocsúdni, a titkára ráugrott oldalról és a falnak lökte, el a tűzvonalból, de valójában csak pillanatok kérdése volt, és a fegyveresek betörtek a lakosztályba.

– Megtámadtak! – ordította a titkár, aztán hirtelen a füléhez kapott. A fülébe helyezett rádión keresztül a Basa is hallotta azt a fülsüketítő sistergést, amit a zavarók gerjesztettek. Ő is gyorsan kivette füléből a kis hangszórót, hogy megszabaduljon a zajtól. Az ellenséges fegyveresek gyorsan és halkan dolgoztak. A török bevetési egység már a földön feküdt holtan, őket hármójukat pedig körbevették, mindenhonnan fegyver csöve nézett rájuk. A Basa megadóan feltette a kezét.

Egy magas férfi jött ki a hálószobából, valamit még rágott, a kezét összedörzsölve próbált megszabadulni a tenyerére tapadt morzsáktól.

A Basa felismerte, hogy ő az, akit Abdival látott a képeken. A férfi körbenézett, majd egy ujjmozdulattal utasította embereit, hogy húzzák be az ajtókat. Oroszul beszélt, úgyhogy a Basának most már kétsége sem fért hozzá, hogy kikkel van dolga.

– Tegyék le a fegyvert – mondta az orosz immár törökül. – Tárgyaljunk!

– Miért tennénk? – kérdezett vissza a Basa oroszul. A férfi elmosolyodott, majd elvette egyik emberétől a hangtompítós fegyvert és mellkason lőtte az előtte álló titkárt. A Basa behunyta a szemét, és várta, hogy a végzetes lövés befúródjon a testébe. Ehelyett azt érezte, hogy titkára tehetetlen teste az övének dől, majd elernyedve lecsúszik róla. Kinyitotta a szemét. A szíve a torkában vert, kétségbeesve próbálta lesöpörni magáról a vért, ami az ingét vörösre festette.

– Miért? – kérdezte értetlenül.

– Nem szokásom kétszer kérni – mondta az orosz, és egy textilszalvétát emelt le a nappali asztalán lévő tálcáról, majd odadobta a Basának. – De most megteszem. Szedje össze magát, és tárgyaljunk!

– Ez nem túl jó alkupozíció, nem gondolja? – mondta mogorván a Basa, miközben felegyenesedett és jobban szétkente magán a vért a szalvétával.

– Szerintem ez a legjobb alkupozíció – felelte az orosz. – Legyen szíves, fáradjon be a tárgyalónkba – mutatott szívélyesen a másik helyiség felé. A Basa vérlázítónak találta a negédes viselkedését, de nem volt mit tennie. Még egy utolsó, gyilkos pillantást vetett Abdira, aki ugyanolyan lefagyottan állt most is, mint korábban, majd belépett a szobába. Az orosz utána. A Basa még látta, hogy az orosz fegyveresek elkezdik eltakarítani a hullákat a nappaliból, véres csíkot húzva a szőnyegen, aztán az ajtók bezáródtak előtte. Most már csak a mahagóniasztallal felszerelt és ébenfával lambériázott elnöki lakosztály tárgyalója vette körül.

– Maga megölte az embereimet – mondta a Basa az orosznak támadva.

– Maga kezdte, ha jól emlékszem – válaszolta az, mintha csak valami jelentéktelen történésen vitáznának.

– Mi csak elkábítottuk az őröket, senkit nem öltünk meg.

– Nem? – nézett vissza rá kérdőn az orosz. – Akkor erről majd intézkedem – mondta, és a szájához emelte a karját, nyilván ott volt a rádióadó elhelyezve a ruhájában. Pár szót mondott oroszul, amit a Basa nem értett

kristálytisztán. Újabb puffanások hallatszottak kívülről. Az orosz várt, majd bólintott. – Csak zsoldosok, nem Oroszországnak dolgoznak – legyintett –, jobb szeretném, ha erről a találkozóról nem tudna senki.

A Basának kikerekedett a szeme.

– Miből gondolja, hogy nem lesz szüksége rájuk, ha a kinti figyelőim lerohanják a helyiséget?

– Onnan, hogy maga a legnagyobb titokban utazott ide, és nem hozott magával figyelőket – válaszolta rendíthetetlen nyugalommal az orosz.

– Nagyon téved. Csak idő kérdése és itt újabb vér fog folyni – fenyegetőzött a Basa. – Nem lesz itt semmiféle tárgyalás! Innen senki nem megy ki élve, ha az embereim bejönnek. Megölték hat emberemet!

– Maguk meg légvédelmi rakétával lőtték le a legjobb pilótáinkat két éve. Ilyen ez a szakma – tárta szét a karját az orosz. A Basa annyira meglepődött az orosz nemtörődömségén, hogy válaszolni sem tudott. – Nézze – vett elő egy kis tabletet az orosz az asztal fiókjából, és kikeresett rajta valamit –, itt csak magának van vesztenivalója – mutatta meg, hogy egy emelettel alattuk bevetésre készen áll még egy csoportja. – Túlerőben vagyunk, ezért kár azon gondolkodnia, hogy a kitalált vagy létező külsős csoportját is beküldje ide meghalni. Ehelyett inkább nézzük azt, amiért valóban jöttem – indított el egy felvételt. A Basa le akarta söpörni dühében a tabletet, de egyszer csak egy ismerős arc jelent meg rajta.

– Tisztelt Ahmed Basir úr – szólította rendes nevén – örülök, hogy végre találkozhatunk. Kérem, hallgassa meg Tyihunov őrnagy mondandóját, aki elnöki felhatalmazással bír és Oroszország nevében tárgyal önnel. Remélem, mielőbb megállapodnak.

A felvétel befejeződött az orosz kikapcsolta a lejátszót.

A Basa olyan hihetetlenül szürreális helyzetben érezte magát, mint még soha.

– Ez most tényleg Bukov volt? – kérdezte döbbenten. – Személyesen? Oroszország második embere?

Tyihunov bólintott.

– És felhatalmazásomnál fogva, most én vagyok a harmadik.

A Basa egy lépést tett hátra, mintha nagyobb rálátást akarna a dolgokra. Vajon Abdi végig arra játszott, hogy átadja őt az oroszoknak? És mégis, mit tehet ő ebben a helyzetben?

– Jól mondta az előbb, nekem itt tényleg csak vesztenivalóm van – összegezte végül a helyzetét. – Azért jöttem el titokban Törökországból, hogy kideritsem, mi történt Budapesten, és ezzel megóvjam magam és az embereimet az elnök haragjától. Ha lepaktálok magával és visszamegyek, nekem végem, mert nem hoztam megoldást. Ha itt maradok, akkor magának nincs haszna belőlem, és végez velem.

– Tökéletes meglátás, és erre mi is gondoltunk – válaszolta Tyihunov, és egy másik fájlt keresett ki a gépen. – Ha nemet mond, akkor az embereimnek eggyel több hullát kell eltakarítaniuk, de ha meg tudunk egyezni, akkor nekünk is érdekünk, hogy a pozíciójában maradjon. Éppen ezért, ebben az esetben maga azzal megy vissza, hogy megoldotta az ügyet – indított el most egy másik felvételt, amin két férfi volt látható.

„Ha akarja bezáratom egy pincébe és megkínoztatom, csak, hogy jobb legyen a lelkiismerete – mondta Tyihunov.

– Inkább kihagyom. Az öné vagyok – tárta szét Abdi a kezét. A Basa gyomra akaratlanul is összeugrott erre a mondatra. Olyan mérhetetlen gyűlölet áradt szét benne a saját pártfogoltja ellen, mint még soha. Emiatt az ember miatt haltak meg oly sokan, és őmiatta volt most ilyen szorult helyzetben.

– Örülök, hogy így döntött – felelte Tyihunov a felvételen.

– Csak azt mondja még meg nekem, hogy kit képvisel maga tulajdonképpen? – kérdezte Abdi. – Az orosz államot, vagy az orosz elnököt?

– Nem mindegy? A kettő egy és ugyanaz."

Tyihunov leállította a lejátszást.

– Elég meggyőző volt? – kérdezte.

A Basa ökölbe szorította a kezét, és fogait kényszeresen csikorgatta egy pillanatra, aztán megálljt parancsolt magának, bár így is nyilvánvalóan kiültek arcára az érzései.

– Azt akarja, hogy kémkedjek magának? – kérdezte nyíltan a Basa.

– Közvetlenül az elnökről – bólintott Tyihunov. – Tudni akarok minden gondolatáról, mozdulatáról, mit eszik, mit vesz fel, mit csinál napközben, mennyit alszik, mik a gyengéi...

– Nem – mondta a Basa, olyan határozottan, hogy egy pillanatra meglepte beszélgetőpartnerét.

– Hogyan? – kérdezte Tyihunov.

– Ha ilyen részletekbe menő jelentést akar róla, keresse meg az egyik ágyasát, de ne engem – közölte egy hajszálnyi felsőbbrendűséggel a hangjában a Basa. – Azok viszont nem fogják tudni megmondani, mit akar elérni a következő tárgyaláson. Én tájékoztatni tudom a céljairól, azokról, amelyek érintik az országát. A legnagyobb titokban, biztonságos csatornán keresztül, és nem mindennapi jelentésekről van szó, csak a lényegesekről. Én a posztomon maradok, vagy feljebb lépek, hogy mindig megfelelő információk birtokában lehessek, de csak akkor adok át magának bármit is, ha tökéletesen biztonságos környezetet teremtenek hozzá, és kizárólag magával vagyok hajlandó kapcsolatba lépni. Ennél többet ne várjon tőlem! – emelte fel eltökélten a mutatóujját az utolsó mondatnál. A szíve szaporán vert, és belül sokkal jobban félt, mint ahogy azt az arca mutatta ebben a pillanatban.

Tyihunov még egy pillanatig felhúzott szemöldökkel nézte, majd összecsücsörítette kicsit a száját, mint aki nagyon mérlegeli a választ.

– Azt hiszem, ez érthető feltétel egy ilyen kaliberű ember részéről, mint maga – mondta váratlanul. A Basa meglepődött a válaszon, nem tudta eldönteni, hogy a vele szemben álló férfi nagyon egyszerű, vagy nagyon okos. – Az ágyasokat mindig könnyebb megkörnyékezni.

– Megegyeztünk? – kérdezett rá a Basa.

– Először is néhány dolgot tisztázzunk, mielőtt kézbe csapunk – mondta Borisz. – Ki árulta el, hogy hol és mikor lesz Bejrútban az információátadás?

– Most miről beszélünk? – kérdezte zavartan a Basa.

– A fél évvel ezelőtti iráni–orosz találkozót ért támadásról – nézett rá eltökélten Tyihunov. – Arról a találkozóról, ahol az irániak átadták a maga Abdijáról a leleplező bizonyítékokat. Kik és mikor jelezték a találkozó paramétereit, hogy maguk megtámadhassanak?

A Basa nagyon pörgette a gondolatait, rémlett is néhány jelentés, amit arról a támadásról olvasott, de legfőképpen azt akarta volna tudni, miért lehet ez most olyan fontos. Arra gondolt, talán valami teszt, mielőtt megegyeznek, ezért úgy döntött, az igazat mondja.

– Igen, így már emlékszem az esetre. A hírszerző csatornákon keresztül értesültünk a támadásról, csakúgy, mint a többi szolgálat. A találkozó előtt sajnálatos módon nem volt információnk arról, hogy mit és

hol akarnak átadni az irániak, amiért később az egész bejrúti részleget leváltottam.

– Azt akarja mondani, hogy nem maguk ütöttek rajtunk? – kérdezte Tyihunov.

– Azt akarom mondani, hogy bárcsak mi lettünk volna, de sajnos nem is tudtunk arról, hogy az irániak leleplezték Abdi Faron ügynököt – maradt a hivatalos kijelentésnél a Basa. Abdi már nem volt számára több, mint egy bukott hírszerző.

– Senki másnak nem állt érdekében meghiúsítani az átadást – erősködött Tyihunov.

– És erről szól ez az egész? – kérdezte a Basa. – Ezért gyilkolta le, és számolta fel a hírszerzésem felét? Hogy visszavágjon?

– Fogat fogért – válaszolta Tyihunov.

– Tényleg? És én lennék Nergusz tábornok a török oldalon? – kérdezte a Basa. Tyihunov arca egy pillanatra megfeszült. A Basa érezte, hogy nem jó irányba megy ez a beszélgetés. – Maga óriási tévedésben van – mondta végül. – Semmi közünk nem volt ahhoz az akcióhoz. Máshol kell keresnie az ellenséget, nem nálunk. Ezt a kételyt feloldhattuk volna vérengzés nélkül is.

– Maga nem a török Nergusz tábornok – felelte most Tyihunov. – Nem azért van itt, mert bosszút akartam állni valakin, hanem azért mert az utóbbi időben Törökország szemtelenül elkezdett visszatérni Kelet-Európába, és ez az országomnak nem nagyon tetszik. A maga elnöke szultánnak képzeli magát. Mi sem példázza jobban ezt a birodalmi beállítottságukat, mint hogy magának Basa lett a fedőneve a hírszerzésük élén.

– Mintha maguknál nem a cári berendezkedést követnék – jegyezte meg a Basa. – Elfogadja a feltételeimet, vagy nem? – kérdezte végül. A Basa nem volt hős, csak hírszerző. Aki eszes, átlát nagy összefüggéseket, és jól össze tudja kombinálni a részleteket, de nem volt hajlandó önként golyó elé állni. A videók lejátszása után azonnal tudta, hogy vesztett. Csak a családjára tudott gondolni Isztambulban, és hogy miattuk az életet kell választania. – És mi legyen Abdival? – kérdezte a Basa.

Az orosz a zakójához nyúlt. A Basa feltartotta a kezét, de Tyihunov csak egy fecskendőt vett elő, majd letette az asztalra.

– Elmondom, mi történt itt – kezdte az orosz. – Az embereivel bejöttek Abdihoz beszélni, de az ő testőrei megtámadták magukat. Tűzharc kerekedett. Sokan meghaltak, mindkét oldalon – ugrott át néhány részletet. – Abdit elfogta és kihallgatta. Egyértelművé vált, hogy Abdi áruló lett, ezért megpecsételődött a sorsa. Ezt meg fogja érteni a teljes török hírszerzés, és az elnöke is. Az újságok majd úgy értesülnek, hogy egy szaúdi pénzügyi mágnás, akinek rengeteg befektetése volt Magyarországon és Kelet-Európában, tragikusan elhunyt egy végzetes szívrohamban – biccentett a fecskendő felé. – Ön visszatér Törökországba, és lezárja az ügyet azzal, hogy Abdi árulása miatt kellett meghalnia ennyi embernek. Az elnökének pedig elmondhatja, hogy bosszút állt, és az áruló megkapta végső büntetését.

– A selyemzsinór – nézett rá a Basa.

– Képletesen – bólintott Tyihunov.

– De rajtam kívül senki nem maradt életben – emlékeztette egy apró bökkenőre a török. – Mi lesz a titkárommal?

– A titkára – sóhajtotta az orosz. – Ő volt Abdi beépített embere. Ki akarta szabadítani Abdit, és megölte az ön testőreit, viszont ön gyorsabb volt és lelőtte. Így senki nem marad, aki megcáfolhatná a történetet, kivéve persze az orosz hírszerzést.

– Rendben – vont vállat a Basa. – De miért bízik bennem, hogy nem verem át, ha elenged?

– Nyilván erről a beszélgetésről is készült egy felvétel – nézett rá Tyihunov. – Ne legyenek illúziói.

– Maga tényleg gondolt mindenre – mondta akaratlanul is elismeréssel a hangjában a Basa.

– Akkor üdvözlöm önt Oroszország barátai között – nyújtotta a kezét Tyihunov. A Basa vonakodva bár, de kénytelen volt kezet rázni vele.

Borisz nem volt elégedett. Mindent végrehajtott a megbízásának megfelelően, de továbbra sem tudta, kik ölték meg Nergusz tábornokot a bejrúti támadás során. Bosszút akart állni, de még mindig nem tudta, hogy kin.

– Elrendeztetem a helyszínt a történetének megfelelően – mondta végül a Basának. – Abdi a fürdőben van megkötözve, gondolom, ön akar pontot tenni a történet végére – emelte fel az asztalról a fecskendőt és visszanyújtotta a Basának, aki csak a fejét rázta.

– Én látni sem bírom – tette fel a kezét.

Borisz bólogatott.

– Akkor bízza ránk. Öt perc múlva kikapcsoljuk a zavarást, akkor telefonálhat és riaszthatja a török hírszerzés bécsi kirendeltségét.

A Basa bólintott.

Borisz nem volt biztos benne, hogy az a legjobb, ha egyedül hagyja, de nem tehetett mást, a Basának vissza kellett térnie a török elnök mellé, és ehhez nem lehetett rajta szoros figyelés. Így hát megfordult és kiment a nappaliba, magához intve a legközelebbi emberét.

– Ellenőrizzétek le még egyszer a helyszínt és a holttestek elhelyezkedését – utasította. – Amint ez megvan, kapcsoljátok le a zavarót. Abdit pedig ezzel intézzétek el – nyújtotta át a fecskendőt.

– Igen, uram – bólintott a kommandós, és máris intézkedni kezdett.

Borisz elégedetten nézte az embereket, akik szó nélkül teljesítették a parancsot.

– Na, hogy ment? – lépett oda hozzá Erik.

– Minden a terv szerint – válaszolta Borisz.

– Az jó, mert nálunk van egy kis gond – nyújtotta át a saját tabletjét Erik. – A budapesti összekötő, Hegedűs, vészjelet adott le – mutatta a kódolt üzenetet. Borisz a homlokát ráncolva nézte a karaktereket.

– Mi a protokoll?

– Egy Budapesthez közeli vidéki parkolóban lenne a találka. Van három időpont, hogy mikor jelenhetünk meg. Hegedűsnek a protokoll szerint mindhárom időponton ott kell lennie. Ha nem biztonságos, nincs kapcsolatfelvétel. Piros széldzseki lesz rajta, ha minden rendben van. Itt vannak a koordináták.

– Nem tetszik ez nekem – ingatta a fejét Borisz. – Vasziljevicsről tudunk valamit?

– Semmit – ingatta a fejét Erik. – Talán erről van infója Hegedűsnek. A találkozó teljesen biztonságos. Távol az úttól, egy domboldal aljában van egy parkoló, földút vezet oda. Jól rá lehet látni, rögtön kiszúrjuk, ha valaki követi.

– Jól van – döntött Borisz. – Szervezd meg a figyelést. Holnap odamegyünk. Itt pedig csináljatok rendet!

36. FEJEZET

A szúrós tövisek most jótékony búvóhelyet kínáltak a domb tetején. Az ágak között kiválóan rá lehetett látni az út melletti sóderes parkolóra, ahová Borisz a budapesti összekötőjét várta. Soha nem lehetett biztos benne, hogy nem figyelik-e, így a kör alakú bokrok belsejét választotta rejtekhelyül. Itt belül még régebben kivágták az ágakat, így csak az talált ide, aki ismerte a helyet. A dombról ellátott a főútig, és az onnan leágazó földút egyenesen a domb lábához vezetett.

Még mindig nem volt teljesen nyugodt. Vasziljevics huszonkét órája nem jelentkezett be, és furcsa volt a budapesti összekötő hirtelen kapcsolatfelvétele is. De a protokollok jól működtek, és ha fontos üzenetet hoz az összekötő, akkor neki itt kell lennie.

Amikor idetartottak már körbeautózták a helyszínt, nem követte őket senki. Két testőre a domb lábánál bújt el, négyen pedig kissé távolabb helyezkedtek el, figyelve a területet. A protokoll szerint három időpont volt megadva a találkozóra, és ő a legutolsót választotta.

Egy autó bukkant fel a főúton. Borisz az órájára nézett, még negyedóra volt a találkozóig. A bordó Toyota Corolla lassítás nélkül továbbhajtott. Ez az útszakasz kívül esett a forgalmas részeken, mióta megépítették az autópályát, így minden egyes járművet jól meg tudott figyelni. Jobbára olyanok vették igénybe ezt az útszakaszt, akik nem akarnak felhajtani a fizetős autópályára. Eddig csak egy kamion húzott el, és most ez a Corolla. Borisz újra az órájára nézett. Még egy perc volt a találkozóig. Szinte remélte, hogy a tag mégsem jön el, de ekkor megint autózúgást hallott. Az úton, most a másik irányból feltűnt ismét a bordó autó. Borisz bólogatott. Már korábban is volt egy olyan érzése, hogy ez lesz az összekötő, nyilván ő is ellenőrizte, nem követik-e.

– *Megjött* – hallotta a fülébe helyezett rádión keresztül. Az autó most lassított és lehajtott a földútra, majd bekanyarodott a sóderes parkolóba, ahol kiváló célpontot kínált. A férfi kiszállt és körbenézett, majd levette magáról a zakót, körbefordult, mutatva, hogy nincs nála semmi, aztán

hátraballagott. Kinyitotta a csomagtartót és behelyezte a zakóját. Borisz minden mozdulatát figyelte. A férfi lehajolt és egy piros széldzsekit húzott helyette. A jelentése egyszerű volt: „Minden rendben, tiszta a terep".

– Mehettek – rádiózta Borisz. Korábban úgy rendelkezett, hogy előbb társa, Erik beszéljen a férfival. Újabb motorzúgás hallatszott, és egy ezüst pick-up érkezett a másik autó mellé. Erik és egy fegyveres szálltak ki a kocsiból, és odasétáltak a férfihoz.

Ebben a pillanatban az út túloldalán lévő fasor mögül fegyveresek bukkantak fel. Sokan voltak, tucatnyian rontottak elő az erdőből.

– Don't move! – üvöltötték angolul, és körbevették őket.

– *Megbuktunk* – hallotta Borisz a fülesben, amit maga is látott. Megfordult, hogy körbelessen, de a többi emberét is, akik hátrébb biztosítottak, éppen úgy fegyveresek fogták közre. Esélyük sem volt ellenállásra vagy menekülésre. Borisz azt sem tudta, honnan jött ez a sok fegyveres, vagy kinek az emberei. A rendőrséghez beépített téglái nem jelentettek mozgást. És ha ezek már itt voltak, akkor már egy fél napja álcázva itt kellett várakozniuk. Várt egy kicsit, és figyelte, ahogy embereit lefegyverzik és megbilincselik, majd lesötétített ablakú kisbuszok érkeztek a helyszínre és beültették őket. Borisz úgy gondolta, itt az alkalom, hogy eltűnjön, így óvatosan kúszva indult el hátrafelé a bokorból, hogy egy másik ösvényen egérutat nyerjen. Lassan araszolt, hogy ne keltsen zajt, amikor hátulról léptek hangját hallotta.

– Gyerünk, mozogjon Tyihunov elvtárs – húzta szét valaki a bokrokat felette. – Van egy visszautasíthatatlan ajánlatom, beszélgessünk – nézett rá kék foltokkal teli arcával korábbi foglya, Wolfberg ezredes.

Tom barátja mögött állt pár lépésre, és mindvégig Boriszra tartotta az MP5-ét. Tartott tőle, hogy vagy Wolfi fogja elveszteni a kontrollt, most hogy elfogta korábbi kínzóját, vagy az orosz követ el valami ostobaságot, annak ellenére, hogy tökéletesen körbe vannak véve.

Tyihunov lassan felállt, és feltette kezét, majd kaján vigyorral nézte Wolfit.

– Ügyes, barátom, nagyon ügyes – bólogatott.

– Nem vagyunk barátok! Na, dobja ide a pisztolyát, és szakadjon ki abból a tövisrengetegből! – emelte rá a fegyvert Wolfi. Az orosz két ujjával

kiemelte a fegyverét a tokból, és elhajította, majd lassan elindult kifelé. Nem ez volt a legjobb módszer kijutni a szúrós tövisek közül, de most nem tehetett mást.

– Megvan Hegedűs és a két orosz – hallotta Tom a fülesben Judy hangját, aki közben Ritával a lenti találkozó helyszínén biztosított.

– A másik négy is megvan – mondta Kistehén, aki a domboldal mögött elrejtőzött biztosítók elfogását felügyelte.

Közben Borisz odaért Wolfihoz, aki eltette a fegyvert, majd egy erős mozdulattal megfordította az oroszt, és hátrabilincselte a kezét.

– El sem mondja a jogaimat? – incselkedett vele Borisz.

– Magának itt nincsenek jogai – felelte Wolfi. – Ismeri azt a mondást, hogy amilyen az adjonisten...?

Tom akaratlanul is mosolygott, mert ő ismerte a mondás végét, és az nem jelentett jót Borisznak.

– Megvan Tyihunov is – jelezte a rádióban. – Induljatok a foglyokkal, ott találkozunk!

Wolfi maga előtt tolva levezette Boriszt a domboldalról, az egyik külön álló kisbusz felé, Tyihunovnak saját rabszállító járt. Amikor odaértek, egy idősebb, markáns arcú férfi szállt ki a volán mögül, és máris cigarettára gyújtott. Tom fejbiccentéssel üdvözölte.

– Jó volt a szimata – mondta Jakov Gadish, végignézve Borisz Tyihunovon. – Ez igazán szép fogás!

– Maguk nélkül nem ment volna – felelte Tom, miközben Wolfi átadta Gadish egyik emberének Boriszt, aki beültette a kisbuszba, majd egy fekete csuklyát húzott a fejére, és hozzábilincselte az autóhoz.

– És hogyan tovább? – érdeklődött Gadish, miután kezet ráztak Wolfival és Tommal is.

– Egyelőre kihallgatjuk őket, külön-külön – mondta Wolfi. – Aztán egy jó képzelőerővel megáldott kolléga majd összehoz egy hihető jelentést, amit beadhatunk a belügynek.

– Ahogy ismerem magukat, ötven évre titkosítják, és még így sem lesz semmi köze a valósághoz – nevetett Gadish.

– Tényleg régóta élhet itt, hogy ennyire képben van – jegyezte meg Tom.

– Azért örülnék, ha a mi közreműködésünket kihagynák a jelentésből – tette hozzá Gadish.

– Teljes mértékben – bólogatott Tom. – Épp elég lesz megmagyarázni, hogyan lett egy feltámadt ezredesünk, egy áruló magyar kémelhárítónk, és egy elfogott orosz kommandónk, akik több mint fél tucat török kémet öltek meg Budapesten.

– Kösse le a filmjogot – ajánlotta Gadish.

Wolfi csak erőtlenül nevetett.

– Lehet, hogy jobban járnánk.

– Jakov, igazán lekötelezett, hogy segített – fogott kezet vele Tom búcsúzóul, jelezve, hogy ideje indulniuk.

– Jönnek nekem eggyel – mondta Gadish. – Viszont, amiben megállapodtunk...

– Az a maguké az orosz csapatból, aki az összekötővel tartotta a kapcsolatot – bólogatott Tom, visszautalva arra az egyezségre, amit Hegedűs kihallgatása után tettek. Hegedűs nagyjából leírta kikkel áll kapcsolatban, és az izraeliek készek voltak segíteni abban az esetben, ha egy orosz kommandós az övék lehet, még akkor is, ha az kisebb hal, mint Tyihunov.

Gadish bólintott, majd átsétált ahhoz a buszhoz, ahová Erik Dudajevet ültették. Tom és Wolfi beszálltak a Tyihunovot szállító járműbe. Kistehén, Rita és Judy pedig átvették a többi orosz foglyot.

– Tudod, nem hiszem, hogy ki tudom magyarázni a főnökeimnél, hogy elengedtünk egy ilyen fontos foglyot – mondta Wolfi, miközben beindította az autót.

– A főnökeidet az sem érdekelte, hogy meghaltál, és fogalmuk sincs, mi zajlott itt az elmúlt hetekben, szóval, hacsak nem kapsz őszinteségi rohamot, akkor sohasem fogják megtudni, hogy többen voltak – felelte Tom.

– Nem tudom elhinni, hogy Hegedűs végig az oroszoknak dolgozott – ingatta a fejét Wolfi, és az akadémia felé vette az irányt. Két kisbusz így egyenesen az akadémiára hajtott, a másik kettő pedig letért egy másik irányba Dudajevvel és az izraeliekkel.

– Én azt nem tudom elhinni, hogy mentességet ajánlottál neki annak fejében, hogy csapdába csalja nekünk Tyihunovot – mondta Tom.

– Nélküle soha nem kaptuk volna el az oroszt – nézett rá Wolfi. – És én vele akartam leszámolni.

– Csodálkozom, hogy még életben van – bólogatott megértően Tom.

– Vissza akarom adni, amit én átéltem – markolt rá a kormányra erősen Wolfi. – Szólj a többieknek, hogyha az akadémiára érünk, egyenesen hajtsanak le a mélyparkolóba, és a pincébe vigyék a foglyokat. Még mielőtt jelentenék bármit is, ki akarom hallgatni őket.

– Nem hagylak vele egyedül – mondta Tom, miközben bepötyögte a telefonjába Wolfi üzenetét, és elküldte a többieknek.

– Nem is kértem – ingatta a fejét Wolfi. – De valamiért ő is életben hagyott – gondolkozott hangosan, és egyáltalán nem zavarta, hogy az orosz hallja a beszélgetést. Tom tudta, hogy a kihallgatás már el is kezdődött. – Tulajdonképpen ez lett a veszte. A terv nyilván az volt, hogy ott égek a többivel az irodaházban. Ezek Faront akarták megszerezni, és ha jól gondolom, meg is fogták.

– De most, hogy az izraeliek mindent tudnak a hálózatáról, Faron nem folytathatja a kis üzelmeit sem az oroszokkal, sem a törökökkel – folytatta a gondolatmenetet Tom. – Szóval az ő kémhálózatának vége. Azaz nem értek el semmit.

– Tyihunov ennél többet akart – ingatta a fejét Wolfi. – Neki én kellettem, és már azt is tudom, miért.

37. FEJEZET

Az akadémia pincéje ismerős helyként vette körül Tomékat. Persze most nem volt teletűzdelve a fal titkos jelentésekkel, fotókkal és ezeket zsinórokkal összekötő újságkivágásokkal. Minden iratot, dossziét, fájlt vagy apró tárgyat, ami bármire is következtetni engedhetett, elpakoltak, mielőtt bevitték volna az oroszt. Borisz Tyihunov hátrabilincselt kézzel és fekete zsákkal a fején ült türelmesen a szoba közepén. Kistehén a földhöz csavarozta a széket, hogy mozdíthatatlanná tegye. A foglyokat más-más helyen különítették el, a pince többi helyiségében, de Tyihunov Wolfi zárt irodájában ült. Wolfiból a fáradtság a napokig tartó alvásmegvonás ellenére azonnal eltűnt. Itt ő volt a főnök, ismert minden tenyérnyi helyet, a saját szabályai szerint dolgozhatott. A titkos helyiség az ujjlenyomatával nyílt, így akár örökre eltemethette volna ide Tyihunovot élve, akkor se talált volna rá soha senki. Tomnak voltak is ilyen aggodalmai, de eldöntötte, hogy bármi is történik, támogatni fogja a barátját. Kistehén éppen végzett a szék talajhoz való rögzítésével. Még egyszer megberregtette a fúrót Tyihunov füle mellett, majd kicsit megrázta a széket. Az nem mozdult. Aztán felállt, ellenőrizte a bilincseket, majd a kulcsot átadta Wolfinak.

– A személyes tárgyai abban a Faraday-zacskóban vannak lezárva – mutatott az asztalra. – Telefon, kulcsok, néhány útlevél, némi apró. Itt amúgy sem menne ki a szignál, de azért biztosra akartunk menni, hogyha jeladó van benne, ne találhassák meg.

– Köszönöm – mondta Wolfi.

– Ami azt illeti, át is szkenneltük…

– Gondoltam – bólintott Wolfi, de tekintetét le sem vette a fekete zsákkal a fején ülő alakról.

– Biztos, hogy te akarod csinálni? – kérdezte Kistehén.

– Soha nem voltam biztosabb – válaszolta Wolfi.

– Jól van – vakarta meg a fejét Kistehén. – Ha itt nincs rám szükség, akkor Ritával és Judyval kihallgatjuk a többieket – mutatott a pince többi helyisége irányába.

– Egyelőre még hagyjátok őket – kérte Wolfi. – Üljetek le kint.

– Ahogy akarod – vont vállat Kistehén. – Biztos ne maradjak?

– Megleszünk, ne aggódj! – válaszolt Wolfi, és teátrálisan összekulcsolta, majd kifordította két tenyerét, mintha verekedésre készülne. Kistehén kérdőn Tomra pillantott, Tom bólintott, tudatván társával, hogy ő majd felügyeli itt a helyzetet. – De tudod mit! – szólt még Wolfi Kistehén után. – Hozhatnál valamit enni.

– Ugorjak ki a boltba? – kérdezte Kistehén ironikusan.

– Dehogy, szólj Áginak, készítsen néhány szendvicset nekünk. Azt hiszem, hosszú lesz az éjszaka – roppantotta ki a nyakát is Wolfi.

– Örömmel – válaszolta Kistehén. – Intézkedem, addig is jó bulit – mondta, és kifelé menet még összeütötte tenyerét Tommal. Tom becsukta mögötte a duplabetétes acélajtót, ami nagyot szisszent, és az elektronikus zár kattanása jelezte, hogy tökéletesen bezáródott.

– Miénk a terep – mondta barátjának.

Wolfi odalépett a fogolyhoz és lekapta róla a zsákot. Borisz megrázta a fejét, a haja összevissza állt.

– Ne aggódjon, senki nem látja – vetette oda Wolfi.

– Ezt vászonból szokták csinálni – jegyezte meg Borisz.

– Ja, a kocsiban csak szemeteszsák volt, bocs – vont vállat Wolfi.

– És most mi lesz? – kérdezte az orosz. – Megkínoz, és élve eltemet?

– Megtehetem – tárta szét a kezét Wolfi. – Vagy hogy is mondta néhány napja? Az csak magától függ…

– Ugyan – nevette el magát Borisz. – Még a barátja is azért maradt itt, nehogy bajom essen.

– Nagyon téved – szólalt meg Tom. – Én csak élvezem a műsort – mondta hidegen.

– Hát akkor el kell keserítenem magukat, mert nem lesz itt semmiféle műsor – mondta Borisz. – De azt el kell ismernem, hogy meglepően jól csinálták – bólogatott elismerően. Tom valamiért úgy érezte, az orosz teljesen őszintén beszél. – Tudják, nem vagyok biztos benne, hogy nekem lenne olyan barátom otthon, aki nem hiszi el a halálhíremet. Olyan meg pláne nem, aki a saját rendőrségünk támogatása nélkül felgöngyölíti az ügyet és megkeres – nézett Tomra. – Egyébként hogy találták meg az ezredest? Kizártnak tartom, hogy feltűnés nélkül tudták követni a feleségét.

– Csak egy bőr alá helyezett apró jeladó kellett hozzá – nézett rá Tom. – A legújabb fajta, nem detektálható. A ruháit kidobták, de nem tudták átszkennelni a testét.

Borisz elmosolyodott, talán maga is kínosnak találta, milyen egyszerűen jártak túl az eszén.

– Szóval, magával nem számoltam – tette hozzá Borisz. – És ez nagy hiba volt. De ebből tanultam, legközelebb már nem fogok hibázni.

– Nem lesz legközelebb – mondta Tom.

– Ugyan, ugyan – nevetett Borisz. – Hamarabb kijutok azon az ajtón, mint azt gondolná.

– Akar fogadni? – kérdezte Tom. – Nagyon magabiztos; de ez most itt nem fog bejönni. Ezt a pincehelyiséget alig ismeri valaki, ráadásul ez az akadémia amerikai felügyelet alatt áll, szóval ide nem jutnak be az emberei – válaszolta Tom.

– Téved – mondta lenézően Borisz. – Magukban van egyfajta gyermeki hit és naivság, amivel ehhez az ügyhöz állnak. Hadd jutalmazzam meg magukat az őszinteséggel. Nem lesz semmi bajom.

Tomot bosszantotta ez a nagy önbizalom, de igyekezett nyugodt arcot vágni. Legfőképp azt nem értette, Wolfi miért áll karba tett kézzel mindeközben, mintha leblokkolt volna.

– Csak nem le akar fizetni minket? – állt bele Tom továbbra is a vitába, időt adva ezzel Wolfinak. – Lefüleltük a csapatát, megfogtuk a tégláját, aki gyorsabban egyezett bele, hogy lépre csalja magukat, mint amíg maga levegőt vesz – olvasta rá a gyenge pontjait. – Azt hiszi, nem tudjuk, ki maga? – kérdezte Tom. – Láttam az útleveleit, nagyon jók. Holland, meg kanadai diplomata... hahaha – nevetett. – Ezzel maximum a vámosokat verhette át. Maga az orosz hírszerzésnek dolgozik, nem is akármilyen szinten – tárta szét a karját Tom. – És mi lelepleztük magát! Egy kém rémálma a lelepleződés! A dekonspiráció! – lépett közelebb egyre jobban belemelegedve Tom. – Élete végéig börtönben fog rohadni! Érzi, hogy szorul a hurok és ez a legjobb húzása? Hogy lefizet?

– Nem – ingatta a fejét Borisz, a helyzethez képest túlságosan nyugodtan. – Csak meg akartam jutalmazni magukat az őszinteségemmel. Kár, hogy nem értik – nézett egyenesen a szemébe.

– Maga az évszázad fogása – világosította fel Tom. – És pillanatok alatt elterjed az akció híre a hírszerzési közösségekben, csupán azzal, hogy magát lekapcsoltuk.

– Úgy, hogy nem is tud róla senki? – kérdezett vissza Borisz. – Maga a rendőrséget, a hírszerzést és a belügyet megkerülve a saját szakállára dolgozott az izraeliekkel. Hegedűsnek mentességet ajánlottak, és ahogy ismerem magukat, még be is fogják tartani – vágta a fejéhez az orosz. – Wolfberg meg egy évig magyarázhatja, hogy támadt fel, hogy ne buktassa le magukat.

– Megoldjuk – válaszolta Tom, ugyanakkor csodálkozott, milyen gyors Tyihunov helyzetfelismerő képessége.

– És egyelőre senkinek sem jelentették, hogy itt vagyok.

– És ez fáj magának – bólogatott Tom. – Mert rögtön kihasználná – túrt bele a Faraday-zacskóba, kiemelve pár útlevelet –, hogy kanadai, vagy svájci, vagy orosz diplomata és egy ujjal sem nyúlhatunk magához. Majd felteszi a kezét, hogy egyetlen magyar állampolgárnak sem ártott, és addig kell csak kibírnia, amíg ki nem toloncolják. Aztán első osztályon utazik haza az Aeroflot következő járatával... Nos, ez nem így lesz! – nézett rá Tom.

– Igazából megspórolnak nekem egy nagyon kellemetlen sajtócikket, amiért hálás vagyok – válaszolta kibillenthetetlen nyugalommal Borisz. Tom most már szívesen lekevert volna neki egy pofont, de Wolfi, mintha megérezte volna a benne feltámadó dühöt, végre megszólalt.

– Nem! Itt és most fogjuk ezt befejezni – mondta olyan elszánt hangon, hogy Tomot is meglepte. – A feleségem, a gyerekeim a poklon mentek keresztül maga miatt – állt Borisz elé.

– És most maga fog engem megkínozni? – kérdezte Borisz.

– Igen, én – felelte Wolfi.

– Családom nincs, és kiképeztek rá, hogy bírjam a fájdalmat – válaszolta az orosz.

– Téved – rázta a fejét Wolfi –, erre a fájdalomra nem képezték ki! A lelkét fogom megtörni! A hitét! – mondta olyan lassan és hidegen, hogy már Tom is kíváncsi lett. – Magát ideküldték egy műveletre, aminek a célpontja Abdi Faron török üzletember és mellesleg török kém volt. Én voltam a csali, az ezredes, aki a saját szakállára nyomozott, hogy lelep-

lezze Kelet-Európa legjobb török kémjét, akit aztán maga megment – a szobában síri csönd honolt, csak Wolfi hangját lehetett hallani. Borisz és Tom is lélegzet-visszafojtva hallgatták, vajon mit akar mondani. – Ez volt a nagy terve, és bevallom, be is vált, de elkövetett egy hibát. Nem ölt meg engem.

– Úgy gondolom, ezért inkább hálásnak kellene lennie – jegyezte meg Borisz.

– Azért nem ölt meg, mert rájöttem valamire – folytatta Wolfi. – És maga majd meghal azért, hogy tudja, mit fedeztem fel.

Tom ezt kicsit nevetséges indoknak találta, de ahogy Borisz arcát nézte, a férfi vonásai megkeményedtek. Wolfinak igaza volt; Borisz akár meghalt volna az információért.

– Ki ölte meg? – kérdezte Borisz türelmetlenül.

– Elég nagy port kavart az ügy – bólogatott Wolfi. – Pont arra volt jó, hogy terrorszervezetek felkutatása utáni nyomozásnak álcázva elhintsék Abdi Faron nyomait a hírszerzők hálózatában. Arra gondoltak, valaki csak rájön, hogy a törökök megint terjeszkednek, és majd elindítja a lavinát. Érdekes akcióterv... – tűnődött Wolfi. – Maga ott volt, ugye?

– Kicsit kifejthetnéd bővebben – jegyezte meg Tom a háttérben, mert ő nem igazán tudta követni Wolfi gondolatmenetét, de láthatóan az orosz pontosan tudta miről beszél.

– Mondja már meg! – üvöltötte Borisz.

– És maga Bejrútban valamiért megmenekült – osztogatta egyesével az információfoszlányokat Wolfi, amit összerakott.

– Akkora káosz volt ott, de valaki elárult minket – ingatta a fejét Borisz.

– A legkézenfekvőbb az lett volna, hogy maga szervezte a támadást, hogy aztán feljebb jusson a ranglétrán – kezdett fel-alá sétálni Wolfi, és magyarázta az elméletét. – Egy óriási rajtaütés, és utána hirtelen ilyen komoly feladatot kap, csak a vaknak nem szúr szemet...

– Hogy merészeli? – üvöltötte Borisz. – Soha nem ártottam volna Nergusz tábornoknak!

– Pedig minden bizonyíték ebbe az irányba mutat – mondta Wolfi. – Számtalan apró információt kaptam az izraeli kollégáktól, amik azt mutatták, hogy ez belső munka volt.

– Azok szart se érnek akkor – válaszolta az orosz.

– De igen – bólogatott Wolfi. – Tudja, amikor elrabolt, és a sokezer Abdira vonatkozó kérdés között, amire nyilván mind tudta a választ, ez az egy volt értelmetlen, rájöttem, hogy maga csak ezt az egyet akarja megtudni tőlem. Ezért hagyott életben.

– Az Abdira adott válaszaiból tudtam, hogy igazat mond – adta meg magát Borisz.

– A mentora volt, nem igaz? – kérdezte Wolfi. Borisz keservesen nézett rá. – Nergusz tábornok a mentora volt.

– Ki ölette meg? – sziszegte Borisz.

Ebben a pillanatban felgyulladt egy piros lámpa és a kamera képe felvillant. Valaki állt az ajtó előtt. Tom felállt és a monitorhoz ment.

– Ági az – mondta.

– Nekem elég lesz a kávé – mondta Wolfi. – Csak sok legyen.

– Mondja már meg! – üvöltötte kétségbeesetten Borisz.

– Engedd be – vonta meg a vállát Wolfi. Tom felállt és az ajtó számkódos zárjához lépett.

– Kik ölték meg a tábornokot? – kiabálta Borisz.

– Ha maga volt az egyetlen túlélő, aki profitált az ügyből? Erre még nem jött rá? – kérdezte Wolfi.

– Nem én ölettem meg! Kik voltak? Az izraeliek, az arabok? USA? Ki? – sürgette Borisz.

– Hát maguk. Oroszország – olvasta rá Wolfi. Borisz megsemmisülten nézett rá, amikor a titkárnő belépett a szendvicsekkel megrakott tálcával a szobába. Tom rámosolygott és elvette a tálcát, de ahogy elfordult, hogy letegye, meglátta, hogy társai odakint a konyharészben mind a földön hevernek.

– Mi a... – kezdte mondani, de a következő pillanatban éles fájdalom szúrt a mellkasába, ahogy a sokkoló átszakítva a ruháját egyenesen a testébe hatolva összerántotta az izmait. A titkárnő felé akart nyúlni, de a keze görcsbe rándult, csakúgy, mint mindene, és elborult az ajtó előtt. Látta, ahogy a nő már Wolfira céloz. Barátja el akarta venni tőle a fegyvert, de túl messze volt. A pisztolyszerű tárgyból két nyíl röppent ki, rugós vezetékkel. A következő pillanatban már Wolfi is a földön feküdt görcsbe rándulva.

– Zdrasztvujtye gaszpagyin Tyihunov – mondta a nő, miközben Tomtól és Wolfitól távol a földre helyezte a fegyvert.

– Maga – köhögte a nő felé Tom.

– Úgy van, az oroszoknak dolgozom – válaszolta meg a fel sem tett kérdést Ági. – De hisz nem épp maga mondta, hogy a titkárnőket mindenki lebecsüli, pedig ott vannak mindenhol? Maga ugyanúgy használt engem, Tomi fiú, nem igaz? – kérdezte a nő, majd egy injekciós tűvel befecskendezett valamit a nyakába. A fájdalom váratlanul elmúlt, de Tom mozdulni sem tudott. Mintha lebénult volna mindene. Ági felállt, Tom látta a térdig érő nejlonharisnyát a szoknyája alatt. A nő átlépett Wolfihoz, és öregesen letérdelt mellé. Beadta neki is az injekciót, majd lekapcsolta a sokkolókat és nekiállt megkeresni a bilincs kulcsait. A nő mintás ruháján izzadságfolt látszott.

– Fogalmuk sincs, milyen elhagyott nőként nevelni két apró gyereket egy titkárnői fizetésből. Mára már nagyok, de az elismerés hiányzott. Maga rendes főnök volt, de soha nem tartott többre, mint egy cselédet. Pedig annyit segítettem, amikor nem tudta, merre nyomozzon tovább – ingatta a fejét, ahogy átkutatta a zsebeit. – Tudtam, hol akadt el az ügyben, és hopp egy jelentés ott termett az asztalán, vagy egy megfelelő újságcikk. És igen, azt a buta újságírót is én győztem meg, hogy keresse meg magát. És maga, ezredes úr, sem maga Tom, ebből semmit nem vett észre. Minden mozgásáról tudtam, a barátai az én segítségemet kérték, amikor elrabolták. Hallottam a telefonbeszélgetéseket, láttam az e-maileket – vette ki a kulcsot, majd térdén megtámaszkodva lassan felállt húsos lábaival, és odacsoszogott Boriszhoz, hogy kinyissa a bilincseit. – Az elnök üdvözletét küldi, de tudnia kell, nagyot hibázott, őrnagy – osztotta ki őt is a titkárnő.

– Innen nem jutnak ki – hörögte Wolfi.

– Dehogynem – mondta a titkárnő. – Lesötétített kisbusszal jöttek be, drágám, amit maga vezetett. Én meg, a titkárnőjeként elviszem lemosatni az autót. Ahogy tettem az elmúlt öt évben mindig is. Mosolyogva fogják felnyitni a kaput és fogalmuk sem lesz, kik ülnek hátul.

Tom lehunyta a szemét, mert el sem tudta képzelni, hogyan hibázhattak ekkorát.

– Mit csinált a többiekkel? – kérdezte lassan kipréselve magából a levegőt.

– Ó, ők sosem tudtak ellenállni a szendvicseimnek – nevetett Ági.

Borisz közben felállt, és megigazította magán a ruhát, elsimította a haját.

– Mindig ezt hibázzák el – guggolt oda Tomhoz. – Amikor megfognak egy kémet, elkezdenek ünnepelni. Az évszázad fogása – utánozta Tom korábbi gesztikulálását. – Soha nem gondolnak rá, hogy a rendszerben nem egy kém van – veregette meg a vállát, majd felállt. – Mondtam, hogy korábban fogok kijutni azon az ajtón, mint ahogy gondolták. És lám, igazam lett – lépett át Tomon.

– Eldobják, amint nem lesz már magára szükségük – szólt utána Wolfi. Borisz megállt és visszafordult egy pillanatra.

– Még most is a saját országom ellen akar fordítani? – kérdezte sértetten.

– Ez az igazság – köhögte Wolfi. – Nergusz tábornok már nem mondhatja el.

Borisz dühös lett. Vissza akart indulni, de a titkárnő elkapta a karját.

– Mennünk kell, őrnagy!

Borisz lerázta a nő kezét a válláról, de mégsem ment vissza Wolfihoz.

– Nem hiszek magának – mondta magabiztosan. – Az orosz titkosszolgálatok nem így működnek, csak az árulókat öljük meg, a sajátjainkat sosem. Azok az idők elmúltak.

– Ne legyen olyan biztos benne – köhögte Wolfi, de Borisz már nem figyelt rá, kilépett az ajtón. Tom még hallotta a fémes kattanást és a szisszenést, ahogy az ajtó rájuk zárult. Nem tudta, mikor nyeri vissza mozgásképességét, de azt igen, hogy akkor már túl késő lesz, hogy utánuk menjen.

38. FEJEZET

A Federszija Tower most is hatalmas óriásként emelkedett a város fölé. Borisz egyenesen a kilencvenharmadik emeleten lévő recepciós pulthoz ment.

– Üdvözlöm, Tyihunov úr – mondta műmosollyal a pultnál ülő rendkívül erősen kisminkelt, modellnek látszó hölgy. – Bukov úr már várja. Kérem, tegye le...

– A telefonom, és ürítsem ki a zsebeim – fejezte be helyette a mondatot Borisz, és automatikusan kipakolta a zsebében lévő aprókat a pultra. – Tudom, köszönöm, jártam már itt – sóhajtotta, és egy grimasszal végignézett a nagydarab, rezzenéstelen tekintetű testőrökön az aula négy sarkában.

– Akkor nyilván azt is tudja, hogy lifttel kell felmenni az irodába.

– Tisztában vagyok vele – fordult meg Borisz, és a falsíkhoz lépett, ami érzékelte a jelenlétét, és elhúzódott, felkínálva a titkos liftet. A négy testőr szinte hangtalanul lépett mellé. Borisz tudta, hogy nem rá akarnak vigyázni. Belépett a kabinba és nem fordult meg. Tudta, hogy a lift először vízszintesen, majd az épület falán kívül felfelé fog elindulni. Nagy levegőt vett, mert nem akarta, hogy a kilencvenhárom emeletnyi mélység alatta egy üvegkalitkából bámulva arra késztesse majd, hogy meghátráljon. Pár másodperc múlva halk csilingelés jelezte, hogy megérkezett. Borisz megfordult és belépett Bukov felhők feletti üvegrezidenciájába. A fényesre lakkozott parketta csak úgy csillogott az iroda egyik végében berendezett tárgyalóasztalnál, a másik végében azonban fehér-bézs perzsaszőnyeg feküdt puhán a kanapé alatt. Borisz egy pillanatra megállt, és azt figyelte, a bárpultnál magának valami italt töltő Bukov majd melyik ülőalkalmatossághoz invitálja. A parkettáshoz, ami nyilván tarkólövést jelent, vagy a szőnyegeshez, ami akár előléptetést. Ugyan elvégezte a feladatát és beszervezte a török hírszerzés legnagyobb fejét, Budapesten mégis elkövetett egy hibát, ami az inkognitójába került. Ilyet nem engedhet meg magának egy hírszerző. És bár kiszabadították, mégis a magángépen hazafelé repülve azt érezte, hogy fogoly, ahogy most is. Azt nem

értette, miért engedték haza, sőt megkapta a nap teljes hátralevő részét, hogy megtisztálkodjon és megborotválkozzon, hogy megfelelő külsővel járulhasson Bukov elé. Igazából már csak egy dolgot akart tisztázni, bármibe is kerüljön.

– Jöjjön csak, jöjjön – fordult meg Bukov, és a perzsaszőnyeg felé invitálta. Borisz valamelyest megkönnyebbült. Elindult arrafelé, a négy testőr követte. Bukov is tett pár lépést, és leült egy fotelbe. – Maguk álljanak úgy valahova, hogy mindenkit láthassak – legyezgetett sürgetőn a kezével. Az őrök szótlanul elhelyezkedtek hátrébb. Borisz érezte, hogy valahol mögötte vannak, de nem akart fészkelődni, már eldöntötte, hogy erőt mutat, és aki biztos magában, az nem fogja azt nézegetni, hol állnak Bukov bérgyilkosai a háta mögött. – Látom, nem nagyon érti, miért itt ültettem le, azok után, amekkorát hibázott. Mondjon csak egy okot, hogy miért ne üljünk át oda? – nézett rá Bukov.

Borisz felszegte a fejét és kihúzta magát.

– Az akciót végrehajtottam a kérése szerint – felelte. – Beszerveztem, majd kiiktattam Abdi Faront, és megfordítottam Törökország hírszerzési főnökét, a Basát, aki közvetlenül a török elnök mellől tud nekünk hírekkel szolgálni.

– Ez mind a múlt – gesztikulált poharat tartó kezével Bukov.

– Enyém Abdi hálózata – vágta rá Borisz. – Az embereket nekem adta át. Kelet-Európa politikusai, iparmágnásai, multimilliárdosai az én hívásomat várják...

Bukov lenézően elnevette magát.

– Hallott már maga az Ohrana kódról? – kérdezte Bukov.

– Természetesen. A kettős csavar – válaszolta Borisz. – Minden hírszerzőnek tanulnia kell a cári titkosszolgálat működéséről és történetéről. Az Ohrana kód visszanyúlik egész a tizenkilencedik századig, amikor is a cári titkosszolgálat emberei olyan kiáltványokat kezdtek nyomtatni, melyeket Nyugat-Európában, elsősorban Franciaországban terjesztettek, cárellenes üzenetekkel. Majd később, amikor ez beszivárgott Oroszországba, a cár elrendelte azon elemek kiiktatását, akik egyetértettek a szóróanyag tartalmával, amit tulajdonképpen maga a cár állíttatott elő. Ez a kettős csavar szinonimája a hírszerzés logikájában. De nem értem, hogy jön ez most ide.

– Látja, ez a baj – bólogatott Bukov. – Maga ugyanis tökéletesen végrehajtotta a feladatot, és átvette Abdi hálózatát, de ezzel még nem vásárolta meg az életét. A hálózatot ugyanis nem megszerezni, hanem lerombolni akartuk.

– Tessék?

– A Basa tényked̈ése miatt az elnökünket kellemetlen atrocitás érte legutóbb Prágában, amit nem hagyhattunk büntetlenül – dőlt előre Bukov, és fölényesen Borisz szemébe nézett. – A törökök az utóbbi időben sok borsot törtek az orrunk alá, muszáj volt végre megleckéztetni őket. Azt gondolták, újra felépítik Oszmán Birodalmukat, csak elfelejtették, hogy Kelet-Európa urai mi vagyunk. Addig játszhattak a játszótéren, amíg engedtük. Most azonban megfosztottuk őket az összes játékuktól.

Borisz döbbenten hallgatta a valódi okokat.

– De akkor mi értelme volt heteket töltenem azzal, hogy átvegyem a hálózatot?

– Jaj, Tyihunov, gondolkozzon már. Mi a Basát akartuk kimozgatni a török elnök mellől, ehhez látnia kellett, hogy Abdi Faron, az első számú kedvence veszélyben van, de ez nem volt elég. Azt is látnia kellett, hogy ennek ellenére mégis dolgozik. Kételyek merültek fel benne, ezért utazott Bécsbe. Így tudta maga orosz hírszerzőként a megközelíthetetlen Basát kompromittálni, megfordítani és beszervezni. Mindennek és mindenkinek megvolt a szerepe.

– Értem – bólogatott még mindig zavartan Borisz. – De az a hálózat aranyat ér. A térségben lévő összes befolyásos emberhez van kapcsolatom. Politikusok, üzletemberek, pártvezérek, kiskirályok, akik mind megvehetők, és biztonságos helyre akarják menteni a vagyonukat.

– Most megmondhatja nekik, hogy már nincs magára szükség – vont vállat Bukov.

– Akkor jön más, és felépíti újra a rendszert, mert ezeknek az embereknek az kell, hogy elrejthessék piszkos pénzeiket – mondta értetlenül Borisz.

– Nem jön más, és nem lesz több hálózat, mert ez felesleges, kockázatos és elavult módszer. Mi nyitunk egy orosz beruházási bankot Budapesten ezeknek az embereknek. Egy olyan bankot, ahová legálisan betehetik a pénzüket – nézett rá Bukov. Borisz most kezdte csak kapizsgálni, hogy

a felét sem tudja, mik a vezetők szándékai. – Ezt talán még elmondhatja utoljára az ügyfeleinek.

– Egy bankot? – kérdezett vissza Borisz felhúzva a szemöldökét.

– Egy hitelbankot, némi extrával – gesztikulált Bukov. – A magyar kormány beleegyezésével, ami orosz felségterület lesz, így a kelet-európai politikusok pénze biztonságban pihen. Tehát az Abdi-félék pénzmosós trükkjeire nem lesz többé szükség – magyarázta. – Mert ki akarná tovább csinálni azt feketén, félve a lebukástól, ha van más módszer, ami legális, eltüntetni a pénzüket a kíváncsi szemek elől – lögybölte poharában az italát Bukov. – Egy politikusnak akkor is van gyenge pontja, ha nem iszik, nem drogozik és nem kurvázik, mert mindnek segítségre van szüksége, hogy az általa ellopott pénzt biztonságosan eltüntethesse. Erre kínálunk mi megoldást. Orosz bank, orosz felségterület, így nem nézhet bele senki az adatokba. Nem piszkálhatja őket egyetlen európai adóhatóság, sőt egyetlen EU-s ország sem. És a legszebb az egészben, hogy az ő pénzükből fogjuk finanszírozni a saját akcióinkat. Az államtól elsikkasztott pénzeiket beteszik hozzánk, ami egy újabb emberöltőre elkötelezi őket mellettünk. Mindeközben mi mindenről tudni fogunk, és mindent mi irányítunk – tárta szét a karját, majd ledöntötte az utolsó kortyot. – Ráadásul úgy, hogy még hálásak is lesznek érte.

Borisz csendben ült döbbenten.

– És… – kezdte lassan – mikor határozták el ezt a bankot?

– Pár éve, de mielőtt belekezdtünk, fel kellett számolnunk a török jelenlétet – felelte Bukov. – Túlságosan ügyesen kúsztak vissza Kelet-Európába.

– Az adatok… – nézett maga elé gondolkodva Borisz. – Amit Bejrútban megszereztünk…

– A mi belső, közvetlen elnöki hírszerzésünktől származott – bólogatott Bukov. – Már régen felfigyeltünk a Basa tevékenységére, és az Abdi vezette hálózatra, de mi nem szólhattunk. Az európai hírszerző ügynökségeknek maguknak kellett rájönniük, mi történik Kelet-Európában.

– Ohrana kód… a dupla csavar… – dünnyögte Borisz, most már sokkal több értelmet látva a régi történetben. – Szóval Nergusz tábornok…

– A hazájáért halt meg – szakította félbe Bukov. – A legszebb távozás egy vén katonának, nem gondolja? Dísztemetést is kapott. És a halálhí-

rére az összes hírszerző ügynökség dolgozni kezdett. Nekünk csak ki kellett választanunk kinek, mikor, hol és hogyan szórjuk el az információt.

– Abban a rajtaütésben én is ott voltam – emelte fel a tekintetét Borisz.

– De nem görbült egy haja szála sem – vont vállat Bukov. – Az elit katonáink kiválóan céloznak. Az volt a parancs, hogy magát hagyják életben.

Borisz felegyenesedett és az ölébe húzta a kezét, hogy Bukov ne lássa, elkezdett remegni.

– Miért... – nyelte le inkább a kérdést. Testében egyszerre áradt szét a düh, a félelem, a sértettség, a csalódás és a bosszúvágy.

– Mi hosszú távra tervezünk – mondta Bukov. – Magának kellett volna vinnie a bankot Budapesten, de mivel magánakcióba kezdett és életben hagyta azt a magyar ezredest, így sokan látták az arcát és már nem térhet vissza Magyarországra.

– Akkor miért itt beszélgetünk, és nem a másik sarokban? – kérdezte immár végletekig elkeseredett hangon.

Bukov felemelte a két kezét és kettőt tapsolt.

– Uraim, hagyjanak magunkra minket – hessegette ki a testőröket a szobából. A négy hústorony szótlanul megfordult és távozott a helyiségből. Bukov várt, amíg teljesen magukra maradnak.

– Valamiért az elnökünk úgy gondolja, kiválóan végrehajtotta az akciót – fordult Bukov Borisz felé. – Lehet, hogy nem volt kihangsúlyozva eléggé a jelentésemben a magyar ezredessel való malőr – gesztikulált csuklójával. – Bár magasabban állok, én is csak kis porszem vagyok a gépezetben. És a maga hibája az én életemre is befolyással bír – nézett fenyegetően a szemébe. – De kap még egy esélyt. Egyelőre maga a legjobban kvalifikált emberem, és magát ismeri a Basa a tartótisztjének. Jövő héten itt, Moszkvában lesz egy komoly találkozó a török elnökkel, amire jó lenne minél alaposabban felkészülnünk. Ezért az az utasítása, hogy tudjon meg mindent a török elnök szándékairól. A maga jövőjére meg később visszatérünk – dörzsölte meg Bukov a tenyerét.

– Ugyan mit tehetnék még én ezek után?

– A mai világban mindent meg lehet oldani, csak akarni kell – nézett rá Bukov. – Tyihunov, barátom, ehhez magának viszont meg kell változnia – veregette meg a vállát.

Borisz bólogatott, bár még mindig kavarogtak benne az érzések.

Egy héttel korábban szó szerint bármit megtett volna a hazájáért, de most rájött, a hazája nem egyenlő azokkal az emberekkel, akik Oroszországot vezetik.

39. FEJEZET

4 hónappal később

A bárányfelhők tréfás alakokat festettek a kék égboltra. A késő őszi vénasszonyok nyara utolsó erejével aranyozta be a tájat. Tom úgy érezte, már régen volt ilyen tökéletes a reggel, ahogy a futás előtti bemelegítést végezte. Kivételesen nem a háza előtt, hanem a Normafa parkolójában az autó mellett. Wolfi vele szemben lazítgatta a lábait, így teljes körben érzékelték a környezetet maguk körül. Az utóbbi időben rászoktak, hogy együtt futnak. Az emberrablási ügy óta Lídia nem engedte Wolfit egyedül futni, így Tom vállalkozott rá, hogy megmenti a barátját felesége állandó aggodalmai elől, és eljár vele edzeni. Így legalább volt kit legyőzni, mert a kutyái túl jól neveltek lévén mindig hagyták nyerni.

– Na, meddig húzod az időt, indulhatunk már? – kérdezte Wolfi, és beállította óráján a stopper funkciót.

– Rád várok, nagypapa – vágott vissza Tom.

– Na, na – ráncolta a homlokát Wolfi. – Szeretem a családomat, de az unokák még várhatnak – indult el lassan kocogva az aszfaltúton, első célként a kilátót vették célba.

– Legalább ennyi pozitívuma volt ennek az esetnek, hogy ismét együtt edzünk – mondta Tom.

– Nevetni fogsz – lihegte Wolfi –, de számomra ennél sokkal több pozitívuma van ennek az esetnek – nyomta meg az utolsó szót gúnyosan, mert igazából nem tudták, hogy nevezzék az emberrablós, majdnem meghalós történetet, amit azóta sem tudott az érintetteken kívül senki teljes körűen. Wolfi „feltámadását" mindenhol azzal magyarázták, hogy egy titkos akcióban vett részt, aminek része volt álhalálhírét terjeszteni.

A világ nem tudott sem a belügynél lévő orosz kémről, sem az átállt titkárnőről. Hegedűs visszavonult és házi őrizetben töltötte napjait, Ágit

pedig soha többet nem látták, valószínűleg Moszkvában nemzeti hősöknek kijáró életet élt. A vezetést leváltották, Wolfit pedig kitüntették, saját titkárnőt választhatott.

– Nyilván jobban értékeled az életet – mondta Tom.

– Mindent sokkal intenzívebben élek meg – bólintott Wolfi, és Tom elé ment, hogy elengedjen néhány autót. – A gyerekeim már nem nyomják ki a hívásaimat, ha épp rosszkor csörgök rájuk. Minden helyzetben felveszik, és hajlandók hosszan beszélni velem. Sokkal több közös programot csinálunk, a feleségem pedig, ha lehet, még jobban szeret, mint valaha. Boldog ember vagyok, Tom. Te is kipróbálhatnád!

– Rendben, majd ha elrabolnak az oroszok, átgondolom – jegyezte meg Tom. Wolfi a fejét ingatta.

– Nem változol – nevettek mindketten.

– Ezredes – lassított le mellettük egy kis piros autó. Tom és Wolfi szinte egyszerre léptek oldalra, és kapták a hang felé a fejüket. Tom hosszan nézegette a sofőrt, de nem tűnt ismerősnek neki a férfi. A kis piros Peugeot hangjáról ítélve jó sok lóerőt tartogatott a motorháztető alatt, és viccesen nézett ki benne a nagydarab férfi, aki leszólította őket. Az autó ablakai víztiszták voltak, jól lehetett látni, hogy semmi nincs a sofőr mellett, sem a hátsó ülésen, ami gyanúsnak hatott volna.

– Ismerjük egymást? – kérdezett vissza Wolfi.

– Mondjuk úgy, van egy közös ismerősünk – válaszolta a férfi. – Tőle hozok üzenetet. Azt üzeni, igaza volt. A főnökei átvágták. Csak bábu volt a nagyok sakktábláján, de most meg akarja mutatni, hogy egy gyalog is leütheti a királynőt.

– Ne haragudjon, de nem sakkozom – válaszolta ingerülten Wolfi. – Beszéljen érthetően!

Most már mindketten megálltak. Tom szemmel tartotta a környéket. Semmi gyanús mozgás nem volt.

– Ezt maguknak küldi – nyújtott ki az ablakon egy pendrive-ot. Wolfi nem mozdult. – Ne aggódjon, nincs itt senki más. Nem figyelik, nem filmezik. A közös ismerősünk nem olyan rég fogva tartotta önt, majd fordult a kocka. De maga mégis elmondta neki az igazat, ezért most ő is őszinte lesz magával. Még akkor is, ha ezzel a saját életét veszélyezteti. Vegye át a pendrive-ot, akkor végre kvittek lesznek.

Tom szerette volna kirángatni a férfit az autóból, de erre most nem volt túl sok lehetősége.

– Ha ugyanarra a személyre gondolunk, sosem leszünk kvittek – válaszolta Wolfi.

– Hallgassa meg, mi van rajta!

– Kizárt dolognak tartom, hogy az az ember bármit is tegyen a feletteseí ellenére – szólt oda Tom.

– Talán mégis – mondta a férfi. – A legnagyobb titokban csempészte be a mikrodiktafont. Magától vette az ötletet – nézett Tomra. Tom nagyon furcsán érezte magát, mert a férfi teljesen idegennek hatott, mégis úgy érezte, ismeri. – A bőr alá rejtett jeladóból. Ő a fogába rejtette, az nem látszott a szkenneren.

– Szálljon ki és beszéljük meg – mondta Tom. A férfi elmosolyodott.

– Azt nem tehetem.

Wolfi összeráncolta a homlokát, és hosszan nézett az ismeretlenre.

– És a jó öreg Nergusz tábornok vajon mit szólt volna ehhez a húzásához? – vette el vonakodva az adathordozót. A férfi szeme fátyolos lett, látszott, hogy küzd a könnyeivel.

– Azt, hogy egy országnak nem lehet az a célja, hogy a sajátjait ölje meg, néhány ember önös érdeke miatt – válaszolta eltökélten, majd beletaposott a gázba, és eltűnt a szemük elől az első kanyarban.

– Ez... – nézett Wolfi Tomra. – Te is láttad?

– Ez Tyihunov volt! – kiáltotta Tom – Átplasztikázták az arcát, de ő volt! – indult vissza futva az autóhoz. Wolfi a sarkában rohant. Így is legalább négy perc volt, mire odaértek Tom Volvójához. Feltépték az ajtókat, és azonnal abba az irányba indultak, amerre a piros Peugeot-t utoljára látták, de hiába mentek utána.

– Soha nem találjuk meg – mondta Wolfi, amikor már bejárták a környéket.

– A francba! – ütötte dühösen a kormányt Tom. – Még csak körözést sem adhatunk ki rá, valószínűleg már autót váltott – állt félre az út mellett. Egy lélek sem volt körülöttük. – Most mit akarsz csinálni? – kérdezte Wolfit.

Wolfi felemelte a pendrive-ot. A kis kütyü egyszerre tette őket óvatossá és kíváncsivá.

– Itt van a laptopod? – kérdezte végül Tom.

– Te sem bírod ki, mi? – kérdezte Wolfi, majd hátranyúlt, és magához vette a hátsó ülés alól a táskáját. Kivette belőle a kis személyes laptopját, lekapcsolt minden kábel nélküli elérhetőséget, a biztonság kedvéért törölte az üzeneteit, és minden személyes adatát.

– Nem bízod a véletlenre – mondta Tom.

– Borisz pendrive-ját? Nem – mondta eltökélten Wolfi. – Sőt, lehet, hogy a gépet is kidobom. Ezek az anyagok megvannak az otthoni gépemen is, csak az van rajta, ami útközben kellhet – indította újra a gépet, majd behelyezte az adathordozót. A rendszer pár pillanatig töltötte a tartalmát, majd egy audiofájl jelent meg. Wolfi még egyszer Tomra nézett. Tom bólintott. Wolfi a lejátszásra kattintott.

Percekig némán hallgatták a felvételt, amin jól hallhatóan Tyihunov és egy másik férfi beszélt. Egy nem is annyira félresikerült akcióról, egy beszervezett török hírszerzőről, akit Basának neveztek, és aki közvetlenül a török elnök mellett van, de a legmegdöbbentőbb rész az a budapesti bank volt, amit az oroszok készültek indítani, hogy átvegyék a gazdasági irányítást Kelet-Európa felett.

– Ez Bukov volt – mondta végül Wolfi.

– Honnan tudod? – kérdezte Tom.

– Sok videó van fent a neten a beszédeiről. Felismerem a hangját.

Döbbent csendben ültek egy darabig.

– Szerintem ez nem kamu – szólalt meg végül Tom. – Persze nem tudom biztosan, csak megérzés. De úgy gondolom, Tyihunov így állt bosszút. Én megértem.

– Akkor most vadásznak rá? Ezért operáltatta át az arcát? – kérdezte Wolfi.

– Fogalmam sincs, de nem is a mi gondunk – mondta Tom.

– És mi mihez kezdjünk ezzel? – bökött fejével a pendrive felé Wolfi. – Elindítunk egy nyomozást? Azoknak a politikusoknak és üzletembereknek a lekérdezésével, akik valószínűleg befolyásolják az egész rendőrség munkáját? Lehet, hogy Tyihunov életben hagyott, de ők nem fognak.

– De ezt nem hagyhatjuk annyiban – mondta Tom.

– És mégis hogyan állítsuk meg? Nem vadászhatunk le bankárokat! Te is hallottad, minden legális!

– Akkor kérjünk időpontot a miniszterelnöktől – mondta Tom.

– A titkárnőjéig sem jutnánk el – felelte Wolfi. – Majd kapunk időpontot jövő tavasszal, amit háromszor lemondanak.

– De nem hagyhatjuk annyiban – ellenkezett Tom.

– Persze, hogy nem, de akkor mit akarsz tenni? Megsemmisítik a felvételt, mielőtt bárkihez is eljuthatna.

– Akkor megosztjuk mindenkivel – mondta Tom.

– Gondolod, hogy megértik? – kérdezte Wolfi.

– Nem mindenki, csak a leghitelesebb, legdörzsöltebb oknyomozó újságíró – felelte Tom.

– Egy újságíró már pórul járt ebben az ügyben.

– Akkor több újságírónak küldjük el egyszerre – felelte Tom. – Hidd el, a nyilvánosság védelem. Ha ezt a történetet lehozzák a sajtóban, akkor nem teheti meg a kormány, hogy nem figyel oda. Csak úgy tudjuk felhívni a világ figyelmét, ha az oroszok hírszerzési törekvéseit leleplezzük.

– És mi lesz, ha úgy sem történik semmi? – kérdezte Wolfi.

Tomot egyszerre rengeteg érzés járta át. Tisztán látott mindent. Tudta, hogy egész élete egy véget nem érő harc, ahol egy-egy csatát megnyer, de a háború folyamatosan zajlik. Emiatt a munkáját soha nem adhatja fel. Mert mindig történik valami. Valami, amit neki és a barátainak kell kézbe venni. Valami, amit nem háríthat másra, mert nincs más. Egy pillanatra lehetetlen küldetésnek érezte az egész életét, belefáradt, de nem szállhatott ki. Barátjára emelte a tekintetét, és rámosolygott.

– Akkor majd teszünk róla, hogy történjen.

SZTE Klebelsberg Könyvtár SZEGED 3.

X 318076

OHRANA KÓD

KELET-EURÓPA
RÉGI-ÚJ BIRODALMAK
CÉLKERESZTJÉBE KERÜLT.
DE VAJON KIK MOZGATJÁK
A SZÁLAKAT? KÉMEK,
KORRUPT POLITIKUSOK,
GAZDAG OLIGARCHÁK ALAKÍTJÁK
A XXI. SZÁZAD LÁTHATATLAN
HADVISELÉSÉT, ÉS VELÜK SZEMBEN
CSUPÁN EGY MAROKNYI EMBER HARCOL.
TOM ÉS CSAPATA ÉVTIZEDES KÉMJÁTSZMÁK
NYOMAIRA BUKKAN BUDAPESTEN,
MELYEK EGÉSZ EURÓPÁRA KIHATNAK.

TARJÁNYI PÉTER ÉS DOSEK RITA REGÉNYE KÖZÉP-EURÓPA
NEMZETBIZTONSÁGI KÉRDÉSEIRE AD HITELES VÁLASZT.

facebook.com/patmosrecords
instagram.com/patmosrecords
PATMOS RECORDS
patmos.hu
ISBN 978-615-6108-25-8
9 786156 108258
FOGY.ÁR.: 3 590 Ft